

PRETORIALI SARIŞIN

GERARD DE VILLIERS TAY

SAS Dizisi No:41

İlk basım: Mart 1985

İkinci basım: Nisan 1989

©Copyright: Libraire Plon/Tay Kitapçılık ve
Ticaret Limited Şirketi, 1989. Dr. Şevki Bey
Sokak. 10/3 Türbe-İstanbul, Tel: 516 08 20

Gerard de
VILLIERS

SAS
PRETORİALİ
SARIŞIN

TAY YAYINLARI

Orijinal adı: LA BLONDE DE PRETORIA

Türkçesi:
Engin BÜYÜKİNAL

Dizgi: Pano Grafik/ Film: Ruşen Grafik
Baskı: Gündüz Ofset / Kapak Baskısı: Seçil Ofset

I. BÖLÜM

Nedbank'ın üzerindeki saat 16.10'u gösteriyordu. Pretoria'nın en önemli caddelerinden biri olan Church Street canlanmaya başlamıştı. Paydos saati olan 16.30'u beklemeden sıvışan beyaz ve zenci memurlar daha şimdiden otobüs duraklarında birikmeye başlamışlardı. Trafikten sıyrılan bir Mitsubishi sinyal vererek kaldırıma yanaştı ve Nedbank'ın yanında yükselen Güney Afrika Hava Kuvvetleri Komutanlığı'nın bulunduğu gökdelenin girişindeki pasajın önünde durdu.

Arabadaki iki zenciden biri dışarı çıktı ve kaldırımdaki parkmetreye para atıp tekrar yerinedöndü.....scannedbydarkmalt1

Bir süre sonra, Mitsubishi'nin iki araba arkasındaki boşluğa Pretoria'da sık rastlanan gökmavisi bir Toyota park etti. İçinde üç beyaz vardı. Dakikalar ilerledikçe kalabalık artıyordu. Bir saat sonra cadde bomboş olacaktı. Saat altıdan sonra Pretoria sokaklarında sinek uça duyulurdu.

Arabadaki iki zenciye kimse dikkat etmiyordu. Oysa, Toyota'daki üç beyazın gözü onların üstündeydi. Önde oturan adam, direksiyondakine dönerek:

— Ne yapıyoruz, Ferdi? diye sordu.

Ferdi, kırk yaşlarında, iri yapılı, elâ gözlü bir tipti ve Güney Afrika gizli servisinin en iyi subaylarından biri sayılırdı. Bürosu park ettikleri yerin tam karşısında, Church Street'e

paralel bir sokakta bulunan gökdelenin 32. katındaydı.

— Yapacağımız tek iş beklemek, dedi Ferdi.

— Tehlikeli olmaz mı? diye sordu arkadaki adam.

İngilizcesinden Amerikalı olduğu belliydi. Siyah kıvrıkcık saçlı, güneş gözlüklüydü. Adı, Steve Orbach idi ve CIA'nın Harvard mezunu ender elemanlarından biriydi. Steve'in yabancı bir ülkede ilk göreviydi bu ve böyle bir olaya karışmaktan sonsuz heyecan duyuyordu. Gözlerini bir an olsun, önündeki Mitsubishi' den ayırmamıştı. Arabanın plakası ta başlangıçtan beri kafasına kazınmıştı: JDL 821 T. Mitsubishi'yi Pretoria'nın zencilere ayrılmış mahallesi Mamelodi'den buraya kadar takip etmişlerdi.

— Bu zenciler arabadan çıkmadıkça bir tehlike yok, dedi Ferdi'nin yanındaki.

Sakalina bakan onu kolaylıkla bir Avrupa'ya benzetirdi, ama New York aksanıyla konuşması AmerikaNlığını hemen ele veriyordu. Burt Gluckenhauş uzun zamandır Şirket'teydi ve Pretoria'daki görevinden sonra emekliye ayrılıp New York'ta satın aldığı evine yerleşecekti.

Üç adamın orada bulunmalarının nedeni, Burt idi. Pretoria'da CIA istasyon şefi olan Burt, Güney Afrikalı meslektaşlarını uyararak dikkatlerini Afrika'nın en acımasız terör grubu olan AUC*'un yönettiği ve İRA takma adıyla bilinen eyleme çekmişti. Söz konusu

(*) Afrika Ulusal Cephesi

eylemin başlangıç noktası Amerika idi: FBI'nın izlediği bir silah kaçakçısı Connecticut'tan çalınan bir miktar patlayıcıyı Güney Afrika'ya göndermeyi başarmıştı. Patlayıcıların akılalmaz bir mekanizmayla donatılmış olması tehlikeyi kat kat artırıyordu. Olayın Amerikan topraklarından dışarı çıkması sonucu, FBI meseleyi CIA'ya devretmişti. CIA'nın uyarısıyla harekete geçen Güney Afrika polisi patlayıcıların Pretoria'da bir zenci mahallesindeki garaja depolandıklarını ve AUC'un koruması altında olduklarını öğrenmişti. Polis yetkilileri garajı basıp malı ele geçirebilirlerdi, ama terör örgütünü ortaya çıkarmak amacıyla eylemin son dakikasına kadar beklemeyi uygun bulmuşlardı. Mavi renkli iki Delsey valizde bulunan patlayıcılar şu anda Mitsubishi'nin bagajındaydı ve bomba uzmanı olarak bilinen Burt Gluckenhauş'a göre, elli kilo ağırlığındaydı.

Yanlarından sarı renkli bir otobüs geçti ve durakta bekleyenleri toparlayarak uzaklaştı. Burt saatine baktı: 16.17

— Bu herifler çevrenin boşalmasını bekliyor olmalılar, dedi.

— Belki de birini bekliyorlar, dedi Ferdi. Bomba dolu bir arabada oturmak hiç de akıl kârı değil.

— Bir çılgınlık yaparlar mı? diye sordu Steve.

Ferdi kendinden emin bir biçimde gülümsedi.

— İntihar etmeye hiç meraklı değildirler. Daha önce de bombalı saldırılarda bulundular.

Bombayı genellikle yarım saat sonra patlayacak şekilde kurarlar ve rahatça kaçarlar.

— Adamlarınız hazır mı? diye sordu Burt.

— Elbette. Karşı tarafta, büromun bulunduğu binanın garajında bekliyorlar. İşaretimi aldılar mı, iki dakikada burada olurlar.

Sözünü bitiren Ferdi, dışlerinin arasından bir küfür savurdu. Önlerindeki araba hareket etmiş ve onları dikkati çekecek biçimde açıkta bırakmıştı. Mitsubishi'deki zenciler dikiz aynasına bir göz atacak olsalar, onları hemen farkedebilirlerdi. Ferdi, Burt'a döndü:

— Bu durumda bekleyemeyiz. Ben karşı tarafa geçip adamlarımı çağıracağım. Görüşmek üzere, beş dakika sonra buradayım.

Yanlarında telsiz olmaması büyük bir dezavantajdı, ama dikkati çekmemek için kiralık bir araba kullanmak zorundaydılar. Ferdi hızlı adımlarla caddeyi geçip köşede gözden kaybolduktan sonra, Burt bakışlarını önlerindeki zencilere çevirdi ve belinden bir Browning çıkarıp namluya kurşun sürdü.

— Dua edelim de bu kara maymunlar polisler gelene kadar harekete geçmesinler, dedi Steve.www.cizgiliforum.com

Elinin terini sildiği mendil sırlıslam olmuştu.

*

**

Nedbank'ın saati 16.27'yi gösteriyordu. Steve Orbach her on saniyede bir Ferdi'yi görebilmek amacıyla kaldırımı tarıyordu. Bir süre önce, zencilerden biri arabadan inip bacaklarının uyuşukluğunu gidermek amacıyla

birkaç adım atmış, bu bile iki Amerikalının yüreklerinin ağızlarına gelmesine neden olmuştu.

Gerçekten de, Burt son derece tedirgindi. Eğer zenciler kaçmaya kalkıştırlarsa, onları durdurmak zorunda kalacaktı. Böyle bir hareketin ne sonuç vereceğini de şimdiden kestirmek imkânsızdı. Adamların silahlı oldukları kesindi. Steve'den hiçbir yardım beklemiyordu. Çünkü, ne silahlıydı, ne de silah kullanmasını biliyordu. Arkadaşına dönerek:

— Steve, git şu Ferdi'ye bir bak! dedi.

Güney Afrikalıların ne denli ağır insanlar olduklarını iyi bilirdi. Steve kapıyı açtı, dışarı çıkmak üzereyken Ferdi'yi farkettti. Yanında iki adamıyla köşede belirmişti.

— İşte geliyor, diyen Steve tekrar yerine oturdu.

Ferdi'nin hiç de aceleci bir hali yoktu. Yolun boş olmasına rağmen karşıya geçmedi. Toyota'daki iki Amerikalının sinirleri biraz olsun yatışmıştı. Birazdan iki terörist ele geçirilecek ve bomba etkisiz kılınacaktı.

Ferdi yaya geçitine ulaştığında, Nedbank'ın saati 16.29'u gösteriyordu.

*

**

Ferdi, kendisi gibi karşıya geçmek için bekleyen kalabalığı dikkatle gözden geçirdi. Güney Afrikalı subayın sinirleri son derece gergindi. Pretoria'nın göbeğinde ilk defa bir bomba olayı ile karşı karşıya bulunuyordu. Mağazalar teker teker kapanmaya başlamıştı.

Ferdi, doğduğu kenti hüznle süzdü, sonra saatine baktı: 16.30. Bomba imha timi iki dakika sonra orada olurdu. Birden, yeşil ışığın yandığını farketti. Kalabalık aceleci adımlarla kendilerini yola attı. Tam bu sırada, gözüne bir kadın çarptı. Yaya kalabalığının caddeye atılmasıyla kaldırımında tek başına kalmıştı.

Otuz yaşlarında beyaz bir kadındı. Uzun boylu ve sarışındı. Altın sarısı saçları dümdüz omuzlarına dökülüyordu. Yeşil bluz, kahverengi eteklik ve yine aynı renkte ayakkabı giymişti. Elinde deri bir çanta vardı. Ferdi, kadının çok güzel bir yaratık olduğunu düşündü. Etrafındaki zencilere bir göz attıktan sonra bakışları yine sarışının üzerinde takılı kaldı.

Kadın yerinden hiç kımıldamamıştı. Bunda da tuhaf hiçbir yan yoktu. Birini bekliyor olmalıydı.

Ferdi bakışlarını kadının baktığı yöne doğru kaydırды ve aynı anda midesine yumruk yemiş gibi oldu. Sarışın kadın gözlerini Mitsubishi'ye dikmişti. Ferdi tüm heyecanına rağmen yerinden kımıldamadı. Kadın büyülenmiş gibi o yöne bakmaya devam ediyordu.

Birden, kadının Mitsubishi'nin bagajında ne bulunduğunu bildiğini hissetti, israil'de gördüğü bir staj sırasında öğretmenleri, havaalanlarında teröristleri bakışlarından nasıl tanıyacaklarını anlatmışlardı. Bu dersin uygulamasını Avrupa'da birkaç defa denemiş ve her seferinde de olumlu sonuç almıştı.

Yardımcılarından biri yanına yaklaştı ve dudaklarını oynatmadan:

— Tamam albayım, dedi. Herkes yerini aldı.

Ferdi yerinden sıçradı. Kadının varlığı asıl görevini bir an için de olsa, unutturmuştu.

— Bekleyin! dedi.

Sonra, robot gibi kadına doğru yürümeye başladı. Elini ceketinin altında bulunan tabancasını kolaylıkla alabileceği bir noktaya getirdi. Kadına birkaç metre mesafeye geldiğinde, gözlerinin çeliği andırır bir mavilikte olduğunu farketti. Kadın umursamaz bir tavırla onu süzdü, sonra aniden dönerek Schubart Street yönüne doğru yürümeye başladı. Kadın o an elini çantasına sokmasa, Ferdi'nin tüm kuşkuları kaybolmuş olacaktı. Kadın, eli çantasında, hızlı adımlarla uzaklaşıyordu.

Birden, Ferdi olup biteni kavrayıverdi. Şaşkınlıktan boğazına bir yumru oturmuş, yerinden kımıldayamaz olmuştu. Karar vermek için çok az bir zamanı vardı. Aniden geri döndü ve var gücüyle koşmaya başladı. Caddenin ortasında yardımcıları yanına geldiklerinde, onlara dönerek:

— Şuradaki yeşil bluzlu sarışını yakalayın! diye bağırdı. Ben Toyota'ya gidiyorum.

Adamlar dörtyol ağzına yöneldiklerinde, sarışın Schubart Street'in köşesinde kayboldu. Nedbank'ın saati 16.32'yi gösteriyordu.

*

**

Patlama, altı blok ötede, Adalet Sarayı ve birkaç önemli bankanın çevrelediği Church Street'te bulunanları bile sarstı. Korkunç

patlamanın hemen arkasından gelen basınçlı hava binaların camlarını ve mağazaların vitrinlerini bir anda paramparça etti. Kimi tanıklar, meydanın tam ortasında bulunan Güney Afrika'nın kurucusu Paul Kruger'in heykelinin bile sarsıldığını anlattılar.

Halk korkudan kaskatı kesilip bir süre hareketsiz kaldı. Church Street'ten kapkara dumanlarla birlikte-alevler yükselmeye başlamıştı.

*

**

Patlama olduğunda, Ferdi caddenin tam ortasıındaydı. Saklanacak zaman bulamamıştı, ama tam o sırada önüne geçen bir otobüs beklenmedik bir siper oluşturmuştu. Otobüsün camlarının kırılmasıyla birlikte, halk yaygarayı bastı. Ferdi'nin hemen yanındaki bir adam elini sol gözüne götürdü ve fışkıran kanı parmaklarıyla durdurmaya çalıştı. Bağırarak kendi çevresinde dönüp duruyordu. Patlamanın yarattığı basınçlı hava Albay Ferdi'yi yere savururken Nedbank'ın üstündeki tabela yüzlerce parçaya ayrılarak çevreye dağıldı.

Ferdi, kendisine çok uzun gelen bir süre sonunda doğrularak ayağa kalktı. Bir kâbus-tan uyanır gibiydi. Uçuşan cam parçalarından kendini korumaya çalışarak otobüsün çevresini dolandı ve o korkunç manzarayla karşılaştı. İki Amerikalının bulunduğu Toyota alevler içinde yanıyordu. Arabanın içinde, alevler arasında büzülmüş biri vardı: Steve Orbach.

Burt Gluckenhauş arabanın yanında, ayak-taydı. Sakalı, saçları ve elbisesi tutuşmuş,

meşale gibi yanıyordu. Canlı bir meşale! Birkaç adım atan Burt, yanmaya devam ederek yere yıkıldı.

Ferdi ileri fırladı. Paniğe kapılmış insanlar çılginca koşuşturuyorlardı. Nedbank dördüncü katına kadar harabeye dönmüştü.

Teröristlerin arabasından geriye dumanlar tüten bir yığın demir ve sac parçalar kalmıştı. Cadde yere serilmiş insanlarla doluydu. İnlemeler, çığlıklar insanı çıldırtacak derecede yoğun ve tizdi. Ferdi, Burt'un yanına ulaştığında ilk cankurtaranın sireni duyuldu. Hemen ceketini çıkararak Burt'u saran alevleri söndürmeye çalıştı. Yardımcılarından biri, elinde tabanca, yüzünün yarısı yok olmuş bir kadını seyrediyordu. Kaldırımında, sol bacağı-nın koptuğundan habersiz zenci bir kadın sürünerek ilerlemeye çabalıyordu. Bir başkası, yüzü gözü kan içinde, aptal aptal alevleri seyrediyordu.

Ferdi titremeye başladı. Aralıksız aynı şeyi tekrarlıyordu:

— Aman Tanrım! Aman Tanrım!

*

**

Siren sesleri artmış, ilk itfaiye arabaları Church Street'e girmişti. Askerler ve polis yaralıları ambulanslara taşıyor, paniği engellemeye çalışıyorlardı. Ferdi, Burt'un alevlerden cılk yara olmuş yüzüne yaklaştı.

— İyi misiniz?

Amerikalıyı kaldırıma, beyaz bir örtünün üzerine uzatmışlar, derisine yapışmış kumaş parçalarını temizlemeye uğraşıyorlardı. Bir

hastabakıcı sol koluna iğne yaparken Burt gözlerini açtı.

— Steve iyi mi?

Ferdi başını salladı.

/

— Az önce hastaneye götürdüler onu.

Oysa, Toyota'nın enkazı arasında kömüre dönmüş bir metrelik mumya gibi yatıyordu Steve. Yardıma gelenler öncelikle canlılarla ilgileniyordu.

— Ne oldu? diye sordu Burt. O iki zenci nerede?

— Geberdiler, dedi Ferdi. Onların dışında biri daha vardı. Bir kadın. Uzaktan kumandalı bir cihazla bombayı patlattı. Gözlerimle gördüm.

Birden sustu. Kararsızlığının acısını ömrü boyunca çekecekti. Kadını elini çantasına soktuğu anda engelleseydi, bütün bunlar olmayacaktı. Ama, ilk anda Amerikalı dostlarını kurtarmayı düşünmüştü. Terörist kadın birkaç saniye daha beklemiş olsaydı, dostları kurtulmuş olacaktı...

— Emin misiniz? diye sordu Burt.

— Kesinlikle, dedi Ferdi.

— Tekrar görseniz tanır mısınız?.. Kadın zenci miydi?

— Bir beyazdı. Onu ömrümün sonuna kadar unutmam.

Yanlarında bir ambulans durdu, içinden çıkan hastabakıcılar bir sedyeyle yaklaştılar.

— Evime haber verdiniz mi? dedi Burt.

— Meraklanmayın, hemen vereceğim. Karınız hastaneye gelecek.

Diz çöken bir doktor Amerikalıyı muayene

etmeye başladı, sonra bir iğne daha yapıp sedyeyle ambulansa taşınmasını istedi. Ferdi, yanlarından geçen bir itfaiye erini durdurarak:

- Durum nasıl? diye sordu.

- Şimdilik on sekiz ceset topladık. Çoğu zencü Düzinelerle de yaralı var. Bazılarının yarası çok ağır.

İtfaiye eri şaşkınlıktan kısık sesle konuşuyordu. Ferdi ambulansın yanına giderek doktoru yakaladı.

— Bu adam bizimle çalışıyor, dedi. Amerikan Elçiliği'nde görevli. Durumu nasıl?

— Hapı yutmuş. Vücudunun yüzde sekseni yanmış. Belki birkaç saat fazla yaşamasını sağlarız, ama çok acı çeker...

— Onu nereye götürüyorsunuz?

— Askeri hastaneye. Bu tür yanıklar en iyi orada tedavi edilir.

— Ben de sizinle geliyorum.

Ambulansa atlar atlamaz, araç hareket etti. Burt hâlâ bilincini kaybetmemişti. Ferdi ona doğru eğilerek:

— Her şey düzelecek, dedi... Her şey düzelecek...

Amerikalı hafifçe gülümsedi.

— O kadını bulmalısınız, diye mırıldandı.

— Sizin yardımlarınızla bulacağız, dedi Ferdi. İyileşip ayağa kalkar kalkmaz bize yardımcı olacaksınız.

Doktor, Ferdi'yi yana çekerek yaralının yanına oturdu, stetoskopunu göğsüne dayadı. Ferdi gözlerini yummuş, dua ediyordu.

Bir süre sonra, doktor başını kaldırdı ve Ferdi'ye baktı. Burt ölmüştü...

II. BÖLÜM

Araba caddeden ayrılarak iki bina adasındaki dar geçitte ilerledi, sonra karşısına çıkan yüksekçe bir binanın yeraltı garajına inen beton yola girdi. Malko, garaj kapısında nöbet tutan iki asker farketti. Omuzlarında Uzi'ler vardı. Malko'yu Johannesburg'un Jan Smuts Havaalanı'nda karşılayan görevli subay nöbetçilere hüviyetini gösterince parmaklıklı kapı açıldı ve araba içeri girdi. Güney Afrika Haberalma Servisi'nin bulunduğu 32. kata ait garaj asker doluydu. Binanın diğer katları, banka ve ticari bürolar gibi "normal" işyerlerine kiralanmıştı. 32. kata çıktıklarında, Malko'nun yanındaki subay çelik kapının üzerinde bulunan deliğe manyetik bir kart soktu ve kapı anında sessizce açıldı. Karşısına çıkan bir asker, onları içinde bir projeksiyon makinesi, ekran ve iki kişinin beklediği genişçe salona aldı.

Malko adamlardan birini tanıyordu. CIA'nın Pretoria'daki yeni şefi John Barter idi bu. Amerikalı hareretle elini sıktı.

— Yolculuğunuz iyi geçti mi?

— Fena sayılmazdı, karşılığını verdi Malko.

Malko elindeki çantayı masaya bırakarak diğer adama döndü. İri yapılı elâ gözlü bir tipti bu. John Barter hemen tanıştırdı.

— Bu bay, Albay Ferdinand Koster. Buradaki meslektaşlarımızdan biri. Kendisini

daha çok Ferdi diye tanırırlar... Sizi buraya getirten olayla o ilgileniyor...

Ferdi, Malko'nun elini sıkarken içeri kısa siyah saçlı bir âfet girdi. Kalkık burnu, uzun bacakları ve dolgun göğüsleri ile "Playboy Magazine"nin kapağından fırlamış gibiydi. Ferdi zoraki bir gülümsemeyle:

— Bayan Johanna Pieterdorf benim en iyi yardımcılarımdan biridir, dedi. Kendisi AUC ile ilgili dosyalar üzerinde çalışır.

Genç kadın bir iskemleye oturduktan sonra, Ferdi Malko'ya döndü.

— Fotoğrafları getirdiniz mi?

— Evet, karşılığını veren Malko çantasından bir deste fotoğraf çıkarıp uzattı.

Ferdi ilk fotoğrafı dikkatle inceledikten sonra:

— Bu değil, dedi.

— Öyle olması gerekir, dedi Malko. Çünkü bu kadın su anda Roma hapisanesinde.

Ferdi ikinci fotoğrafı inceledi.

— Bu da olamaz, ama emin değilim.

— Emin olabilirsiniz, dedi Malko. Bu kadın iki ay önce Güney Lübnan'da İsraililer tarafından öldürüldü.

Ferdi üçüncü fotoğrafta kıpkırmızı kesildi.

— İşte bu! Ta kendisi?

— Emin misiniz? diye sordu Malko.

— Kesinlikle. Bu yüzü unutmama imkân yok.

— Asıl adı Gudrun Tindorf, dedi Malko. Alman vatandaşıdır, lezbiyendir ve 2 Haziran Örgütü'nün üyesidir. Çekoslovakya'da bir kampta eğitim görmüştür ve Almanlar tarafın-

dan son derece tehlikeli kabul edilir. Bütün örgüt ele geçirilirken onu yakalayamamalar da bunu onaylıyor zaten...

— Şimdi ne yapıyor? diye sordu Ferdi.

— Öldürüyor, dedi Malko. En çok parayı verenin hesabına çalışır. Son on yıl içinde Avrupa ve Güney Amerika'da çeşitli terör gruplarıyla birlikte çalıştı. Teröristler ona çok değer verirler. Şu sıralar kendi hesabına iş görüyor. Parayı alıyor, işi bitiriyor. Kısacası, tam bir paralı asker. Paradan başka şey düşünmez oldu. İyi bir profesyoneldir...

— Hakkında daha başka neler biliyorsunuz? diye sordu Ferdi.

— Hiçbir şey, dedi Malko. Çeşitli kimlikleri var ve hepsi de çok iyi düzenlenmiş.

— Göçmen bürosundan şu an hangi kimlikle dolaştığını öğrenebiliriz belki, dedi Ferdi.

— Pek sanmam. Bana kalırsa burayı çoktan terketmiştir.

— Ama olaydan bu yana Jan Smuts Havaalanı ile bütün çıkışları kontrol altında tuttuk.

— Bir tekneye atlayıp uzaklaşmış olabilir...

Albay bir süre sustu. Bir şeye karar vermeye çabalar gibiydi. Sonunda, cebinden çıkardığı bir kâğıdı Malko'ya uzattı.

— Bunu iki gün önce aldık. Belki de Gudrun Tindorf hâlâ buradadır.

Malko, daktiloda yazılmış iki satırı dikkatlice okudu:

"Nelson Mandela ve Walter Sisulu hafta sonuna kadar serbest bırakılmazsa, başka bombalar da patlayacak. Umkhonto We

Sizwec."

— En son cümle ne anlama geliyor?

— Zulu dilinde anlamı "Milletin Mızrağı" dır. Adını verdiği iki kişi ise, AUC'un militanları... Peki, Joseph Grodno adını duyduunuz mu hiç?

— Hayır, dedi Malko.

— Yazık! Joseph, ya da kısaca Joe Grodno bizim en büyük düşmanımızdır. Güney Afrika komünist partisinin kurucularından ve AUC'un şeflerinden biridir. Kendisi Litvanyalıdır. Zambiya'ya kaçıp Lusaka'ya yerleşti. Oradan bize karşı terör eylemleri yönetiyor. Bizlerden nefret eder.

Malko bu adamın "adını duymuştu, ama şu an için aksini söylemek işine geliyordu. Adamı bir türlü ele geçirememişlerdi. Karısı ise, bombalı bir mektupla öldürülmüştü. Joe bu işten Güney Afrikalı ajanları sorumlu tutuyordu. Malko kâğıdı uzattı.

— Bu tehdidi ciddiye alıyor musunuz?

— Hem de çok, dedi Ferdi. Joe Grodno bizi önceden uarmıştı. Sözünü ettiği ilk bomba Church Street'te patladı. Bunu başka olaylar izleyecek olursa, halk bu iki teröristin salıverilmesi için hükümete baskı yapar.

— Gudrun Tindorf'u ele geçiremez misiniz?

— Hiç umudum yok. Tarifim üzerine yapılmış portresini hemen her tarafa dağıttık, ama bir sonuç çıkmadı.

— Elinizde hiç ipucu yok mu? Ya teröristlerin arabası?

— Araba bir hafta önce Jo'Burg civarında bir beyazdan çalınmış.

— Peki, bir hafta boyunca arabayı nerede saklamışlar?

— Patlayıcıların getirildiği garajda. Garaj araba hırsızlığı ve uyuşturucu kaçakçılığı yapan bir çeteye aitti. Bu işe para hırsıyla bulaşmış olmalılar...

— Çeteden konuşacak kimse yok mu?

— İşle ilgili iki şefleri vardı ve ikisi de Mitsubishi'de bulunuyordu. Patlamadan sonra geride bıraktıkları bir ayakkabı kutusunu ancak doldurur. Anladığım kadarıyla bu iki zenciye arabayı Church Street'e götürmeleri ve saat beşe çeyrek kala da terketmeleri söylendi. Taşıdıkları patlayıcıyla havaya uçacaklarını bilmiyorlardı...

— Neden?

— Çünkü eylemi yürütenler onlardan kurtulmak istediler. Bu tür işlerde kimse arkasında tanık bırakmak istemez...

— Patlayıcıların varlığını nasıl haber aldınız?

— Bunu sizinkiler haber verdi bize. Patlayıcılar Zambiya'dan Botswana yoluyla geldi. Malı getiren zenciye uzaktan izleyip bütün çeteyi ele geçirmeyi düşündük. Bu kararı da ben vermiştim...

Yine sessizlik oldu. CIA istasyon şefi tırnaklarını seyreliyordu.

— Peki, siz ne düşünüyorsunuz? diye sordu Ferdi.

— Hiçbir şey, dedi Malko. Otelime gidip dinlenmekten başka bir şey düşünmüyorum şu an.

Güney Afrikalılar Malko için Holiday Inn

Oteli'nde oda ayırtmışlar, emrine de kiralık bir Ford Sierra vermişlerdi.

— Ben sizi otele bırakayım, dedi Amerikalı.

— Memnun olurum.

Toplantı bitmişti.

Araba anacaddeye çıktığında, John Barter Malko'ya döndü.

— Burada ne yapacağınızı bayağı merak ediyorum. Albayın en azından bir ipucuna sahip olduğunu sanıyordum, yanılmışım. Bunca tehlikeye rağmen kızın hâlâ Güney Afrika'da olduğuna inanıyor musunuz?

— Bir terör kampanyası açtığına göre mümkündür. Unutmayın ki, o kız bir profesyonel.

Araba Schoemanstraat'ta ilerliyordu. Hava kararmaya başlamıştı.

— Bana bir iyilikte bulunur musunuz? diye sordu Malko.

— Elbette.

— Arabanızı almak istiyorum.

Amerikalı şaşırdı.

— Sizin arabanız var ya?

— Elbette var, ama otelde. Holiday Inn'e gitmek istemiyorum. Gidersem takip edilebilirim.

— Takip edilmek mi? Peki, ne yapmak istiyorsunuz?

— Güney Afrikalı meslektaşlarımıza her şeyi anlatmadım. Çünkü, intikam hırsından kafaları allak bullak olmuş.

— Yoksa, Gudrun Tindorf'u nerede bulacağınızı biliyor musunuz?

— Eğer aşırı derecede temkinli değilse,

belki.

— Nerede olabilir?

— Bunu size söylemeye yetkim yok. Şurada durabilir misiniz? Umarım, bir taksi bulursunuz. Arabanızı yarın sabah iade ederim.

— Silahınız var mı?

— Yok.

— Bu kız çok tehlikeli, unutmayın.

— Biliyorum.

John Barter kaldırıma ayak basar basmaz, Malko direksiyona geçti ve Buick'ın gazını kökledi. Amerikalı şaşkın kalakalmıştı.

*

**

Buick, Pretoria'yı Jo'Burg'a bağlayan otoyolda yıldırım gibi gidiyordu. Kırk dakika kadar sonra, yolun sol tarafında Jo'Burg'un gökdelenleri belirdi. Trafik İngiltere'deki gibi yolun solundan olmasa, insan rahatlıkla kendini Amerika'da sanabilirdi. Malko kilometre saatine baktı. Hızı 160'a dayanmıştı. Aklına bir an Ferdi takıldı. Acaba albay asıl görevinin ne olduğunu tahmin etmiş miydi? Olay, Langley'de bomba etkisi yapmış, CIA patronu iki adamının öldürülmesinden küplere binmişti. Karşılarındaki terörist şeytandan farksızdı. Bir süre önce Hollandalı ajanlar tarafından kısıtılmış, fakat kendisini çembere alan subaylardan birini kalbinden vurarak kaçmıştı. CIA'yı uyaran Hollandalılardı. Utrecht'te Gudrun'un bir kız sevgilisini bulmuşlar ve kızın posta kutusundan Gudrun'un kendisine yazdığı mektubu alıp incelemişlerdi. Mektup, Johannesburg'taki Carlton Oteli'nin

antetli kâğıdına yazılmıştı.

Birinci derecede önemli bir izdi bu!

Güney Afrikalılar ile işbirliğine girmek istemeyen Hollandalılar, bunu hemen CIA'ya aktarmışlardı. İşte, Malko'nun Güney Afrika'ya uçuşmasının asıl nedeni buydu: Gudrun Tindorf işini kesin bir sonucaandırmak. Bunun asıl anlamı, Gudrun'un her ne pahasına olursa olsun öldürölmesi demektir.

Malko bu tür görevlere hemen hiç yanaşmazdı. Ama, Church Street olayında on sekiz kişinin ölümü ve iki yüz seksen kişinin yaralanması, bu ilkesini ayaklar altına almasına yetmişti.

Yol kenarında "Şehir Merkezi" tabelasını görünce direksiyonu kırıp otoyoldan çıktı. Bir süre sonra, Market Street boyunca ilerliyordu. Şehir, New York'u andırıyordu. En ufak bina on beş katlıydı. Sağa döndü ve arabayı şehrin en büyük oteli Carlton'un önünde durdurdu.

*

**

Carlton'un holü ana baba günüydü. Malko resepsiyonun önünde durup çevresine bakındı. Tam bu sırada otelin döner kapısı açıldı ve içeri giren nefis tipi gören Malko boğazının kupkuru kesildiğini farkettil. 1.80 boyunda çok güzel bir zenci idi bu. Üzerinde kırmızı bluz, kırmızı deriden mini bir etek ve yine kırmızı ayakkabılar vardı. Başındaki geniş kenarlı kırmızı şapka yüzünün bir kısmını gizliyordu. Genç kadın kararlı adımlarla asansöre doğru ilerledi. Kalçalarının titremesi, en sofu protestan rahibine din

değiştirecek derecede iç gıcıklayıcı idi. Kadını merak eden Malko, robot gibi ilerleyerek holü geçti, asansörün önüne geldi. Kadın yakından çok daha etkileyici idi. Bluzunu parçalayacak - mış gibi geren göğüs uçları, dolgun dudakları, çekik iri gözleri ile insanın aklını başından alacak kadar çekiciydi.

Asansöre birlikte bindiler. Kadın 22. katın düğmesine bastı. Kabin bir anda sürdüğü parfümle dolmuştu. 22. katta birlikte indiler. Kadın salınarak ilerledi ve biraz ilerdeki bir odanın kapısı önünde durarak kapıyı çaldı. Malko peşinden ilerledi, yanından geçti ve kapı aralandığı anda arkasına dönerek baktı. Gördüğü manzarayla vücudunun bir an felç olduğunu hissetti. Kapının aralığında Ferdi' nin yardımcısı Johanna duruyordu. Genç kadınla göz göze geldiler. Johanna kıpkırmızı kesildi.

Malko öylesine şaşırılmıştı ki, bir süre tek kelime bile edemedi. Bu arada, nefis zenci odaya girerek gözden kaybolmuştu. Johanna kekeleyerek:

— Bunu hiç beklemiyordum... Ne... Ne sürpriz bu böyle! diyebildi.

— Ama güzel bir sürpriz, karşılığını verdi Malko. Bunu bir kadeh içkiyle kutlasak diyordum...

Johanna düşünür gibi başını öne eğdi. Eğer teklifi kabul ederse, Malko bir şeyler öğrenmek fırsatı yakalayabilirdi. Genç kadın kapıyı aralayarak:

— Burada içsek daha iyi olur, dedi.

Malko küçük hole girdiğinde, Johanna başıyla banyoyu işaret etti. Birlikte banyoya geçtiler, genç kadın kapıyı kapadı.

— Sizi otele yatmaya gitti sanıyordum.

— Niyetim oydu, ama uykum kaçtı, dedi Malko. Arabaya atlayıp biraz dolaşayım dedim. Gözüme Carlton çarptı, içeri girdim. Tam bu sırada arkadaşınıza rastlayıp peşine düştüm. Çok güzel bir kadın.

— Benim en iyi muhbirlerimden biridir, dedi Johanna. Onu ancak böyle gizli gizli görebiliyorum. Gerçek işimin ne olduğunu bilmiyor.

— Buradan çıksak artık, dedi Malko. Arkadaşınız bir şey yapıyoruz sanacak.

Zenci dilber salonun dibinde bir koltuğa

kurulmuş, bacak bacak üstüne atmıştı. Malko'ya umursamaz bir tavırla baktı. Johanna:

— Shona, dedi, sana bir dostumu tanıştıracam. Malko seni holde farketmiş ve çok güzel bulmuş.

Shona önemsemediğini belirtir bir biçimde gülümsedi. Malko havayı yumuşatmak için küçük bara ilerleyip bir şişe şampanya ile kadeh aldı. Yatağa oturmuş olan Johanna, bu çıkmazdan nasıl kurtulacağını düşünüyordu.

İkinci şişenin sonunda, Shona ilk defa konuştu.

— Ben acıktım, Jo... Yemek yemeyecek miyiz?

Malko fırsatı kaçırmadı.

— Birinci katta nefis bir lokanta var. İzin verirseniz sizleri davet edeceğim.

— Bir an önce gidip yiyelim, dedi Johanna. Daha sonra Shona ile konuşacaklarım var.

Shona ayağa kalkıp dişi bir aslan gibi gerindi ve salınarak koridora çıktı. Johanna Malko'ya yaklaşarak:

— Ferdi'nin bu ilişkiden haberi yok, dedi. Aslında, olmaması daha yerinde.

— Bunda çok haklısın, dedi Malko.

*

**

Lokantanın başgarsonunun kadehlere durmaksızın şarap doldurması, insanın aklına satıştan yüzde aldığı fikrini getiriyordu. Malko bir süreden beri Gudrun Tindorf'u unutmuş, Shona'nın yatağına nasıl gireceğini düşünür olmuştu. Genç zenci hakkında fazla bir şey

öğrenememişti. Kocasından boşanmıştı ve bir çocuğu vardı. Mankenlik yapıyordu ve doğum yeri, Transvaal'da küçük bir köydü. Kadının tek meşguliyeti vardı: Kendisi. Çevresinde ayna olmadığı için gözü devamlı önündeki bıçağın çeliğinde yansıyan bölük pörçük görüntüsündeydi... Yine de şarap etkisini göstermiş, aralarındaki soğuk hava biraz olsun yumuşamıştı, ama henüz konuşmuyordu.

Johanna'nın ise gözleri pırıl pırıl, yüzü kıpkırmızıydı. Malko ile göz göze geldiğinde, bakışlarında sıkıntılı bir ifade belirliyordu. Malko hesabı ödedikten sonra tabii bir davranışla kadınların koluna girdi ve onları asansöre sürükledi.

Odaya girdiklerinde, Shona doğru radyoya gitti ve bir pop müzik bulana kadar istasyonları karıştırdı. Müziği bulduğu anda da ayakkabılarını çıkarıp:

— Canım dans etmek istiyor, dedi.

Genç zenci bir anda değişmiş, soğukluğundan eser kalmamıştı. Ritme uygun hareketlerle kıvırdığı vücuduyla bir kobrayı andırıyordu. Malko ile Johanna birer koltuğa oturmuşlar, onu izliyorlardı. Manzara son derece iç gıcıklayıcıydı. Shona dansa devam ederek elindeki kadehi bir dikişte boşalttı ve yere fırlattı. Bir süre sonra müzik durdu. Shona sinirli kahkahalar atarak halının üzerinde diz çöktü ve üzerindeki bluzu çıkararak dik ve dolgun göğüslerini ortaya koydu. Teninin üzerindeki küçük ter damlacıkları ışığın altında tuhaf bir biçimde parlıyordu. Başını Johanna'ya çevirerek :

— Beni kurula, dedi.

Johanna bir robot gibi yerinden kalkıp banyoya gitti ve bir havluyla döndü. Zencinin ikinci bir uyarısına fırsat vermeden havluyu sırtında ve göğüslerinin üzerinde yumuşak hareketlerle gezdirmeye başladı. Shona ani bir hareketle ayağa fırladı, fermuarını açıp etekliğini ayaklarının dibine düşürdü. İçinde hiçbir şey yoktu. Ellerini çıplak vücudunda gezdirerek:

— Devam et, dedi Johanna'ya.

Malko'nun bakışlarıyla karşılaşan Johanna yerinden kıınıldamadı. Bu fırsatı değerlendiren Malko, havluyu aldı ve genç zencinin önce göğüslerini, sonra karnını kuruladı. Havlu Shona'nın bacakları arasına indiğinde:

— Orama dokunulmasından hoşlanmam, dedi zenci dilber.

Malko ısrar etmedi. Bu sırada Shona Malko'yu sertçe iterek Johanna'ya döndü:

— Gel buraya!

Bakışlarıyla Johanna'yı ipnotize etmiş gibiydi. Genç kadın ilerledi ve Shona'nın önünde diz çöktü, elleriyle kalçasını tuttu ve başını bacaklarının arasına gömdü. Malko bu nefis manzarayı bozmamak için soluk bile almaz olmuştu. İki kadın kendilerinden geçmiş gibiydi. Neden sonra, Shona gözlerini açtı ve bakışlarını Malko'ya çevirdi. Avusturyalı bu bakış karşısında kendini bir an çıırılçıplak hissetti. Yavaşça yerinden kalktı ve haliya uzanmış olan Shona'nın yanına geldi. Zenci ateşli hareketlerle vücudunu okşamaya başlamış, bu davranışıyla Malko'nun daha da aklını

başından almıştı. Bir süre sonra parmaklarının yerini dudakları aldı. Johanna başını kaldırmış, ölüp bitenleri şaşkınlık ve iğrenmeyle karışık bir duygu içinde izliyordu.

Shona sırtüstü döndü ve Malko'yu üzerine çekerken:

— Yavaşça, dedi.

Malko artık kendini tutamaz olmuştu. Doyuma ulaşmak üzereyken Shona'nın dudaklarını dudaklarında hissetti. Genç zenci Avusturyalının alt dudağını kanatırcasına ısırarak bütün zevkini bir anda yok etti. Anlaşılan oyunu uzatmak istiyordu. Malko yan dönerek Shona'dan uzaklaştı. Yerini hemen Johanna aldı ve kadın kadına sevişmeye başladılar. Uzunca bir süre sonra Johanna kalktı, banyoya gitti. Shona yüzükoyun yatıyordu. Malko yavaşça sokuldu zencinin bedenine sarıldı. Shona'ya rastladığından bu yana beklediği an gelmiş, kafasında şekillenen arzuyu gerçekleştirecek fırsatı yakalamıştı... Doyuma ulaştıktan sonra, yanyana hareketsiz kaldılar, bir süre sonra da uykuya daldılar.

*

**

Malko gözüne gelen güneşle uyandı. Shona banyodan çıkıyordu. Üstünde sadece kırmızı etekliği vardı.

— İyi uyudun mu? diye sordu.

— Evet, dedi Malko. Johanna nerede?

— Gitti. Yanımda fazla kalmaz. İş bitti mi, hemen gider.

Malko ayağa kalkıp elini genç zencinin

göğüslerine uzattı, ama Shona hemen geri çekildi.

— Oyun bitti. Johanna'yı tanıman senin için büyük şanstı. Şimdiye kadar bu tarzda hiç sevimemiştin.

— Seni tekrar göreceğim miyim? diye sordu Malko.

— Bunu Johanna'ya sor. Ya da akşamları geçerken buraya bir uğra. Bu işten hoşlanan arkadaşların varsa, onları da çağırabilirsin.

Demek, Ferdi'nin yardımcısının kadın sevgilisi gerçek bir lezbiyendi! Birden, Malko'nun aklına başka bir şey geldi. Gudrun Tindorf'un fotoğrafını alarak Shona'ya gösterdi.

— Bunu tanıyor musun?

Shona şöyle bir göz attı ve başını salladı.

— Galiba.

— Onu nerede gördün?

Zencinin yüzü asıldı.

— Niye soruyorsun?

— Eski bir arkadaşım da ondan.

— Arkadaşın "mı? (Kısa bir kahkaha attı.) Oropunun tekidir o. Zamanının çoğunu birinci kattaki barda geçirir... Şimdi benim gitmem gerek. Yanında taksi parası var mı?.. Yüz kâğıt olsa, yeter.

Bu parayla iki kez şehir turu yapıldı. Malko hiç sesini çıkarmadan istediğinin iki katını verdi. Genç zenci aniden yumuşayarak uzanıp Malko'yu öptü.

— Yakında belki yine görüşürüz.

Giyindi ve çıktı. Malko derin bir soluk aldı. Hollanda haberalma ajanları yanılmamışlardı.

Bu olay sayesinde Gudrun Tindorfun izi üzerinde olduğu kanıtlanmıştı.

**

Malko, Johanna ve Shona ile akşam yemeği yedikleri salonu geçip yan tarafındaki bara doğru yürüdü. Önünü kesen bir garson kız:

— Yalnız mısınız, bayım? diye sordu.

— Evet.

Kız özür dilercesine gülümsedi.

—Adınızı verin ve yirmi dakika sonra gelin. şu an bütün masalar dolu.

— Birini arıyordum ben...

Kızın gülümsemesi arttı.

— Üzgünüm, ama sizi içeri bırakamam. Lütfen adınızı verin. Birazdan bekliyoruz.

Malko öfkeden deliye döndü, ama skandal yaratmanın sırası değildi. Boynunu bükerek dışarı çıktı. Yirmi dakika kadar dolaştıktan sonra geri döndü. Aynı kız samimi bir gülümsemeyle kendisini karşıladı.

— Size bir yer buldum, bayım.

Masaların arasından geçerek kuyruklu piyanonun karşısındaki bir tabureye tüneyen Malko, barmene döndü:

— Bir votka, lütfen! dedi.

Sarışın bir müzisyenin romantik parçalar çaldığı piyanonun çevresinde kadınlı erkekli on, on beş kişilik bir grup vardı. Malko hepsini tek tek incelemeye başladı. Bakışları piyanistin hemen arkasındaki kadına gelince, yüreği duracakmış gibi oldu. Genç kadın deri ceketini iskemlesinin arkasına asmış, çantasını piyanonun üzerine bırakmıştı. Üzerinde kırmızı bir

bluz vardı. Saçları simsiyahtı, ama gözlerinin maviliği Malko'nun bulunduğu noktadan bile farkediliyordu...

Bu kadın, Church Street olayının kahramanı, Gudrun Tindorf idi...

IV. BÖLÜM

Malko, Gudrun Tindorf'a bakmamaya gayret ederek hemen önündeki kadehe döndü. Bir yandan da onu yoğun bir biçimde düşünmemeye çalışıyordu. Kaçak yaşayan teröristlerin ne denli güçlü bir altıncı hisse sahip olduklarını çok iyi bilirdi. Bakışlarını piyanistin parmaklarına yoğunlaştırarak sakinleşmeye çalıştı. Gudrun Tindorf burada olduğuna göre yeni bir saldırıya hazırlanıyor olmalıydı. Başını kaldırıp barın aynasından onu inceledi.

Genç Alman gerçekten çok güzeldi. Düzen bir yüzü, ince hatları vardı. Siyah saçlarını ensesinde topuz yapmıştı. Sakin bir tavırla sigara içiyordu. Yanında kırk yaşlarında bir erkek vardı. Arada bir konuşup gülüşüyorlardı.

Müzik biterken Malko kararını vermişti. Rus ruleti oynamanın gereği yoktu. Ferdi'ye haber salacaktı. Gudrun'un dikkatini çekmek için canı sıkkın bir tavır takınarak içkisini hızlı hızlı içti ve barmenden hesabı istedi. Paranın üstünü alırken, Gudrun'un yanındaki adamla birlikte kalkıp kapıya doğru ilerlediklerini farketti. Genç kadının yanındakiyle orada tanıştığından emindi. Yerinden kalkarak peşlerine düştü. Almanla adam önde, Malko arkada, hole indiler. Malko resepsiyona giderek birini bekler gibi yaptı.

Gudrun ile adam mücevherci mağazasının

önünde ydiler. Genç kadın birden başını kaldırdı ve adamı öptü, sonra birlikte asansöre doğru ilerlediler. Adam parmaklarının arasına tuttuğu anahtarı gösterdi, o da başını sallayarak gülümsedi.

Adam asansöre binip de kapı kapanınca, Gudfun'un yüzündeki gülümseme aniden kayboldu. Genç kadın geri döndü, ve hızlı adımlarla çıkış kapısına doğru ilerledi. Kapıdan çıkmadan önce çevresine bir göz attı ve dışarı fırladı. Malko saklandığı direğin arkasından fırlayarak koştu. Genç Alman sarı bir Golfun direksiyonuna geçip süratle hareket etti. Malko Ford Sierra'sına atlarken genç kadın sinyal vermiş dönüyordu. Belli bir mesafeden onu izlemeye başladı. Bir dörtyol ağzında, yeşil ışık sarıya dönüştüğünde Golf durdu. Malko hemen başka bir arabanın arkasına kayarak gizlendi. Sarı ışık kırmızıya dönüştüğü anda da Golf, bir Ferrari'yi aratmayacak şekilde patinaj yaparak fırladı ve az ilerde sağa saparak gözden kayboldu. Malko aklına gelen her türlü küfürü savuruyor, önündeki arabanın hareket etmesi için korna çalıyordu. Yol açıldığında ok gibi fırlayarak genç Alman'ın saptığı Docteur Malan Caddesi'ni deli gibi geçti. Öfkeden deliye dönmüştü. Gudrun iyi atlatmıştı onu. Kadının niçin kolay kolay ele geçirilemediği şimdi daha iyi anlaşılıyordu. Bir süre sonra, şans bu ya, Golfun stop lambalarını far ketti.

Araba N 1 Otoyolu'na doğru ilerliyordu. Malko derin bir soluk aldı. Bu yolda onu gözden kaçırması imkânsızdı. Almanın dört-

yol ağzındaki numarası, her an takip edilebileceği korkusunu ortaya koyuyordu. Bu da, bundan sonrasının hiç de kolay olmayacağına belirtisiydi.

İki arabanın arasındaki mesafe iki yüz metre kadardı. Rastladıkları birçok sapakları geçtiler. Gudrun nereye gidiyor olabilirdi?

*

**

Bir süre sonra, yolun üzerinde "PRETO-RİA" tabelası belirdi. Sapağa yaklaştıklarında Golf ani bir dönüşle kente saptı. Malko ani bir frenle ancak yavaşlayarak zorla yola daldı. Golf önünde hızla uzaklaşıyordu. Gaza bastı. Büyük bir kavşağa yaklaşıyorlardı. Golf kırmızı ışıklara aldırmadan geçti ve soldaki ilk sokağa saptı. Birkaç saniye sonra Malko da aynı sokağa daldı ve karşıdan gelen arabaya çarpmamak için kaldırıma çıktı. Arabanın şoförü bir yığın küfür savurup uzaklaşırken, Malko ters yönlü bir yolda bulunduğunu anladı. Golf ilerde sağa dönüp gözden kaybolmuştu. Malko sonuca aldırmadan gazladı, Almanın saptığı sokağa girdi. Houston'un yoksul mahallelerini andıran bir semtti burası. Sokakta çocuklar oynuyordu. Yirmi metre kadar ötede, farları sarı Golfu aydınlattı.

İçi boştu tabii.

Malko arabasını Golfun arkasına park edip aşağı indi. Vakit hayli geç olmasına rağmen, sokak kalabalık sayılırdı. Burası bir zenci bölgesi olmalıydı. Tam karşısına düşen mağazanın vitrininde koca bir yazı vardı: NET

BLANKİE. Yani, "beyazlar giremez"... Çevresinde bir telefon kulübesi aradı, ama göremedi. Bir köşede bir grup zenci çökmüş, esrar içiyordu. Malko aralarında en uyanık görünenine yaklaşarak:

— On dolar kazanmak ister misiniz? diye sordu.

Adam başını kaldırıp baktı.

— Nasıl olacak bu iş?

— Şuradaki arabadan inen beyaz kadını arıyorum. Ne tarafa gitti?..

— Önce parayı ver.

— Para sonra. Soruma cevap verecek misin?

Zenciler aralarında Malko'nun anlamadığı bir dil konuştular. Malko'nun soru yönelttiği yerinden kalkıp ilerdeki bir sokakta kayboldu. Malko'nun kafasında hep aynı cümle vardı. Beyazların ayak basmadığı bu yerde Gudrun'un ne işi olabilirdi?

Zenci biraz sonra geri döndü. Malko'nun karşısında durarak ellerini uzattı.

— Para.

— Onu buldun mu?

— Evet. Şu sokağa gir. Soldaki üçüncü ev.

Malko parayı verdi ve hemen karşıya geçerek beyazlara yasak olan mağazaya dalıp tezgâhtara aldırmaksızın telefona yürüdü. Ferdi'nin numarasını çevirdi, cevap alamadı. Bu kez Johanna'yı aradı. Genç kadın karşısına çıkar çıkmaz:

— Onu buldum, dedi. Pretoria'da PotgieterStreet'teyim.

Olup biteni kısaca aktardıktan sonra dışarı

fırladı ve zencinin işaret ettiği sokağa daldı.

Sokak loş ve ıssızdı. Birkaç adım attığı sırada bir kulübeden iki tipin çıktığını gördü. Adamlar üzerine doğru geliyorlardı. Ferdi on dakika içinde burada olurdu. Ama o zamana kadar ne yapacaktı? Yanında silah yoktu. Yaklaşan zencilere baktı. Biri dev gibiydi. Az önceki zencinin ev diye tarif ettiği yer, sol tarafta, bahçe içinde antrepo gibi bir yerdi ve pencerelerinden soluk bir ışık yayılıyordu. Malko hiç düşünmeden bahçe çitini aştı ve birkaç adımda binaya ulaştı, kapıyı itti, içeri girdi. İçerde, yuvarlak masanın çevresinde toplanmış altı zenci kumar oynuyordu. Malko'yu görünce küfrederek ayağa kalktılar. İçlerinden biri anlaşılmas bir şey söyledi. Malko adamın küfrettiğini hissetti. Kendisine sonsuz bir kin duydukları belliydi. Peşindekiler ise bahçeye girmişti. Malko yan tarafta bir kapı farkettti. O tarafa doğru koştu. Kapı kilitliydi. Kilit hizasına sert bir tekme attı. Kapı açıldı. Hemen bahçeye fırladı. Biraz ilerde bir başka depo vardı. Oraya doğru koşarken kulağına siren sesleri geldi. İçinden bunun Ferdi olmasını dileyerek kendini yarı aralık kapıdan içeri attı. Depo iki çıplak ampulle aydınlatılmıştı.

Geniş salonun tam ortasındaki iskemlede bir zenci oturuyordu. Alnının tam ortasında bir kurşun deliği vardı ve kan sızıyordu. Malko çevresine bir göz attı. Sağa sola devrilmiş üç ceset daha vardı. Dördü de acımasızca öldürülmüştü. Malko iskemlede oturana yaklaştı. Vücudu henüz sıcaktı. Nasıl olmuş da

silah seslerini duymamıştı? Gudrun'un işi olmalıydı bu!

Böyle bir katliamı ancak o becerebilirdi. Dip tarafta bir kapı vardı. O yöne ilerlemek üzereyken sol tarafında birinin varlığını hissederek başını çevirdi ve o ana kadar farketmediği dolabın yanında bir karaltının durduğunu gördü. Bir el uzandı ve parmakların arasındaki tabancadan kısa bir "pluf" sesi çıktı. Aynı anda, Malko'nun başı hizasında duran ampullerden biri paramparça olarak dağıldı.

V. BÖLÜM

Malko bir saniye hareketsiz kaldı, sonra gerileyerek karanlıkta kalmış bir köşeye çekildi. Depoya derin bir sessizlik çökmüş, kan kokusu ve barut birbirine karışmıştı. Malko bir milim bile kımıldamaya cesaret edemiyordu. Yanına silah almadığına bin pişman olmuştu.

Aradan aşağı yukarı bir dakika geçmişti. Malko başını çevirerek deponun diğer yanlarını görmeye çalıştı. Gudrun Tindorf'un hâlâ orada olup olmadığını anlamanın imkânı yoktu. Almanın yerinde başkası olsa, çoktan kaçmıştı. Ama Gudrun her çılgınlığı yapacak türden biriydi. Malko kollarını açarak çevresini yokladı ve eline bir şişe geçti. Şişeyi boğazından yakaladı ve içeri girmiş olduğu kapıya doğru fırlattı. Aynı anda peşpeşe iki "pluf" sesi duyuldu. Şişe yere düşmeden paramparça oldu. Gudrun sonuçtan emin olmak için İsraililer gibi çift el ateş ediyordu. Malko sırtını duvara verdiği anda, kapıda iki karaltı belirdi. Biri dev gibiydi. Bunlar az önce onu izleyen zenciler olmalıydı. Gudrun onlardan yana bir şeyler söyledi. Adamlardan biri cevap verdi. Konuşulan dili Malko anlayamamıştı, ama adamların Alman hesabına çalıştığı ortadaydı. Şimdi üç kişinin arasında kalmıştı. Adamlar Gudrun'un silahının koruyuculuğu altında yavaş yavaş ilerlemeye başladılar. İriyarı olanının mağara

adamından farkı yoktu. Diğerinin elinde ise tam farkedilmeyen bir şey vardı. Karanlıkta, Malko'nun nerede olduğunu henüz görmemişlerdi. Avusturyalı elini uzatarak yan taraftan bir şişe daha aldı ve iriyarı olanı tam önüne geldiği anda şişeyi alnının ortasına indirdi; Kemik sesleriyle birlikte alnından kan fışkırmasına rağmen adam döndü ve ellerini Malko'nun boğazına geçirdi. Birlikte yere yuvarlandılar. Adam en az yirmi kilo daha ağırdı. Malko darbeyle parçalanan şişeyi elinden bırakmamıştı. Kolunu uzattı ve şişenin kırık tarafını adamın boğazına dayadı, çevirerek itti. Adam bir hırıltı çıkararak geriledi. Aynı anda üst üste iki "pluf" sesi duyuldu. Gudrun ateş etmiş, ama kendi adamını vurmuştu. Dışardan bir düdük sesi geldi, Alman hemen geri çekildi. Yaralanan adam yığılırken Malko boğazına bir şeyin dolandığını farkettil. Diğer zencinin elindeki şeyin ne olduğunu anlamıştı: Bir boğma teli. Elko'nun kullandığı türden bir silah. Tel soluk borusuna basınç yaparak derisine gömüldü. Malko kanın kulaklarını zonklattığını, gücünü kaybetmeye başladığını hissetti. Yakınlardan bir yerden bir silah sesi geldi. Onu birkaç düdük sesi izledi. Boğma telini kullanan yerdeki yaralı arkadaşıyla bir şeyler fısıldaştı. Teli gevşetti ve arkadaşının ayağa kalkmasına yardım etti. Malko ölü numarası yaparak yattığı yerden hiç kıınıldamadı. Adamlar sessizce kaçtılar.

Malko kan içinde kalmış boynunu tutarak yarı sersem bir halde kalktı. Dışardan silah

sesleri ve haykırışlar geldi. Sendeleyerek ilerlemeye başladığı anda, kapıda bir karaltı belirdi.

— İçerdeki, sakın kımıldama. Eller yukarda yaklaş!

*

**

Yüzbaşı Kritzinger deponun çevresinde, duvar dibinden sessizce ilerliyordu. En azılı zencinin bile Özel Kuvvetler'e saldırmayacağını bildiği halde son derece temkinliydi. Birden, duvarın köşesinde ince, uzun bir karaltı farketti. Karaltı da onu görmüş olmalı ki, hemen saklandı.Kritzinger belindeki Herstatt'ı çekerek o yöne hızlandı. Birkaç adım sonra karaltıyla burun buruna geldi ve yüzüne doğrultulmuş silahı son anda farketti.

— Laat ous waai* diye bağırdı.

İçgüdüsel olarak silahın namlusunu tutup yüzünden uzaklaştırmak istedi. Duyduğu son ses "pluf" oldu ve her yer karardı. Kemiklerini ve beynini dağıtarak kafatasını parçalayan kurşunun acısını hissetmedi bile. Sessizce olduğu yere yığıldı.

Gudrun Tindorf silahını atarak koşmaya başladı. Nasıl olsa, çantasında bir silah daha vardı. Binaları çevreleyen bahçeleri geçti, çitin üzerinden atladı ve yanında anahtarı bulunan bir hangara daldı. Yerdeki bir kapağı kaldırıp merdivenlerden yeraltına indi. Uzun koridoru katetti ve başka bir merdivenden kimsenin ziyaret etmeyi akıl edemeyeceği başka bir eve

(*) At elindeki

çıktı. Ev sahibi Zambiya'da bulunuyordu ve çevredekiler evin satılık olduğunu sanıyorlardı. Bir koltuğa çöken Gudrun derin bir soluk aldı. Neyseki, içgüdüğü onu yanıltmamıştı. Carlton'un barında gördüğü altın gözlü adam düşmanlarından biriydi.

*

**

Boğazı sargı beziyle sarılı olan Malko, hangarın duvarına yaslanmış çevresindeki gürültülü koşuşturmacayı seyrediyordu. Hangarın kapısı aralandı ve içeri Ferdi girdi. Arkasındaki iki askerin arasında kısa boylu bir zenci vardı. Adamın yüzü gözü kan içindeydi.

— Sizi öldürmeye teşebbüs eden namussuz bu muydu? diye sordu Ferdi.

— Evet, buydu. Diğer iriyarı olanı nerede?

— Onu elimizden kaçırdık, dedi albay. Ama bu namussuz dostumuz bülbül gibi konuşacak. Öyle değil mi? Adın ne senin?

— Lyle! diye mırıldandı zenci.

Ferdi elini dostça omzuna koydu.

— Dinle Lyle, başına neler geleceğini biliyorsun, değil mi? Beni üzersen boynuna yağlı bir ilmek geçiririm...

Lyle hiç sesini çıkarmadı. Albay adamlarına döndü.

— Bunu götürün. Onunla ben meşgul olacağım.

Adamlar Lyle'i dışarı çıkardıktan sonra, Ferdi cebinden bir tabanca çıkarıp Malko'ya uzattı.

— Şuna bir bakın. Yalnız, parmak izlerini bozmamaya dikkat edin.

Malko tabancayı alıp inceledi. 227 kalibrelik, ucunda yirmi santimlik susturucu bulunan İngiliz malı bir Viking idi. Şarjörü on iki kurşun alırdı. Tabanca sınıfının en tehlikeli silahlarından biriydi.

— Bunu nerede buldunuz? diye sordu Malko. Hiç kuşkusuz Gudrun Tindorf'a ait.

— Yardımcımın cesedinin yanında buldum. Kafasına bir kurşun sıkılmış. Bunu bıraktığına göre yanında başka bir silah olmalı.

— Peki, Gudrun'u bulamadınız mı?

— Hayır. Mahalleyi istediğimiz gibi arayamıyoruz. Israr edersek küçük bir isyanla karşılaşabiliriz.

Malko silahı iade etti.

— Sizi hastaneye götürüyüm mi?

— Önemli değil, dedi Malko. Otele dönsem iyi olacak.

— Gudrun Tindorf'u nasıl buldunuz?

Malko zoraki bir gülümseme ile ona baktı. Zor an gelmişti.

— Ferdi, dedi, ben de sizin gibi bir hata yaptım. Şirket, Gudrun işini tek başıma bitirmemi istemişti. Bu nedenle sizi daha önce haberdar etmedim. Aksini yapmış olsaydım, onu ele geçirmiş ve yardımcınızı da kurtarmış olacaktık... Çok üzgünüm.

— Sizi anlıyorum, dedi Ferdi. Mesleğimiz çok zor. Gerçeğin ne olduğunu ve attığımız adımın nereye varacağını çok geç öğreniyoruz. Bu konuda üstlerime hiçbir şey söylemeyeceğim. Sizin bir haber alıp bizi uyardığınızı, fakat işi beceremediğimizi anlatırım.

— Teşekkür ederim.

El sıkışıp ayrıldılar.

*

**

Malko gördüğü kâbustan kalbi çarparak uyandı ve nerede olduğunu anlaması için birkaç saniyenin geçmesi gerekti. Holiday Inn'deki odası her zamanki gibi sakindi. Kalkıp aynada boğazını kontrol etmeye gitti. Yarası müthiş ağrıyor, yutkunmak bile bir sorun oluyordu. Yarasını temizleyip pansumanı değiştirdi. Saat on birde Güney Afrikalılar ile bir toplantıya katılacaktı. Aceleyle giyinip dışarı fırladı.

Toplantı yine ilk buluştukları yerdeydi. Johanna onu gülümsemeyle karşıladı ve salona aldı. Salonda Ferdi'nin dışında üç ajan daha vardı.

— Bir şeyler bulabildiniz mi? diye sordu Malko.

— Evet, dedi Ferdi. Çatışmanın yapıldığı depo araba hırsızlığı yapan bir çeteye aitmiş. Deponun bir köşesinde Church Street'te kullanılan aynısı patlayıcılar ve silahlar bulduk...

— Ya Gudrun Tindorf?

— Ondan bir haber yok. Fotoğrafını mahalle halkına gösterdik, ama tanıyan çıkmadı. Yalnız, Carlton'a gönderdiğim ekip ilginç şeyler öğrenmiş...

— Ne gibi?

Ferdi adamlarından birine bir işaret çaktı. Adam kapıyı açtı ve içeri kısa boylu sarışın birini aldı. Adamın gözleri korkudan iri iri açılmıştı.

— Bu adam Carlton'un kapıcılarından Johan Botha'dır, dedi Ferdi. Onu buraya hikâyesini kendi ağzından dinlemeniz için getirttim. (Adama döndü.) Haydi, sizi dinliyoruz.

Adam kısık bir sesle konuşmaya başladı:

— Bayan Tindorf ile üç hafta kadar önce tanıştım. Benimle konuşmak istediğini söylemişti... Bara oturup birer kadeh içtik. Kendini Greta Manstein olarak tanıttı. Almanya'dan zengin bir sanayici ile birlikte geldiğini, sevgiliyle kavga edip tek başına ve beş parasız kaldığını anlattı. Uçak biletini almak için para kazanması gerektiğini ve bunun için de her şeyi yapabileceğini söyledi...

Ferdi sözünü kesti.

— Carlton'un müşterilerine daha önce de kadın temin eder miydiniz?

Adam başını öne eğerek "evet" anlamında salladı, sonra hikâyesine devam etti:

— Önce reddettim... Ama, ertesi gün beni odasına davet etti. Satmak istediği mücevherlerini göstermek istiyordu. Odasına çıktım, ama ortalıkta mücevher yoktu. Birden, üzerindeki elbeseye çıkardı:

— Onunla yattınız mı?

Sessizlik. Ardından, titrek bir ses:

— Sonunda, onunla anlaştık. Ona müşteri buldum. Bu tür otellerde müşterilerin kadın araması çok doğaldır. İşler iyi gitti. Bir süre sonra, bana bile ihtiyacı kalmadı. Ama, yine de hakkımı veriyordu...

— Ne kadar mesela?

— Aldığı paranın yarısını.

— Otele Greta Manstein adıyla mı kayıtlıydı?

— Hayır. Polisten korktuğum için adını her gün değiştiriyordum. Oda ücretini muntazam ödediğinden bir aksilik çıkmadı...

— Odayı iyice araştırdık, ama dişe dokunur hiçbir şey bulamadık, dedi Ferdi. (Kapıcıya döndü.) Anlatacaklarınızın hepsi bu mu? Unuttuğunuz bir şey yok mu?

— Hepsi bu kadar, diye kekeledi adam. Bir daha da kimseye kadın bulmam, yemin ederim...

Birden, Malko sakın bir sesle:

— Bu adam yalan söylüyor, dedi.

— Neden?

— Gudrun Tindorf bu adama rasgele yanaşmış olamaz. Çok temkinli biridir. Bence aralarında daha yakın bir ilişki var. Onu sorgulayın.

Adam sapsarı kesildi. Ferdi öfkeden kıpkırmızı olmuştu. Suratına bir tokat attı. Bu sert hareket hemen etkisini gösterdi. Adam:

— Shona Suideroord. Telefonu 8372616, diye kekeledi.

— Kimdir bu?

— Bir tele-kız?.. Bayan Tindorf'u bana o gönderdi. Ama yemin ederim ki...

Malko'nun bakışları bir an Johanna'ya kaydı. Genç kadının yüzü bembeyaz kesilmişti. Birbirine kenetlediği elleri titriyordu.

VI. BÖLÜM

Ferdi, kapıcının vermiş olduğu isimle telefon numarasını bir kâğıda yazıp Johanna'ya uzattı.

— Bana bunun adresini bulun.

Johanna kâğıdı alıp çıktıktan sonra, Ferdi Malko'ya döndü:

— Bu kızla gidip konuşana kadar kapıcıyı içerde tutacağım. Siz de benimle gelir misiniz?

— Elbette, dedi Malko. Yalnız, aklıma bir şey geldi şimdi. Bu kızı ben tek başıma görsem daha iyi olmaz mı?

Ferdi şaşırdı.

— Neden?

— Belki zorluk çıkarır. Sizleri karşısında görürse bildiklerini söylemekten kaçınabilir. Siz de onu korkutacak durumda değilsiniz. Ama ben güzellikle ağzından laf alabilirim. Eğer başaramazsam, kız yine sizin olur.

— Haklısınız, dedi Ferdi. Böylesi daha iyi. Ama bu sefer yanınıza koruyucu vereceğim. Dün akşamki duruma düşmenizi istemiyorum.

— İyi olur, dedi Malko.

Bu sırada kapı açıldı ve içeriye Johanna girdi. Yüzü hâlâ bembeyaz idi.

— Adresi buldum. Jo'Burg'un güneyinde Hillbrown'da oturuyor.

— Harika! dedi Ferdi. Biz de planımızı değiştirdik. Dostumuz Prens Linge onu tek başına görecektir. Kendisine bir araba ile dört koruyucu ayarlayın.

Malko, Johanna'nın gözlerinin dolduğunu farkettili. Kısa bir sessizlikten sonra genç kadın cevap verdi:

— Pekâlâ, albayım.

— Ha, bu arada Bay Linge'i eczaneye kadar götürün de kendisine bir iğne yapsınlar. Yarası başına iş açabilir.

— Beni izleyin, dedi Johanna zoraki bir gülümsemeyle.

Asansörle aşağı inip caddenin karşı tarafındaki eczaneye girdiler. Eczacı bir antibiyotik iğnesi yaptıktan sonra:

— Akşama bir tane daha gerekli, dedi.

— Onu ben otele gider yaparım, dedi Johanna. Hastabakıcılık diplomam var.

Eczaneden çıktıklarında Ferdi ile karşılaştılar.

— Ben de sizi kaçırdım diye korktum, dedi albay. Johanna, sizinle işlerim var, hemen büroya gidin. Siz de dostum, bilgi edinir edinmez bana telefon edin.

Malko, Johanna'nın iğne yapmaya geleceğinden emindi. Şimdi, Shona'yı görmesi gerekiyordu.

*

**

Zencilere ait pis bir mahalleydi burası. Malko, 6 numaralı evin önünde durdu. Arkasındaki Rover'da dört sivil polis vardı. Arabadan inip sefil evin içine girdi. Koridor lahana ve esrar kokuyordu. Aradığı ismi, kapılardan birinin üstünde görünce hafifçe vurdu. İçerden anlayamadığı bir ses geldi.

— Johanna tarafından geliyorum, diye

karşılık verdi Malko.

Kapı açıldı. Malko'yu farkedен Shona kanadı kapamak istedi, ama Malko ayağını hemen dayadı.

— Bırakın gireyim. Aksi halde yerimi alacak dört polis var aşağıda.

Shona tanınmayacak bir haldeydi. Darma-dagınık saçlar, pis bir blucin ve rengi solmuş bir bluzla sevimsiz bir görünümü vardı. Shona kendini yatağa atarken o da bir koltuğa çöktü.

— Ne istiyorsunuz? Nedir bu hikâye böyle?

— Size bir fotoğraf göstermişim. Onu iyi tanıyor musunuz?

— Bundan size ne? Polis misiniz?

— Değilim, ama soruşturma yapmaya hakkım var. Şimdi söyleyin bakalım, Gudrun Tindorf'u size kim gönderdi? O bir teröristtir. Cevap vermezseniz soruları polis soracaktır ve dostunuz Johanna'nın da başı derde girecektir...

Shona bir an düşündü, sonra kısık bir sesle cevap verdi:

— Bir kız arkadaşım.

— Kim?

— Adı Wanda.

— Jo'Burg'da mı oturur?

— Hayır, Gaberones'da.

— Gaberones da neresi?

— Botswana'da. Orada Gaberones Sun Oteli'nde çalışır.

— Peki, Gudrun'u nasıl tanıdın?

— Wanda telefon edip Jo'Burg'da çalışmak isteyen bir arkadaş olduğunu söyledi. Kabul ettim. Kız geldi, ben de ona yardımcı

oldum...

— Johan Botha aracılığıyla, değil mi?

Shona şaşırıldı.**scanned by darkmalt1**

— Nereden biliyorsunuz?

— Sandığınızdan çok şey biliyoruz. Onu sorguya çektik. Sizin yerinizde olsam, bir süre Carlton'a ayak basmam. Peki, o Alman hakkında daha başka şeyler biliyor musunuz?

Shona aniden öfkeyle ayağa fırladı.

— Hayır! diye bağırdı. Defol buradan!

Malko kalktı, dışarı çıktı. Kapı ardından hızla kapandığında Shona avazı çıktığı kadar bağırarak küfrediyordu.

— Seni beyaz puşt seni!

Malko aşağıda kendisini bekleyen dört polisle karşılaştı.

— Albaya söyleyin, her şey yolunda..Yarın sabahki toplantıda durumu anlatırım.

Boynu yine ağrımaya başlamıştı. Bir an önce otele dönüp dinlenmek istiyordu. Aklına Johanna takıldı. Nasıl olur da onun durumunda biri Shona gibi bir orospuyla duygusal ilişki kurardı?

Şu insanlar hiç belli olmuyordu!

*

**

Ferdi sinirli sinirli ağzındaki sönmüş sigarayı dişliyordu. Malko'yu görünce gözleri ışıldadı.

— Dün gece telefon etmediniz.

— Çok yorgundum, uyumuşum. Ayrıca, telefon yerine yüz yüze konuşmayı tercih ettim.

Albay başını salladı. Malko Shona'yı

ziyaretini kısaca anlattı. Ferdi'nin canı sıkılmış gibiydi.

— Gaberones'da o kızı bulmak hiç de kolay olmayacak. Bu tipler durmadan isim değiştirirler.

— Bu arada siz ne yaptınız?

— Gudrun'un ülkeye nasıl girdiğini bulduk. Manstein adını kullanmış. Evraklarının düzgün olduğunu söylediler. Capetown'da bir adreste kalacağını belirtmiş. Tabii, öyle bir adres yok. Hepsi bu.

Kapı vuruldu, içeriye elinde bir kâğıtla Johanna girdi. Kâğıdı albaya uzattı ve:

— Bunu dün akşam polis merkezine göndermişler. Daha öncekiler gibi aynı daktiloyla yazılmış, dedi ve çıktı.

Ferdi kâğıdı okuduktan sonra Malko'ya uzattı:

"Nelson Mandela ile Walter Sisulu hafta sonundan önce bırakılmazsa, yeniden eyleme geçeceğiz. Umkhonto we Sizwec."

Ferdi derin derin düşünmeye başlamıştı. Belli belirsiz bir sesle:

— Sanırım, Gaberones'a gitmek zorunda kalacağız, dedi. Cehennemde bile olsa, o orospuyu yakalayacağım.

VII. BÖLÜM

Gaberones...

Malko duvardaki Botswana haritasında başkent Gaberones'u buldu. Güney Afrika Cumhuriyeti sınırında, dünyanın en ıssız yerlerinden biri olan Kalahari Çölü civarında küçük bir noktaydı. Aslında, Zambiya, Zimbabve ve Güney Afrika arasında bulunan Botswana'nın da çölden farkı yoktu ya!

Tekrar masaya döndü. Gaberones'da ne bulacaklardı? Kendilerini Güney Afrika'ya karşı terör kampanyası açmış olan Gudrun ile diğer teröristlere götürecek bir iz bulmaları zayıf ihtimaldi. Wanda denilen kadın ya hiçbir şey bilmiyordu, ya da biliyorsa çoktan öldürülmüştü. Yine de her fırsatı değerlendirmek zorundaydılar.

— Gaberones'a gidelim, dedi.

Önündeki dosyayı okuyan Ferdi, başını kaldırdı.

— Lyle'in itirafnamesini okuyordum, dedi. Patlayıcıları Botswana'dan Pretoria'ya getirdiğini kabul etmiş...

— Gudrun Tindorf hakkında bir şey diyor mu?

— Onu iki üç defa gördüğünü söylüyor. Kendisine çalıştığı çete tarafından Gudrun'a itaat etmesi söylenmiş. Sizi bunun için öldürmeye kalkmış. Başka bir şey bilmiyor muş...

— Siz ne düşünüyorsunuz?

— Kendisine bir teklifte bulunmak istiyorum. Eğer onu adaletin akışına bırakırsam, sonu darağacı.

— Neden?

— Church Street olayı için ülkeye patlayıcı sokaclarla işbirliği yaptı. Bu, planlı öldürmeye girer ve cezası idamdır. Burada hakimler bu tür adamlara hiç acımazlar...

— Peki, teklifiniz nedir?

— Sizce bir sakıncası yoksa, ona bizimle birlikte Gaberones'a gelmesini ve patlayıcıları nereden aldığını göstermesini isteyeceğim. Böylece, başarı şansımız artmış olur... Buna karşılık mahkemede yapacağım tanıklıkla paçayı beş yıla kurtarır...

Malko şaşırmıştı.

— İyi ama, bu adam Botswana'ya ayak basar basmaz kaçır.

— Hiç sanmam. Çünkü böyle bir şey yaparsa elimden kurtulamayacağını bilir.

— Öyleyse, bence bir sakıncası yok.

— Güzel. Hemen onu çağırtaayım.

*

**

Lyle, komando üniformalı iki askerin arasında içeriye girdi. Yüzündeki yaralar kapanmış, biraz olsun adama benzemişti. Oda-da bulunanlara ürkekçe bir göz attı. Ferdi'yi farkedince başını omuzlarının arasına çekti. Ferdi adamın yanına giderek, Malko'nun anlamadığı bir dilde konuşmaya başladı.

— Zulu dili bu, dedi Johanna.

Lyle büzüldükçe büzülüyordu. Ferdi sözünü bitirdiğinde birkaç kelimeyle karşılık verdi.

— Teklifimi kabul etti, dedi Ferdi. Bugün öğleden sonra karayoluyla hareket edebiliriz. Johanna da bizimle gelecek. Belki ihtiyacımız olur.

Malko için hava hoştu!

*

**

Pretoria'yı Johannesburg'a bağlayan oto-yol ıssız vadide kıvrılarak ilerliyordu. Hemen her kilometrede bir sapak vardı. Ferdi, üzerinde "Brits" yazan sapağa direksiyon kırdı ve büyük mavi. Honda, Transvaal dağlarının arasında batıya uzanan dar bir yola girdi. Yol kenarlarında meyve ve sebze satan insanlardan buranın bir ziraat bölgesi olduğu hemen anlaşıyordu.

Arabanın içinde derin bir sessizlik vardı. Lyle ile Johanna arka koltukta oturuyorlardı. Genç kadın sigara üstüne sigara yakıyordu.

Bir kamyonu sollarlarken, Ferdi:

— Birazdan Zeerust'ta olacağız, dedi. Sınırdan önceki son kasaba budur. Dostumuz Lyle bizden orada ayrılacak.

"Dostumuz" kelimesini üstüne basa basa söylemişti. Lyle hiç ses çıkarmadı. Malko, Ferdi'nin planı ile ilgili ayrıntıları bilmiyordu. Bu nedenle o kelimenin anlamını çıkaramadı.

Bir yokuştan aşağı inip kasabaya girdiler. Burası Amerika'nın batı bölgelerini hatırlatıyordu. Kasabada ne bir taksi, ne de yabancı vardı. Bir süre sonra, garın önünde durdular.

— Bu hat Pretoria'dan kalkarak Botswana üzerinden Zimbabve'ye uzanır ve Salisbury'de son bulur, diye açıkladı Ferdi. Bir saat sonra

Gaberones'a bir tren var, Lyle ona binecek. Sonra, Gaberones'da buluşacağız.

Ferdi ile Lyle arabadan indiler. Ferdi dostça bir tavırla elini melezin omzuna koyarak:

—Yarın akşam sekizde caminin önünde, dedi. Arabanın plakasını aklında tut.

Melez uzaklaştıktan sonra albay arabaya döndü.

— Bu adamın kaçmasından kormuyor musunuz? diye sordu Malko,

— Hayır. Burada kendi isteğiyle yirmi metre bile gidemez. Polis uyarıldı. Gerçi istese Zambiya'ya geçebilir. Ama arkadaşlarına elimizden ne şekilde kurtulduğunu açıklayamaz. Onlar bizden çok daha vahşidirler. Lyle gibilerini tanırım, çok ko'kaktırlar.

Zarlar atılmış, oyun başlamıştı. Ferdi gaza bastı, araba hızlandı. Malko, arkada oturan Johanna'ya bir göz attı. Bir an önce Gaberones'da olmak için sabırsızlanıyordu.

**

— Nihayet geldik! dedi Ferdi.

Sınır nöbetçilerinden bir zenci barikatı kaldırdı, gümrüğe giden yola girdiler. Yarım saat sonra anayoldan ayrılarak Gaberones'a giren sapağa saptılar. Kentte dikkati çeken ilk şey, damları oluklu saca kaplı barakayı andırır binaların arasında uzanan son derece modern, geniş anacadde idi. Böyle bir ortama bunca masraf gereksiz gibi görünüyordu. Güneşin son ışıkları, yepyeni bir caminin minaresini kızıla dönüştürmüştü.

— Yarınki randevumuz o caminin önünde, dedi Ferdi. Tabii, o alçak melez bizi atlatmazsa...

Bir süre sonra, Gaberones Sun'ın önünde durdular. Uzunlamasına yapılmış, tek katlı bir moteldi bu. Giriş' kapısının iki yanında bir düzine tahta heykel vardı. Girişin sağ tarafında ışıklı bir panoda "Gazino" yazıyordu. Holün iki yanı otomatik kumar makinele-riyle donatılmıştı. Sol tarafa düşen büyük bar henüz boştu.

Malko'nun odası girişe bir kilometre uzaklıkta, Ferdi ile Jphanna'nın odalarına bitişikti. Kapıyı kapadığı anda Gudrun Tindorf'u düşündü.

Eğer gönderilen uyarı mektubu blöf değilse, terörist kadın şimdi çalışıyor olmalıydı. Onu durdurmanın tek yolu ise, Gaberones'daki izini bulmaktan ibaretti.

Odadan çıkıp koridorda ilerledi, Johanna'nın kapısı önünde durarak kapıyı vurdu. Johanna hemen açtı.

— Gaberones'a hoşgeldin! dedi Malko'ya.

Bir adım öne çıkarak vücudunu Malko'ya yasladı. Malko elini genç kadının göğüslerine atmak istediye de diğeri geri çekildi.

— Burada olmaz.. Ferdi her an gelebilir. İlişkimizi bilsin istemem.

— Öyleyse benim odama gidelim.

— O da aynı şey. Daha sonra görüşürüz.

Malko'yu itti ve kapıyı yüzüne kapadı.

*

**

Barın hemen her masasında, müşteri

bekleyen bir zenci yosma vardı. Tezgâhta ise, onları seyrederek biralarını yudumlayan bir düzine beyaz sıralanmıştı. Havuzun kenarında oturan Ferdi ile Johanna akşam yemeklerini bitirmek üzereydi. Taksilerin her beş dakikada bir, ikişerli üçerli gruplar halinde indirdikleri yosmalar motelin holü dahil, her köşeye dağılmışlardı. Malko tek baş-ına bara oturup çevresini gözden geçirmeye başladı. Bu kızlardan hangisi Wanda idi? O sırada yanına bir kız yanaştı.

— Beni evime bırakır mıydınız?

— Şimdi vaktim yok, dedi Malko atlatmak için.

— Evim yakın sayılır. Nyerere Sokağı'nın karşı tarafında. Tek başıma gitmekten korkuyorum. Serseriler hep yolumu keser...

Malko şansını denemeye karar verdi.

— Bir kız arıyorum. Adı Wanda. Bu gece burada mı o?

Kız, ani bir hareketle dönüp yerine gitti. Sorusuna cevap vermemişti. Malko arkasındaki sesle irkildi.

— Hangi kızı seçeceğinize karar verdiniz mi?

Döndü ve Johanna'nın gülümseyen yüzüyle karşılaştı. Çevrelerindeki yosmalar genç kadına kinle bakıyorlardı. Malko genç kadının koluna girip onu koridora doğru sürükledi.

— Delirdiniz mi siz? Burada ne işiniz var?

— Yemekten sonra yatayım dedim, ama uykum yoktu. Wanda'yı buldunuz mu?

— Hayır.

— Buradan kirişi kırmış olmalı. Bu gibi

tipler sanıldığından çok daha zekidir...

— Ya Lyle?

— Ferdi çok saf. Onu bir daha göreceğimizi hiç sanmıyorum.

Malko'nun odasının önüne gelmişlerdi. Malko kapıyı açtı ve Johanna'yı içeriye çekti.

— Çıldırmissınız siz.

— Korkmanıza gerek yok. Ferdi bu odaya gelmez.

Birbirlerine sarılıp öpüşmeye başladılar. Malko genç kadının eteğini santim santim kaldırarak beline kadar sıyırdı. Johanna'nın içinde bacaklarını saran çoraplardan ve onları tutan jartiyerden başka bir şey yoktu. Genç kadını hızla çevirip duvara yasladı ve arkasına geçerek kabalarından kendine doğru çekti.

Sevişme ayakta ve çok kısa sürmüştü. Hafif bir öpücükle iyi geceler dileyip birbirlerinden ayrıldılar.

★

**

Güneş, Kalahari Çölü'nün ufkunda hızla batmıştı. O günü sabahtan akşama kadar hiçbir şey yapmadan geçirmişler, buluşma saatinin gelmesini sabırsızlıkla beklemişlerdi. Honda'da sessizce oturan Malko ile Ferdi radyoyu dinliyorlardı.

— Namussuz geç kaldı, dedi Ferdi.

Buluşma saatinin üzerinden yarım saat geçmişti. Gelip geçen birkaç kamyonun dışında yol boştu. Aradan bir yarım saat daha geçti. Ferdi oturduğu yerde söylenip duruyordu. Nyerere Sokağı'nın kenarında park etmiş tek araba onlarınkiydi. Birden, albay sıçradı.

— Aman Tanrım! Geliyor.

Malko gözlerine inanamıyordu. Gerçekten de Lyle idi bu. Yorgun bir hali vardı.

— Nerede kaldın? diye azarladı Ferdi.

— Yolu şaşırdım.

— Dostlarını gördün mü?

— Bazılarını.

Lyle'in arka koltuğa geçmesiyle araba hareket etti. Lyle esrarlı bir sigara yaktı, birkaç duman çektikten sonra öne uzandı.

— Çok ilginç bir şey öğrendim.

— Sahi mi? Sakın aptalca bir şey olmasın?

— Ayıp ettin, albayım. Duyunca çok memnun olacaksın.

— Neymiş bu? Yoksa kız burada mı?

— Söyleyeceğim kızla ilgili değil. Yakında Kalahari'nin kuzeyindeki bir köye bir konvoy gelecek. Yarın akşam. Konvoy Zambiya'dan silah ve patlayıcı getiriyor...

— Vay canına! dedi albay. Doğru mu bu?

— Elbette. Konvoyun başında büyük şef var.

— Büyük şef mi? Kim bu?

— Adı Joe. Zambiya'dan geliyor.

Ferdi ani bir frenle arabayı yol kenarında durdurdu, Lyle'e döndü.

— Yoksa Joe Grodno mu?

Lyle gülümsedi.

— Evet, albayım... Adı bu.

VIII. BÖLÜM

Ferdi birkaç saniye tek kelime etmedi. Malko arabanın tavan lambasının ışığında Lyle'i izliyordu. Adam ter içindeydi. Neden sonra Ferdi:

— Joe Grodno neden geliyormuş? diye sordu.

— Şu Alman kız için galiba...

— Kız da orada olacak mı?

— Evet, evet.

— Nasıl gelecek oraya?

— Bilmiyorum, şef... Yemin ederim.

Adam korku içindeydi.

— Nedir bu halin? diye sordu Ferdi.

— Arkadaşlar... dedi Lyle, size bunu haber verdiğimi bir duysalar, anında temizlerler.

Albay gülümsedi.

— Bunu bu işe girerken düşünecektin. Şu anda özgür olduğuna sevinmelisin. Her mutluluğun bir bedeli vardır... Şimdi bize bu randevunun nasıl düzenlendiğini anlat.

— Yarın Pudahudu'da olacaklar. Bir kısmı Zambiya'dan geliyor. Diğerleri de buradan sınırı geçip orada olacaklar. O bölgede asker bulunmaz, bu nedenle bir korkuları yok.

— Bu dediği yer nerede? diye sordu Malko albaya.

— Gaberones'un üç yüz kilometre batısında, Kalahari Çölü sınırında. Karayoluyla buraya bir günlük mesafedir, ama yolun bu mevsimde ne durumda olduğunu bilmiyorum.

Malum ya, yağmurlar...

Albay tekrar Lyle'e döndü:

— Bütün bunları nereden öğrendin?

— Biri söyledi.

— Kim?

— AUC üyesi bir arkadaşım. Silahları ve patlayıcıları almak için oraya bir kamyonetle gitti. Büyük şefle karşılaşacağı için çok heyecanlıydı.

— Joe Grodno ile mi?

— Evet.

Ferdi İngilizceyi bırakıp bir süre yerli diliyle konuştu, sonra bir sigara yaktı ve Malko'ya döndü.

— Anlattıkları bizim buradaki teşkilatın haberlerine uyuyor. Joe Grodno oraya, teröristlere silah ve moral vermeye gidiyor bence. Belki Gudrun Tindorf onunla buluşup buradan kaçacaktır...

— Ya tehditler?

— Gudrun yerine birkaç adam yetiştirdiyse burada kalmasına gerek yok demektir.

Lyle söze karıştı:

— Albayım, beni korumanız gerek. Bizimkiler duyarsa canıma okurlar. Ben de sizinle motele geleyim...

Ferdi omuz silkti.

— Üşüttün mü sen? Senin gibileri Gaberones Sun'a sokarlar mı?

— Arabada yatarım.

— Saçmalama. Yarından sonra seni ülkene yollayacağız. O zamana kadar bir yerlerde saklan... Yarın aynı saatte buluşacağız. Eğer söylediklerin doğruysa, hapisten kurtuldun

demektir.

Sözünü bitirdikten sonra Lyle'e bir deste para uzattı. Parayı kapam melez hemen arabadan atladı ve koşarak gözden kayboldu. Malko albaya döndü.

— Bu adama güveniyor musunuz?

— Bu anlattıklarını tek başına uyduramayacak kadar aptaldır...

— Belki de bir başkası öğretmiştir bunları.

— Olabilir. Ama bu tür bir ihbar ilk defa olmuyor. Bizim muhbirlerimizin hepsi bu tür adamlardır.

— Yine de bunun bir tuzak olabileceğini göz önünde tutmakta fayda var.

— Haklısınız, ama bunu göze alacağız... Buluşma yerine gitmemiz gerek.

— Bir günlük yolu nasıl gideceğiz?

— Uçakla.

Araba hareket etti. Motelin ters yönünde ilerlediklerini gören Malko, albaya dönerek:

— Nereye gidiyoruz? diye sordu.

— Piet Hertzog'a. Kendisi bizim şefimizdir.

Piet Hertzog etkileyici bir tipti. İki metre boyunda, göbekli ve karnına kadar inen sakalıyla insanı şaşırtıyordu. Elindeki birayı bir yudumda içtikten sonra Ferdi'ye döndü.

— İstedğiniz uçağı hemen bulmak kolay iş değil, ama deneyeceğim.

Yerinden kalkıp onları yalnız bırakarak bürosuna girdi. Ferdi, Malko'ya gülümseyerek:

— Görünüşüne aldanmayın, dedi. Çok başarılı biridir. Zulu, Ovambo ve Svana lehçelerini anadili gibi konuşur. Maymun kadar zeki, bir fil kadar dayanıklıdır. Bir zamanlar Namib'de otururdu. Teröristler çiftliğini kundaklayıp karısını doğradılar. O nedenle onlardan nefret eder.

Piet geri döndü.

— Sanırım işinizi hallettim. Bir dostum var, adı Helda. Uçağını yarın sabah erkenden emrimize verecek.

— Helda kadın mı? diye sordu Malko şaşkınlıkla.

— Rodezyalı bir kadın, dedi Piet. Kocasını çiftçiydi, öldürüldü. Burada uçağını kiralayarak geçimini sağlıyor. Onu birkaç görevde kullandık. İyi pilottur ve ağzı da sıkıdır. Ayrıca, korku nedir bilmez ve iyi silah kullanır...

Birasından bir yudum aldıktan sonra devam etti:

— Bana kalırsa, muhbiriniz bizi tuzağa çekiyor...

Malko yine şaşırdı.

— Siz de mi geliyorsunuz?

Piet ilk defa gülümsedi.

— Elbette. Eğer o Joe Grodno'nun kellesini kesersem, dünyanın en mutlu adamı olacağım.

— Puduhudu'da iniş pisti var mı?

— Yok, dedi Piet. Ama bu tür bir uçağın inebileceği düz bir alan var. (Ayağa kalkıp haritada bir noktayı işaret etti.) Şurada işte!.. Buradan otuz kilometre ötede, Motokve'de bir arkadaşımın çiftliği var. Arabası telsizlidir.

Gerekirse onun arabasını alabiliriz...

— Saat kaçta hareket ediyoruz? diye sordu Ferdi.

— Altı buçukta... Sahi, akşam yemeği yediniz mi?

— Hayır.

— Gelin, size sunabileceğim nefis bir Afrika yemeğim var...

*

**

Güneş henüz doğmuş olmasına rağmen, Ferdi çoktan tıraş olmuştu. Bu geziye katılmayan Johanna endişeyle şefini izliyordu.

— Dikkatli olun, lütfen. Bu hikâyeyi pek beğenmedim.

— Yanımızda Piet varken bize bir şey olmaz, dedi Ferdi. Adam Tanrının elçisi gibi...

Bahçeye çıktıklarında Piet Honda'nın bagajına iki çuval yerleştirmekle meşguldü. Malko yaklaşıp çuvallardan birini açtı. İçinde, Ingram'ı andıran markası belirsiz kısa namlulu otomatik silahlar ve yığınla dolu şarjör vardı.

—Yolda lazım olur diye aldım, dedi Piet. Öbür çuvalda da el bombalan ve çok daha önemli şeyler var... Bir ağır makineli tüfek ve şarjörleri.....**www.cizgiliforum.com**

Uçağın kendilerini beklemekte olduğu alana gitmeleri beş dakika sürdü. Kısa saçları ve giyimiyle erkeği andıran kadın pilotun şaşırtıcı derecede iri göğüsleri vardı. Onları görünce:

— Her şey hazır, dedi. Gidebiliriz.

Silah çuvalarını arabadan alıp kontrol kulesinin karşısındaki çift motorlu küçük uçağa

doğru ilerlediler. Benzin ikmalini bitiren bir zenci deponun kapağını kapatıyordu. Silahları arka bagaja yerleştiren Piet, uçağı dışardan dikkatle kontrolden geçirdi. Kanatçıklara, kuyruk dümenine, flaplara, iniş takımlarının yuvalarına, yakıt depolarının kapaklarına, hatta hayati önem taşıyan vidalara bile tek tek baktı. Kuşku verici bir şey olmadığına kanaat getirince Malko ile Ferdi'ye binmelerini işaret etti. Malko ile albay arka koltuğa geçerken, o öne, pilotun yanına oturdu. Malko, Ferdi'ye döndü.

— Bu gidişimizin dikkat çekmeyeceğinden emin misiniz?

— Kesinlikle, dedi Ferdi. Helda sık sık avlanmaya gelen yabancıları uçurur. Piet'e gelince, o da arada bir sağa sola gider. Buranın en ünlü avcısıdır.

— Eğer bizi bekliyorsa, hapi yuttuğumuzun resmidir, diye mırıldandı Malko.

Motorlar peşpeşe çalıştı. Malko'nun uçuş planını incelediğini farkedenden Helda:

— Kuleye bir arıza çıktığını haber verip Motokve'ye inmek zorunda kaldığımızı bildireceğim, dedi. Bu sık sık olur...

Genç kadın son derece sakindi. Motor devirlerini yükselterek hareket etti.

Beş dakika sonra Gaberones'un üzerinden geçerek batıya yönelmişlerdi. Altlarında yer yer makilerle kaplı ıssız bir arazi uzanıyor, çok ötelerde dağ doruklarının bulutların arasında kaybolduğu görülüyordu.

Gaberones uçsuz bucaksız Kalahari Çölü'nün ortasında kara bir leke gibi kalmıştı.

Çölün ardında Zambiya vardı. Pilot arkaya dönerek:

— İniş pek kolay olmayacak, dedi. Toprak kuru olduğu için yer yer çatlamıştır. Umarım, iniş takımlarını kırmayız._

Piet Hertzog sakalını sıvazladı ve çantasından çıkardığı kutu birayı kafasına dikti. Yaklaşık bin beş yüz metre, yükseklikte uçuyorlardı. Malko sinirlerinin gevşediğini hissetti. Her bakımdan emin ellerde sayılırdı.

Birden, sol motorda tuhaf bir gürültü farkettti... Kulak kabarttı. Motorun o monoton sesinde bir bozukluk, bir tekleme vardı. Aynı anda, çeşitli düğmeleri kurcalayan pilotun bir küfür savurduğunu işitti. Birkaç dakika sonra sol motor durdu.

— Geri dönmemiz gerek, dedi Helda,

Geniş bir kavis çizerek geliş yönlerine döndüler. Uçak düzelip de rotasına girdiğinde aynı tuhaf gürültüler bu defa sağ motordan geldi. Bir süre sonra o da tekledi ve ilki gibi durdu. İçerde, rüzgârın çıkardığı sinir bozucu sestten başka gürültü yoktu. Malko midesinin kasıldığını hissetti. Uçak saatte iki yüz elli kilometre hızla planör uçuşu yaparak süzülüyordu. Pilot sapsarı olmuş bir suratla:

— Ne olduğunu anlayamadım, dedi. Bu durumda Gaberones'a ulaşamayacağız.

— Vay canına! diye bağırdı Ferdi. Motorları tekrar çalıştırmayı deneyin.

Malko yer yer kayalık arazinin gitgide yaklaştığını gördü. Bu kazadan canlı kurtulmaları imkânsız gibiydi.

IX. BÖLÜM

Helda umutsuzca bir kez daha marşa bastı. Pervaneler bir iki döndü, durdu. Malko altimetreye bir göz attı. İbre hızla düşüyordu. Bu durumda çöle inmek zorundaydılar. Yukardan dümdüz görünen arazinin ne denli bozuk olduğunu Malko çok iyi bilirdi.

— Ne oldu? dedi Ferdi.

— Anlayamadım, diye karşılık verdi Helda. Elektrik var, benzin pompası çalışıyor, karbüratör basıncı normal, ama motorlar çalışmıyor. Buralarda bir yere mecburi iniş yapmak zorundayız. Kemerlerinizi bağlayın.

Genç kadın son derece soğukkanlıydı. Uçağın hızını kesmek için flapları sonuna dek indirmişti. Ama iniş hızına düşebilecekleri kesin değildi. Üstelik, aşağıda da beton pist yoktu. Yere yaklaştıkça sathın bozukluğu daha bir belirginleşmişti. Aslında en ufak bir taş parçası bile iniş takımlarını kırmaya yetebilirdi. Ağzına kadar yakıt dolu uçağın yere sertçe vurması, tavuk gibi kızarmaları demekti. Piet Hertzog kireç gibi yüzle arkaya döndü.

— Uçaktan ilk ben çıkacağım. Eğer bayılmışsam beni çıkarmaya çalışmayın. Çok ağırım.

Pilot kontrol kulesine durumunu ve yerini bildiriyordu. Birkaç saniye sonra kulenin sesi duyuldu:

— Papa tango, sizi duyduk... Tamam...

Yer korkunç bir süratle yaklaşıyordu. Malko emniyet kemerini sıkarak yüzünü ellerinin arasına aldı. Bir an uçağın yükselmek istermiş gibi burnunu havaya diktiğini hissetti, ardından müthiş bir sarsıntı oldu. Uçak yere inmişti. Bir süre öyle sarsılarak ilerlediler. Malko her şeyin yolunda gittiğini düşünmeye başlayacağı sırada araç trampleden fırlamış gibi havalandı ve bütün ağırlığıyla yere vurdu. Bu sadmeyle iniş takımları kırılmış, uçak gövde üzerinde sürüklenmeye başlamıştı. Pervanelerden biri bükülerek fırlayıp gitti. Malko oturduğu yere iyice büzüldü. Saatte yüz kilometre hızla bir kayaya doğru gidiyorlardı.

Çarpma müthiş oldu. Malko vücudunun testereyle ikiye bölündüğünü sandı. Soluğu kesildi ve kendinden geçti.

*

**

— Malko! Malko!

Malko gözlerini araladı ve yüzü kan içinde olan Ferdi ile karşılaştı. Kendisini sırtüstü yere yatırmışlardı. Karnı müthiş ağrıyor, başı dönüyordu. Elini yüzüne götürdü, parmakları bir anda kan içinde kaldı. Doğrulamak istedi, başaramadı. Ferdi devamlı sarsıyordu onu.

Sonunda, doğrulmayı başardı ve çevresine bakındı. Uçağın gövdesi üçe bölünmüş, motorlar ve iniş takımları yüz metre çaplı bir alana dağılmıştı. Görünüşe göre uçak infilak etmemişti. Zaten hayatta kalmaları da bunu gösteriyordu.

— İyisiniz ya? dedi Ferdi.

— Galiba. Diğerleri nerede?

— Helda öldü. Piet ise ağır yaralı, ama yaşıyor. Biz arkada olduğumuz için ucuz atlattık...

Malko güçlkle ayağa kalkıp çevresine bakındı. Çöl göz alabildiğince uzanıp gidiyordu.

— Neredeyiz biz?

— Molpolol yakınlarında bir yerdeyiz. Çevrede asfalt bir yol olmalı. Bizi kurtarmaya geleceklerdir. Piet'in yardımcısına haber verilmiş olmalı.

Malko vücudunu kontrol etti. Neyseki, kırık yoktu. Yalnız boynu ve sıcakın etkisiyle yüzündeki yaralar sancıyordu. Ferdi ile birlikte Helda'yı uçaktan çıkarıp yere uzattılar, sonra Piet'in yanına gittiler. O koskoca adam acıdan kıvranıp duruyordu. Geçirdikleri kaza akıl alacak gibi değildi. Bir uçakta her iki motorun aynı anda durması görülmüş şey değildi. Buna sebep neydi?

Malko, Lyle'in yüzündeki alaycı ifadeyi ve yersiz terlemesini hatırladı. Düşünceli bir tavırla Ferdi'nin yanına giderken uzaktan bir motor gürültüsü duyuldu. İki birden o tarafa döndüler.

Savan sarısı bir Range Rover tozu dumana katarak geliyordu. Birkaç dakika sonra tam yanlarında durdu. Direksiyondan kısa siyah saçlı, üniformalı biri indi. Ferdi ile el sıkıştılar.

— Bu, Binbaşı Carl van Haag'tır, dedi Ferdi. Piet'in yardımcısı.

— Önemli bir şeyiniz yok ya? dedi binbaşı.

— Sanırım yok, karşılığını verdi Malko.

Range Rover'dan inen bir doktorla hemşire

Piet ile ilgilenmeye başlamışlardı. Doktor doğruldu ve pilotu kontrol etti.

— Belkemiği kırılmış. Zavallı kadın! (Malko'ya döndü.) Şansınız varmış.

Malko da öyle düşünüyordu.

— Kaza konusunda ne düşünüyorsunuz? diye sordu binbaşı.

— Hiçbir fikrim yok, dedi Ferdi. Helda çok iyi bir pilottu. Uçak bakımdan yeni çıkmıştı. İki motorun aynı anda durması inanılacak gibi değil.

Yaralı Piet'i Range Rover'a bindirmişlerdi. Malko araca yaklaşarak:

— Çakmağınız var mı? diye sordu binbaşya.

Güney Afrikalı subay büyükçe bir Zippo uzattı. Malko çakmağı alıp uçağın deposundan sızan yakıtın yanına çömeldi, bulduğu çukurca bir sac parçasının içine yakıt doldurdu ve biraz ötede çakmağı çaktı. Yakıt alev almadı. Bakışlarını kendisini izlemekte olan binbaşı ile Ferdi'ye çevirdi.

— Uçağın neden düştüğü ortaya çıktı, dedi.

— Neden?

Malko elindeki yakıt dolu sacı uzattı.

— Koklayın şunu. Bu pervaneli motorlar için kullanılan benzin değil. A 1 diye bilinen özel jet yakıtı. Yani kerozen. Anlaşılan yakıt donanımında bizi buraya kadar getirecek benzin vardı. O bitince kerozen devreye girdi ve karbüratörleri boğdu...

Binbaşı van Haag kıpkırmızı olmuştu.

— Hangi namussuz yaptı bunu?..

— Uçağa yakıt dolduran zenci, dedi Malko.

Tabii, bilmeyerek bir yanlışlık yapmadıysa...

Binbaşının gözleri uçaktan arta kalanlara takılmıştı. Malko'ya dönerek:

— Atlayın arabaya, dedi. Bunu birazdan öğreniriz.

Biraz sonra çölde, arazinin imkân verdiği ölçüde deli gibi gidiyorlardı.

*

**

Range Rover havaalanının parkında durduğunda üç adam aşağı atladılar. Piet Hertzog'u yol üstünde hastaneye bırakmışlardı. Binbaşı van Haag havaalanı bürosuna daldı.

— Bayan Helda'nın uçağıyla ilgilenen makinist nerede?

— Hangarlarda olmalı. Niye sordunuz?

— Uçağa benzin yerine kerozen koymuş.

Zenci memur şaşırdı.

— İmkânsız bu!

Üç adam büroyu terkederek hangarlara doğru ilerlediler. İlerde, işleriyle meşgul bir düzine zenci vardı. Binbaşı içlerinden birini çağırarak yerli dilinde bir şeyler konuştu, sonra Malko ile Ferdi'ye dönerek:

— Namussuz az önce gitmiş, dedi. Yani uçağın düştüğünü öğrendikten hemen sonra...

— Hiç değilse, kimin peşine düşeceğimizi öğrendik, dedi Malko.

Binbaşı zenciyle bir süre daha konuşup not defterine bir şeyler yazdı.

— Adamın adresini aldım. Evine gidiyoruz.

Eve vardıklarında yine geç kalmışlardı. Binbaşı kendilerini karşılayan şişman zenci kadınla bir iki şey konuşup geri döndü.

— Eve uğrayıp gitmiş. Karısına birkaç günlüğüne köye gitmek zorunda olduğunu bildirmiş. Mahalapi'ye kadar otobüsle gitmesi gerekiyormuş. Otobüsün nereden kalktığını biliyorum. Belki hâlâ şansımız vardır.

Yeniden yola koyuldular. Beş dakika sonra, önünde sıra sıra otobüsler bulunan bir binanın karşısında durdular. Otobüslerin gidecekleri yerler ön cama yazılmıştı. Üç beyaz camlardaki yazıları okuyarak ilerlemeye başladılar: Mafikeng, Molpolol, Kanye, Moşudi, Mahalapi.

Mahalapi otobüsünün içinde tek kişi vardı. Yaşlı bir ihtiyar. Dışarda, arabanın arkasında ise, zencilerin oluşturduğu uzunca bir kuyruk bulunuyordu. Malko ilk bakışta birbirlerine benzeyen zencileri tek tek inceleyerek ilerlemeye başladı. Ferdi ile binbaşı da kuyruğun öteki tarafında aynı şeyi yapıyorlardı.

Kuyruğun ortalarına doğru kalabalığın arasına birinin sıkışmaya çabaladığını farkettikler. Malko dikkatle baktı. Üzerinde diğerleri gibi gömlek ve pantolon vardı. Malko adamın tam önünde durdu ve bir an göz göze geldiler. Zenci biraz geri çekildi, sonra arkasındakini iterek Queen's Road'a doğru koşmaya başladı.

Aradıkları adam oydu! Beyazların kendisini tanıyacaklarına hiç ihtimal vermemişti.

— İşte orada! diye bağırdı Malko. Kaçıyor!

Üçü birden zencinin peşine düştüler. Kuyruklardaki zenciler şaşkın şaşkın onları izliyordu. Beyazların zenci kovalaması ender bir olaydı. Eski günleri hatırlatan bir olay. Son yıllarda bunun hep tersi oluyordu. Daha çok

zenciler beyazları kovalar olmuştı...

Zenci Hotel President'ın köşesini dönerek gözden kayboldu. Üç beyaz biraz daha hızlandılar. Köşeye geldiklerinde adam bir taksiye biniyordu.

— Çabuk, Range Rover'ı getirin, dedi Malko binbaşıya.

Zenciye alan taksi Botswana Road'da ilerleyerek ilerde, ışıkların bulunduğu kavşakta sağa saptı. Saniyeler geçmek bilmiyordu. Nihayet, Range göründü. Ferdi ile Malko vakit kaybetmeden arabaya atladılar ve binbaşı hemen hareket etti.

— Şu tarafa gitti, dedi Malko.

Işıklardan sağa döndüler ve bir süre sonra taksiye yetiştiler. Zenci hâlâ içindeydi.

— Nereye gidiyor bu böyle? diye sordu Malko.

Ferdi başını salladı.

— Pek uzağa gidemez. Burada taksi çok pahalıdır. Bizi ektiğini sandığı anda inecektir. Kimin namına çalıştığını öğrenmek için hâlâ bir şansımız var...

Taksi bir dörtyol ağzını geçip kuzeye yöneldi. Göz alabildiğine uzanan dümdüz arazide tek tük barakalar vardı. Malko bir an arkaya döndü ve:

— Şuna bakın, dedi.

Arkalarında camları renkli büyük bej renkli bir Toyota vardı. Araba hızlandı ve korna çalarak onları solladı. Binbaşı van Haag:

— Vay canına! diye bir ıslık çaldı. Plakasını gördünüz mü? Rus bunlar.

Toyota önlerindeki taksiye de sollayarak

gözden kaybolmuştu. Takip ıssız arazinin ortasında on beş dakika kadar sürdü. İlerde bir benzinci belirmişti. Taksi benzinciye sapacağını belirten sinyalinin yaktı.

— Tamam, dedi binbaşı. Onu enseledik.

Benzinciye girdiklerinde zenci taksiden iniyordu. Malko ile arkadaşlarını görünce gözleri irileşti ve bir çığlık atarak barakanın duvarı boyunca koşmaya başladı. Malko ile arkadaşları hemen peşine düştüler. Binanın köşesini döndüklerinde, üçünün de ağzı bir karış açık kaldı. Ruslara ait Toyota az ilerde duruyordu ve zenci de onlara doğru koşuyordu. Birden Toyota'nın arka kapısı açıldı ve susturuculu silah tutan bir el uzandı. Ferdi küfrederek silahını çekti ve koşmaya başladı. Malko, Toyota'daki adamın nişan aldığını farketti. Aynı anda peşpeşe boğuk üç ses duyuldu.

"Pluf... Pluf... Pluf.."

Zenci bir süre daha koştu, sonra sendeleyerek yere yıkıldı. Ondan sonrası çok çabuk geçti. Arabadaki adam silahını koltuk altındaki kılıfına yerleştirmek üzereyken Ferdi'yi ve elindeki Browning'i farketti. Bu gibi durumlarda seri hareket etmeye alışkın olmalıydı. Hızla silahını çekti. Ama Ferdi de bu durumlara alıştı. Kolunu uzattı ve adamın hareketini tamamlamasına fırsat vermeden tetiğe bastı. Vurulan Rus bir an sendeledi, ama arkadan uzanan bir el onu içeri çekti ve araba hızla hareket etti.

Malko ezilmemek için geri sıçradı, anayola çıkıp Gaberones yönünde uzaklaştı.

Ferdi makinistin yanına geldi. Adam üç kurşunla ölmüştü. Biri başına, diğerleri göğsüne saplanmıştı. Binbaşı Haag, Ferdi'yi geri çekti.

— Haydi, gidelim buradan.

Silah sesleri kimsenin dikkatini çekmemişti. Ferdi, zencinin üzerindeki kâğıtları alarak arabaya atladı ve hemen hareket ettiler.

Binbaşı Haag, Ferdi'ye dönerek:

— Çıldırılmışsınız siz, dedi. Bir Rusa ateş ettiniz. Bunun sonuçlarını düşünebiliyor musunuz?..

Ferdi öfkeden kuduruyordu.

— Ya ne yapacaktım? Adamın beni vurmasını bekleyecek değildim. Üstelik zenciyi nalladılar. Buna yas tutacaklarını sanmıyorsanız sanırım?

Ortalığı yatıştırmak isteyen Malko söze karıştı:

— Asıl mesele Sovyetlerin burada ne aradığını öğrenmek bence.

— Amaçları zenciyi temizlemektir, dedi Ferdi.

— Öyleyse bize yapılan süikastten haberleri var.

Bir sessizlik oldu. Kente girdiklerinde ağaçlıklı bir yola sapıp Binbaşı Haag'ın villasına gittiler. Binbaşı telefona giderken, Malko ile Ferdi de verandadaki koltuklara yerleştiler. Vakit öğleye gelmişti ve hava müthiş sıcaktı.

— Benzini kerozenle değiştirme fikri bence

bir beyaza ait, dedi Malko. Aklıma Joe Grodno gelmişti, ama bu işin arkasında Ruslar da var...

— Bu işe çok şaştım. KGB Afrikalıların işlerine pek karışmazdı. Özellikle de bu ülkede...

— Benzincide bulunmalarının tek nedeni o zenciye öldürmekti. Adamı izleyeceğimiz akıllarına gelmemiş olmalı. Kendisiyle orada buluşacaklar ve işlerini rahatça göreceklerdi. Anlaşılan, makinistin bizi bir yerlere götürmesinden korktular...

— İmkânsız. Zambiya ile bu kadar kısa zamanda ilişki kuramazlar.

— Öyleyse, emir burada bir yerden verildi. Burada bulunduğumuz biliniyordu. Belki Lyle aracılığıyla. Herif bizi atlattı.

— Olabilir, dedi Ferdi. Çünkü tanıdığım en aşâğılık heriftir.

— Bu durumda Johanna da tehlikede sayılır. Ona haber vermeliyiz.

Olayların heyecanı içinde onu tamamen unutmuşlardı. Ferdi hemen telefona gitti. Johanna'nın Gaberones Sun'daki odası cevap vermiyordu. Kadını havuzda ve lokantada da arattı, ama olumlu bir cevap alamadı.

— Motelde yok, dedi Ferdi. Çok tuhaf. Kendisine oradan ayrılmamasını söylemiştim.

— Hemen motele gidelim, dedi Malko.

Beş dakika sonra moteldeydiler. Johanna'nın odasının anahtarı resepsiyonda asılı duruyordu. Anahtarı alıp odasına gittiler. Kapıyı açtıklarında şaşkına döndüler. Masa lambası devrilmiş, eşyalar sağa sola dağılmıştı...

Durum, odanın inceden inceye arandığını gösteriyordu. Ferdi bembeyaz kesildi.

— Namussuzlar!

Dışarı çıkıp resepsiyona gittiler. Genç kadını gören olmamıştı. Johanna'nın kaçırıldığı ortadaydı. Tekrar odaya döndüler.

— Koridor zeminine bakılırsa kızı zorla götürdüklerine dair hiçbir iz yok, dedi Malko.

Sonra dikkatle odayı gözden geçirdi. Birden, gözüne pencere çarptı. Pencere kanadını kilitleyen pim sökülmüştü. Eliyle kanadı itti, kanat kolaylıkla yana kaydı. Pencere araba parkına bakıyordu.

— Eğer Johanna kaçırıldıysa, bu yolu kullanmış olmalılar.

Resepsiyona gidip küçük bir soruşturma yaptılar ve bir temizlikçi kamyonetinin parkta bir saat kadar kaldığını öğrendiler.

— Pretoria'ya hemen haber vermeliyiz, dedi Ferdi. Durum çok ciddi.

Tekrar Binbaşı Haag'ın villasına döndüler. Binbaşı heyecanlıydı.

— Polis haber verdi. Ruslar ciğerinde kurşun bulunan bir görevliyi hastaneye kaldırmışlar... Polise verdikleri ifadede arkadaşlarının silahını temizlerken kazayla vurulduğunu belirtmişler.

— O mesele kapandı demektir, dedi Malko. Yalnız, ortaya başka bir sorun çıkıyor. Rus dostlarımız bu olayı örtbas ettiklerine göre, meseleye gırtlaklarına kadar batmış durumdadır demektir. Bu sabah hepimizi temizlemeye kalktılar. Gaberones'da bulunuşumuz onlar için bir tehlike oluşturunca. Şimdi yapılacak

tek şey Johanna'yı kurtarmak...

— Ama nasıl? dedi Ferdi.

— Sovyetlerin bu işten haberi vardır. Kızı elçilikte sakladıklarını duysam, hiç şaşmam. Teröristlerle işbirliği yapıyorlar. Bunun nede-nini bulmak hayli zamanımızı alacak... Johanna'yı kurtarmak için aklıma bir fikir geldi.

— Nedir o?

— Takas yapacağız, dedi Malko. Kızın nerede bulunduğunu bilmiyoruz, ama ona karşı kaçıracağımız kişinin nerede olduğunu biliyoruz...

— Kimi kaçıracağız?

— Bu işe bulaşan ve şimdi hastanede yatan Rusu. Johanna'ya karşılık o.

X. BÖLÜM

Uzunca süren sessizliği bozan tek gürültü, verandayı çevreleyen çiçekler üzerinde dolaşan iri arının vızıltısıydı. Binbaşı Haag'ın korkudan gözleri iri iri açılmıştı.

— Siz çıldırmışsınız! dedi sonunda. Neye karar verdiğinizin farkında mısınız? Kaçıracağınız adam bir diplomat.

— Ucuna susturucu takılmış silah kullanan diplomat gördünüz mü hiç? dedi Malko. Karşımızdakinin bir KGB ajanı olduğu kesin. Ruslar olayı gizli tutuyor. Adamlarından birinin elimize geçmesi karşısında umursamazlık edemezler. Johanna'yı kaçırانlarla ilişkileri olduğuna göre de...

— Harika bir fikir bu! dedi Ferdi. Ama bu konuda Pretoria'nın onayını almaya kalkmayalım. Kesinlikle karşı çıkarlar. İş bitirdikten sonra anlatırız.

— Ben bu tür bir işe karışmam, dedi binbaşı. Bunlar gangster yöntemleri.

— Karışmayın, ama bizi de ele vermeye kalkmayın.

Binbaşı cevap vermedi. Ferdi yerinden kalkıp Haag'ın burnunun dibinde durdu. Yüzü asılmıştı.

— Ya Johanna ne olacak? Onu gırtlığı kesilmiş bir durumda mı bulmak istiyorsunuz? Babası bir zamanlar komutanımdı. Onu kurtarmak için elimden geleni yapacağım. Gerekirse, rütbemi bile geri veririm.

Binbaşı bembeyaz olmuş bir suratla koltuğa çöktü.

— Ferdi. Burada sorumlu subay benim. Buranın halkı çok kuşkucudur. Böyle bir hikâye ülkemizi güç durumda bırakabilir. Diğer taraftan size de hak vermiyor, değilim. Kararınıza göz yumacağım. Yalnız, kaçırdığınız adamı nerede saklayacaksınız?

— Sınırın öteki tarafında. Polis dostlarımın evinde.

— Siz gerçekten çıldırmışsınız!

— Olabilir, ama aynaya baktığımda hiç değilse kendimden utanmayacağım.

*

**

Joe Grodno gözlüğünü çıkarıp düşünceli bir tarzda sildi. Sac damlı hangarın içi cehennem gibiydi. Litvanyalı artık genç sayılmazdı. Üstelik, kalbinden rahatsızdı. Sıcak canına okuyor, aklını bir türlü Lusaka'daki konforlu villasından alamıyordu.

Yaklaşık yarım asırdır Afrika'daydı ve zencileri çok iyi tanırdı. Onlar için sır denen şey, bir tek kişiye ancak bir defa söylenecek şey demekti... Düşmanları Gaberones'da bulunduğunu bir bilseler, onu bulmak için her taşın altına bakarlardı.

Kapı vuruldu ve Litvanyalıyı korumakla görevli tepeden tırnağa silahlı iki zenci hemen ayağa fırladı. İçlerinden biri kapıyı açtı. İçeriye giren kısa boylu melez Joe Grodno'nun önünde eğildi.

— Albayım, her şey yolunda, dedi saygıyla. (Litvanyalıyı KGB'deki rütbesiyle çağırıyordu).

Makinistin icabına bakıldı. Bizden biri yaralandı. Kendisini hastaneye kaldırdık.

Joe Grodno'nun gözlüğü tutan eli havada kaldı.

— Ne diyorsun sen, Lyle? Bir yaralı mı? Kim yaraladı onu?

— Karşı taraf, albayım. Makinisti izlemişler. Bizimkilerle çatıştılar, ama olay kapandı.

— Kapandı mı?

Joe Grodno öfkeden deliye dönmüştü. Gaberones'daki KGB sorumlusunu bu işe ikna edebilmek için canı çıkmıştı. Ruslar kendilerini ilgilendirmeyen bir meseleye karışmak istemiyorlardı. Sonunda, Joe'nun hatırını kırmamak için zenciyi temizlemeyi kabullenmişler, bu sefer de karşılarına Güney Afrikalılar çıkmıştı... KGB sorumlusu Viktor Gorbaçev sinirden küplere biniyor olmalıydı.

— Bu işi Ruslardan istememin nedeni senin adamlarının aynı kabileden olan birini öldürmek istemeyeceklerinden kaynaklandı, diye bağırdı Litvanyalı.

Lyle başını önüne eğdi.

Yine de Lyle en iyi adamlarından biri sayılırdı. Rusya'da Simferopol kampında eğitim görmüştü. Başarısızlığın nedeni şanssızlıktı. Benzini kerozenle değiştirmek Joe'nun fikriydi. Düşmanlarının kurtulması için mucize gerekirdi ve mucize olmuştu. Ondan sonra da terslikler birbirini kovalamaya başlamıştı. Sabotajı yapan makinist, Joe'nun Gaberones'daki karargâhını biliyordu. Yakalanıp sorguya çekildi mi, bülbül gibi ötebilirdi. Bu nedenle onun temizlenmesi gerekiyordu. Bu işi de

Ruslara yüklemişti. Sonuç tam bir fiyasko idi.

Uzaktan Victoria Falls'a giden ekspresin düdüğü sesi geldi. Joe bir an o trene atlayıp buradan uzaklaşmayı düşündü, ama yapamazdı. Buraya Gudrun Tindorf'u Zambiya üzerinden kaçırmaya gelmişti. Onu beklemek zorundaydı. Ayrıca, Gudrun ona patlayıcı konusunda eğittiği kişilerin adlarını verecekti. O adamlara ihtiyacı vardı. Bir terör kampanyası başlattığını duyurmuştu. Sözünü tutmazsa değeri sıfıra düşecekti. Diğer taraftan, ırk ayırımına karşı olan iki lideri kurtarmak zorundaydı.

Lyle hâlâ karşısında duruyordu.

— İstedğin bir şey mi var? diye sordu Joe.

— Şu kadın, albayım. Kadını ne yapacağız?

Joe Grodno yeniden öfkeleni.

— Ne halt etmeye kaçırdın onu?

— Mecburduk, albayım. Bizi iş üzerinde yakaladı.

— Odasını sana kim araştır dedi?

Lyle başını önüne eğdi. Johanna'yı kaçırmakla iyi iş yaptığına inanıyordu, ama sonuç beklediği gibi olmamıştı. Joe Grodno sinirli sinirli dolaştı, geldi, melezin tam karşısında durdu.

— Lyle, bu belayı başımıza sen sardın, şimdi sen temizleyeceksin.

— Emredersiniz, albayım.

— Nasıl yapacağını biliyor musun?

Lyle bir an tereddüt etti.

— Biliyorum, albayım... Burada hallederim mi?

Joe tiksinierek baktı. Bu melezler bazen çok

kafasız oluyordu.

— Sersem herif! Bu işe adi bir cinayet havası vermelisin. Onu bu akşam golf alanına götür. Orada dolaşırken tecavüze uğramış gibi bir mizansen yarat...

— Anladım, albayını.

Lyle'in gözlerinde şeytanca bir parıltı dolaştı.

★

**

Malko Range Rover'ı Princess Marina Hastanesi'nin tam karşısına park etti. Arabayı Ferdi ile birlikte binbaşının elinden güçlkle almışlar, ilk iş olarak da plakasını değiştirmişlerdi. Ferdi önden gelmiş ve hastaneye girmişti. Malko caddeyi geçip hastane bahçesine girdiğinde bir ıslık duydu ve hemen durdu.

— Her şey yolunda, diye fısıldadı Ferdi. Adamımız ikinci katta. Oda numarası 234. Yanımda onu bayıltmaya yarayacak bir gaz bombası var. Umarım, durumu pek ağır değildir. Haydi, gidelim.

Cerrahi kısmına daldılar. Hol boştu. Yanlarında getirdikleri beyaz önlükleri giyip merdivene yöneldiler. Karşılaşacakları kişiler onları yabancı doktorlar sanacaktı. İkinci kat çok iyi aydınlatılmıştı. Hol kapısı açıktı ve nöbetçi ayaklarını masaya dayamış uyuyordu... Rusun yattığı oda beş kapı ilerdeydi, Sessizce ilerleyip içeri girdiler. Oda karanlıktı. Malko bir kibrit çaktı. Tuhaf! Yatak boştu.

— Tanrı kahretsinsin! diye küfretti Ferdi. .

— Yanlış bilgi almışsınız, diye fısıldadı Malko. Hemen kaçalım.

Dışarı çıktıklarında iriyarı bir zenci hemşire ile karşılaştılar. Kadın şaşırdı, ama kuşkulandı.

— Bir şey mi arıyordunuz?

— Bir arkadaşımıza bakmaya gelmiştik. 234'deki hasta. Nerede kendisi?

— Nasıl, haberiniz yok mu?

— Başka yere mi taşındı? dedi Ferdi.

— Ruhunu Tanrıya teslim etti. Bugün, öğleden sonra bir iç kanama geçirdi. Şimdi morgta.

Malko belli belirsiz bir işaretle Ferdi'ye gitmelerini ilettiler. Hızla hastaneden çıkıp arabaya atladılar ve Binbaşı Haag'ın villasının yolunu tuttular.

Binbaşı verandada sigara içiyordu. Onları görünce akrep sokmuş gibi sıçradı ve koşarak bahçeyi geçti. Rusun öldüğünü duyunca bembeyaz kesildi.

— Aman Tanrım! Ruslar şimdi öfkeden deliye dönmüşlerdir. Kimbilir neler yapacaklardır?..

— Orasını bilmem, ama takas işi artık yattı, dedi Malko.

★

Lyle arabayı golf sahasının kenarına, bir akasya ağacının dibine park etti ve Johanna'nın bedenini çekerek kızı omzuna aldı. Johanna elleri, ayakları ve ağzı bağlı olmasına rağmen elinden geldiğince debeleniyordu. Hava hâlâ karanlıktı, ama birazdan şafak sökecekti. Sırtındaki yükse sessizce ilerledi ve önceden saptadığı 14 numaralı deliğin yanına

gelince, Johanna'yı yere indirip çimenlere uzattı.

Hapishanede kendisine ettikleri eziyeti hatırlamasına rağmen, yine de sakindi. Polis çavuşlarından sadık bir tip iki metreye yaklaşan dev gibi bir tutuklu getirerek Lyle'e tecavüz ettiği takdirde kendisini serbest bırakacağını söylemişti. Adam da hiç düşünmeden pantolonunu çözmüş ve polislerin kahkahaları arasında Lyle'e tecavüz etmişti. Lyle duyduğu acıyı hâlâ hissediyordu... Cebinden bıçağını çıkaran Lyle, Johanna'nın elbisesini kesmeye başladı. Birkaç dakikalık uğraştan sonra» genç kadının beyaz vücudu ortaya çıktı. Lyle, Johanna'nın kalçalarını ve karnını örten son kumaş parçalarını da kaldırdıktan sonra sutyeni çekip kopardı. O güne kadar beyaz bir kadına hiç dokunmamıştı. Johanna'yı sırtüstü çevirdi, gözlerine baktı. Bakışlarında bir korku seziliyordu. Ellerini yavaş yavaş vücudunda dolaştırmaya başladı. Genç kadın kurtulmaya çabalıyor, ama başaramıyordu.

Ani bir hareketle ağzını tıkayan bezi söküp aldı. Johanna zor duyulur bir sesle:

— Ne istiyorsunuz? diye sordu.

Lyle cevap vermedi. Aldığı zevkle kendinden geçmiş gibiydi. Bıçakla genç kadının bileklerini tutan bağları kesti. Kadının kurtulmak için harekete geçtiğini görünce üzerine yattı. Başına gelecekleri nihayet anlayan Johanna:

— Benim kim olduğumu biliyor musunuz? dedi öfkeyle. Güney Afrika ordusunun bir

görevlisiyim. Siz...

Sesi birden canhıraş bir feryada dönüştü. Lyle ırzına geçiyordu.

— Sesini çıkartırsan gebertirim seni!

Tehdidine kesinlik katmak için bıçağının ucunu genç kadının boynuna gömdü. Johanna dudaklarını ısıyor, duyduğu acıya rağmen sesini çıkarmamaya bakıyordu. Bir süre sonra doyuma ulaşan melez birkaç saniye hareketsiz kaldı, kolundaki saate baktı. Havanın aydınlanmasına on dakika vardı. Yavaşça doğruldu, ayağa kalktı. Johanna başını çevirerek:

— Beni rahat bırakın artık, dedi. İstedigini-
zi aldınız, gidin şimdi.

Melezin gerçek amacını anlamamıştı. Lyle eğildi ve Johanna'nın çıplak göğsünü okşadı. Johanna ani bir tepkiyle suratına tükürdü.

— Aşağılık köpek?

Lyle içgüdüsel bir hareketle tokatı yapıştırdı. Yere devrilen kadının böğrüne bir de tekme attı. Johanna bu sefer gerçeği anladı. Kurtulmak için bir hareket yapmak istediye de Lyle'in mengene gibi elleri boğazını sardı ve sıkmaya başladı.

Lyle yaptığı işten müthiş bir zevk alıyordu. Neden sonra parmaklarını gevşetti. Genç kadın kıpırdamıyordu. Lyle alnındaki teri kuruladı. Kalp atışları yavaşladı, eski sakinliğine kavuştu. Doğrulup manzarayı seyretti. Görünüm mükemmeldi. Yerde bir manyak tarafından ırzına geçilip öldürülmüş bir kadın yatıyordu.

Sakin adımlarla arabasına döndü. Nyerere Drive ile Notwane Road'un kesiştiği noktaya

geldiğinde hava aydınlanmaya başlamıştı. İçinde sonsuz bir huzur vardı. Onu serbest bırakan albaya dua etti.

*

**

— Bu Lyle'in işi! diye bağırdı Ferdi. Onun canına okuyacağım!...

Albay bir anda on yıl yaşlanmış gibiydi. Malko, Johanna'nın cesedini unutmaya çalışıyordu. Cinayet iki saat önce polis tarafından onlara bildirilmişti. Cesedi teşhis ettikten sonra otele dönüp odalarına kapanmışlardı.

— Bunu yapanın Lyle olduğundan emin misiniz? diye sordu Malko.

— Adım gibi eminim, diye homurdandı Ferdi. Ben bulunmaz bir aptalım. Şu an, Joe Grodno'nun da burada, Gaberones'da bulunduğu eminim. Bunlar bir dolap çeviriyorlar...

— Orası doğru, dedi Malko. Sovyetlerin işe karışması da bunu gösteriyor. Bu durumda ne yapabiliriz?

— O namussuzu ele geçirmeden buradan hiçbir yere adım atmam. Van Haag da yardımcı oluyor. Polisten teröristlerle ilgili bilgi toplamaya çalışıyor.

— Onları taciz ettiğimize göre bize yine saldıracaklardır...

Ferdi hırsla bakışlarını Malko'ya çevirdi.

— Keşke öyle olsa. Bu sefer canlarına okuyacağım. Şimdi gidip Haag'ı görmeye gideceğim. Sizi burada bulurum.

*

**

Joe Grodno, Rus Elçiliği'nin bahçesinde duran Mercedes'ten indi. Bu tür tehlikelere atılmaktan hoşlanmazdı, ama bu ziyaret de bir mecburiyetti. Yüzbaşı Üstinov'un ölümü onun hatasıydı.

KGB şefi Viktor Gorbaçev onu kapının önünde karşıladı. Birlikte, duvarda Çernenko'nun büyükçe bir resminin bulunduğu salona girdiler. Albay Gorbaçev, Grodno'dan söz edildiğini çok duymuştu.

— Sevgili albay, diye söze başladı Joe, Yoldaş Üstinov'un ölümüne çok üzüldüm. Korkunç bir aksilik oldu. Bunun sorumluluğunu üzerime alıyorum,

KGB albayı umursamaz bir hareket yaptı.

— Savaşta, dostum. Yoldaş Üstinov kahramanca öldü. Moskova'da cenazesi için tören yapılacak... Sizin işler ne durumda?

— Alman kadını bekliyoruz, dedi Joe. Biraz gecikti. Güney Afrikalı ajanlar izimiz üzerindeler. Bu da sınırdan geçişi tehlikeye sokuyor. Buradan bir an önce ayrılmam gerek, ama Gudrun Tindorf'u beklemek zorundayım.

— Anlıyorum... Şey, şu Güney Afrikalı kadını öldürenler sizinkiler miydi?..

— Evet.

— Bunca gaddarlığa gerek var mıydı?

Joe Grodno bu soruya hazırlıklıydı. Ruslar gereksiz şiddetten hoşlanmazlardı.

— Yoldaş, dedi Joe sabırlı bir tavırla, burası Afrika. Görev verdiğimiz zencileri yüzde yüz kontrol etmemiz imkânsız bir şey. Kadının benden habersiz kaçırılması büyük hataydı. Ondan sonra da edindiği bilgilerle

onu bırakamazdık.

— Her neyse, yalnız bundan böyle dikkatli davranın. Buradaki yerel polis çok sinirli. Üstinov'ün ölümü hakkında bir dizi soru sordular bana. Kuşkulandıkları bir şey var. Buna benzer bir ikinci olayda size aynı yardımı yapabileceğimden kuşkuluyum.

Joe ile KGB albayı bir süre daha sohbet ettiler, sonra Rus usulü dudak dudağa öpüşerek ayrıldılar. Grodno canı sıkkın bir tavırla Mercedes'ine bindi. Ruslar en kritik durumda ona sırt çeviriyorlardı. Polise bilgi ileten muhbirler vardı. Bir ele geçecek olursa, hapı yutardı.

*

**

Ferdi, Malko'yı barda votkasını yudum-larken buldu. Hemen yanına çökerek:

— Carl hiçbir şey bulamamış, dedi. Bu Tanrının cezası ülkeden tiksiniyorum... Birazdan Carl da buraya gelecek. Anladığım kadarıyla onu uyutuyorlar...

Malko, Johanna'nın ölümüne çok üzül-müştü, ama bunu belli etmiyordu. Ferdi'yi alarak lokanta kısmına geçtiler. Masaya oturup siparişlerini verdikleri sırada Carl van Haag geldi.

— Tuhaf bir telefon aldım, dedi.

— Kimden?

— Buradaki KGB şefi Viktor Gorbaçev'den. Johanna'nın ölümüne üzüldüğünü bildirmek için aramış. Bunu özellikle belirtti. Sanki bu işte parmağı bulunmadığını anlatmak ister gibiydi...

— Orası doğru, dedi Malko. Ama Johanna'yı kimin öldürdüğünü biliyordur. Aslında, vahşetten yana olmadıklarını ben de biliyorum. Ama bu sefer gırtlaklarına kadar batağa battılar...

— Bu arada başka bir haber daha aldım, dedi Haag. Joe Grodno Gaberones'da olacaktı. Haberi polisten bir üst düzey yetkilisi verdi...

— Nerede saklanacaktı?

— Bunu söylemedi. Yalnız kendisine karşı yapılacak bir saldırının valiyi çok kızdıracağını belirtti.

Ferdi öfkeden kıpkırmızı kesilmişti.

— Herin şu korumaları yok mu, beni-çıldırtacak. Onu elime bir geçirsem, midisini kurşunla dolduracağım.

Cari van Haag buz gibi bakışlarla Ferdi'ye döndü:

— Johanna'nın intikamını ben de almak isterim, ama temkinli davranmak zorundayız. Anlayamadığım bir şey var. Verilen haber doğruysa, Joe Grodno neden kendini tehlikeye atıp Gaberones'a geliyor?

— Bir şey bekliyor, dedi Ferdi.

— Ya da birini, diye ekledi Malko. Mesela Gudrun Tindorf'u...

*

**

Joe Grodno, Lyle'in anlayabilmesi için her şeyi tane tane anlatmıştı. Johanna işi kapanmıştı. Şimdi yapılacak şey çok daha tehlikeliydi, ama o derecede de önemliydi.

— Anladın mı? diye sordu Litvanyalı.

— Evet. Hemen gidiyorum.

— Dikkatli ol!

Lyle kin dolu mükemmel bir elemandı. Grodno onun görevini başaracağından adı gibi emindi. Canını sıkan tek şey, Gudrun'dan henüz hiçbir haber çıkmamış olmasıydı. Buradan bir an önce ayrılması gerekiyordu. Alman kadını ve getirdiği değerli bilgileri almadan da gitmesi imkânsız gibiydi. Çünkü terör kampanyasının anahtarı o kadındı.

XI. BÖLÜM

Joe Grodno bir türlü uyuyamamıştı. Günde normal olarak dört, beş saatlik bir uyku yetiyordu. Karısı öldüğünden bu yana buna alışmıştı. Elindeki fotoğraf albümünü konsolun üzerine bırakıp etrafı dinledi. Bulunduğu yerde silahlı iki adamı nöbet tutuyordu. Ayrıca binanın kapısına bombalı bir tuzak kurmuştu. Tabancası başucunda duruyordu. Bütün bunlara rağmen, yine de her şeyin boşuna olduğunu biliyordu. Düşmanları kalabalık bir biçimde saldıracak olsa, içlerinden ancak bir, ikisini öldürebilirdi. İçinden küfretti. Bu işi sona erdirdiğinde, bir zamanlar karısıyla birlikte ziyaret ettikleri Neuschwânstein Şatosu'nu gezmeye gidecekti. Aradan kırk sekiz saat geçmiş olmasına rağmen Tindorf'tan hâlâ bir haber yoktu. Gözlüğünü çıkardı ve gözlerini yumarak uykuya daldı.

*

**

Ferdi yaklaşan genç kadını farkettiğinde üçüncü konyağını yarılamıştı. Genç kadının gülümsemesine o da karşılık verdi. Şu sıralar sıcak bir ilgiye son derece ihtiyacı vardı. Ayrıca, aldığı alkol de birtakım engelleri kolaylıkla yıkıyordu. Pretoria'da olsa, ne denli çekici ve güzel olursa olsun, bir zenciye göz ucuyla bile bakmazdı. Ama, burada durum değişiyordu. Gözlerini kadının bluzunu yırtacakmış gibi geren göğüslerine çevirdi. Dili

damağı kurumuştı. Kadın yanından geçerken:

— Bir bardak içki almaz mıydınız? diye sordu.

— Teşekkür ederim, almam. Burası çok kalabalık.

Ferdi bu cevabı beklemiyordu. Uğradığı hayal kırıklığına rağmen kadının kolunu tutup kendine doğru çekti. Vücudunun bir anlık teması aklını başından almasına yetmişti.

— Öyleyse biz de gidip başka bir yerde içelim, diye diretti.

— Bakın bu olur, dedi kadın. N'krumah Caddesi'nde bir diskotek var.

— Hemen gidelim...

Yanlarından geçen kalabalık bir grubun gürültüsü Ferdi'nin sözlerini örttü. Erkeklerden biri zenci kadının kulağına eğilerek açık saçık birtakım laflar etti ve güldü. Bir eliyle de kadının kalçalarını okşuyordu. Ferdi birden sinirlendi. İçinde adamı öldürmek için dayanılmaz bir arzu belirmişti. Adam zenci dilberin dudaklarına bir öpücük kondurup uzaklaştı. Genç kadın Ferdi'ye dönerek özür dilercesine gülümsedi. Ferdi aynı şekilde karşılık verdi. Johanna'nın ırzına geçilmiş cesedini ve belkemiği kırılan pilot Helda'yı unutmak istiyordu. Bu konuda yardımcı olabilecek tek kişi, şu an bu zenci dilberdi.

— Benim arabam yok, dedi kadın.

— Benim var.

— Nerede?

— Park yerinde, sağda dipte.

— Ben önden çıkayım, dedi kadın. Birlikte görünmek istemiyorum.

Kadın kalçalarını oynatarak uzaklaştı. Ferdi kadının kendisiyle sevişmeye hazır olduğundan emindi, ama karısına ihanet etmek de istemiyordu. Kadınlara bir iki kadeh içer, biraz da dans ederim diye düşündü.

Park yeri karanlık ve ıssızdı. Arabasının yanına geldikten bir süre sonra yaklaşan ayak seslerine döndü. Genç kadın yaklaşarak arabaya yaslandı.

— Beni atlatacağınızı sanmıştım, dedi zenci. Gelmeniz büyük incelik.

— Gidiyor muyuz?

— Elbette.

Genç kadın bulunduğu yerden kıpırdamamıştı. Ferdi birden içinde dayanılmaz bir arzu duyarak kadına sarıldı ve dudaklarından öptü. Vücut hatlarının yuvarlaklığı ve sıcaklığı kanını kaynatıyordu. Kendini kadının cazibesine öylesine kaptırmıştı ki, yaklaşan ayak seslerini duymadı bile. Hissettiği son şey, ensesine inen darbenin şoku oldu ve yere yığıldı.

Kadın hemen hızla uzaklaştı. Karanlıklardan ikinci bir adam çıktı. Dev gibiydi. Arkadaşıyla birlikte ellerindeki kurşun boruları Ferdi'nin başına vurmaya başladılar. Kafatasının kırılan kemiklerinin çıkardığı sesi duymuyor gibiydiler. Ferdi'nin başı kanla karışık bir et ve kemik yığınının dönmüştü. Kurbanlarının öldüğüne emin olan iki adam albayın silahını alarak Gaberones Sun'ın yanındaki golf sahasına doğru uzaklaştılar.

*

**

Malko dışardan gelen gürültülerle uyandı. Güneş çoktan doğmuştu. Saatine baktı. Yediyi on geçiyordu. Gürültülerin devam ettiğini görünce pencereye gitti. Park yerinde bir grup zenci tartışıyordu. Malko adamların kavga ettiğini sandı. Pencereden çekilmek üzereyken kalabalığın arasında yerde yatan birinin ayağını gördü.

Ayakta kahverengi bir bot vardı. Tıpkı Ferdi'ninki gibi.

Malko bir sıçrayışta pencereden aşağı atladı ve kalabalığa doğru koştu. Yerde yatan adamı gördüğünde, bu kadar aceleci davrandığına bin pişman oldu. Ferdi'yi ancak giysilerinden tanımak mümkündü. Başı paramparça olmuştu. Malko otele dönüp telefonla Carl van Haag'ı aradı.

— Ferdi'yi öldürmüşler, çabuk gelin.

Odadan tekrar olay yerine döndü. Polisler kalabalığı dağıtmaya çalışıyorlardı. Biri Ferdi'nin üzerine bir battaniye örttü. Malko'nun kafası karmakarışık. Ferdi böyle bir tuzağa nasıl düşmüştü?

Binbaşı Haag geldiğinde sorusuna hâlâ bir cevap bulamamıştı.

— Ne oldu böyle? dedi binbaşı. Onunla birlikte değil miydiniz?

— Beraberdik, ama ben erken ayrılarak yatmaya gittim.

Anlaşılan Ferdi içmeye devam etmişti. Ya sonra?

— Acaba bardaki kızlardan biriyle mi çıktı?

— Sanmam, dedi Malko. Karısına çok

düşkündü.

— Bu cinayet cezasız kalmayacak, diye kekeledi binbaşı. Yemin ederim. Ferdi çok iyi bir arkadaş, çok iyi...

Sözünü bitiremedi. Başını çevirerek ağlamaya başladı. Birkaç dakika sonra kendine hakim olduğunda:

— Öğleden sonra villamda buluşalım. Pretoria'ya bir mesaj göndermem gerek.

Ferdi'nin cesedini bir ambulansa koyarak götürdüler. Malko doğru bara giderek kendine votka söyledi. Gaberones'a üç kişi gelmişlerdi ve şu an hayatta kalan tek kişi Malko idi. Ferdi, Lyle'e inanmakla hata etmişti. Lyle de Gudrun Tindorf gibi ortadan yok olmuştu.

Tek başına bu acımasız adamlara karşı ne yapabilirdi?

*

**

Malko ile Binbaşı Haag verandadaki masaya oturdular. Binbaşının yüzü allak bullaktı.

— Cinayet Masası'ndan geliyorum. Hiçbir ipucu yok. Yaptıkları soruşturmaya göre Ferdi sabahın ikisinde bardan ayrılmış. Tek başınaymış. Bunu onaylayan bir sürü tan'k var.

— Peki, şu Wanda ne oldu? Ondan da bir haber yok mu?

— Yok. Bizden bir teğmenle konuştum. Vice Squad'daki bütün orospuları tanır. Wanda adında biri yok.

— Pretoria'ya bir mesaj gönderin, beni bu iz üzerine iten kadını tekrar sorguya çeksinler.

— Bunu hemen yaparım, dedi binbaşı ve yerinden kalkarak telefona gitti.

Geri döndüğünde Malko düşünüyordu. Binbaşı yerini aldı.

— Haberi uçurdum. Akşama cevap verecekler.

— Bu arada ben de bir şeyler yapayım. Ferdi'nin ölümünden kimin sorumlu olduğunu galiba biliyorum.

XII. BÖLÜM

— Biliyor musunuz? Peki, neden polise söylemediniz?

— Emin değilim, şimdilik bir varsayım sadece. Gaberones Sun'da Ferdi'nin ilgi duyduğu tek bir kız vardı. Eğer birini takip etmişse, bu mutlaka odur.

— Kim bu?

— Wanda.

— Wanda mı? Ama o isimde birine rastlamadık ki!

— Orası öyle, ama o kızın Wanda olduğundan eminim. Eğer onu tutuklayıp sorgularsanız, inkâr edecektir. Onu başka bir şekilde köşeye kıştıracağım.

— Burada hangi adı kullanıyor?

— Louisa. Son derece güzel bir melez.

— Aman dikkatli olun, dedi binbaşı. Ferdi'nin başına gelenleri unutmayın...

— Beni Gaberones Sun'a bırakın. Pretoria'dan haber gelirse hemen iletirsiniz. Bir kez şansımı deneyeceğim. Eğer haklı çıkarsam, Joe Grodno ile Gudrun Tindorfa ulaşabiliriz.

*

**

Gazinin kumar salonu tıklım tıklım doluydu. Malko etrafı dikkatle gözden geçirdi ve onu gördü. Louisa, dip taraftaki iki rulet masasından birinin başında durmuş, dönen beyaz topu izliyordu. Üzerinde dekolte, yandan yırtmaçlı bir giysi vardı. Erkeklerin

çoğu onunla ilgiliydi. Kimine yürekten, kimine tepeden gülümsüyordu.

Malko ilerleyerek genç kadına çok yakın bir masanın başına geçti, kendini kalabalığın arasına gizleyerek:

— Wanda! diye seslendi.

Genç kadın bir an başını çevirdi, sonra toparlanarak umursamaz bir tavırla rulet masasına döndü. Kalabalığın gürültüsü içinde kimin seslendiğini anlaması imkânsızdı. Biraz sonra genç kadın salondan çıkarak gözden kayboldu. Malko da odasına döndü.

Kapıyı açtığında telefon çalıyordu. Ahizeyi kaldırdı, Binbaşı Haag ile karşılaştı.

— Haklıymışım, dostum dedi. Ufak bir oyunla kızın Wanda olduğunu öğrendim.

— Bravo! diye bağırды karşı taraftan Haag. Çünkü bende haberler kötü. Pretoria Shona'nın kaybolduğunu söylüyor. Bu durumda ne yapmayı düşünüyorsunuz?

Malko kısaca fikrini aktardı, sonra telefonu kapayıp yatağa uzandı. Gecenin bir buçuğunda yataktan kalktı. Otoparka bakan pencerenin kanadını kilitledi. Odada bulunup bulunmadığını artık kimse kontrol edemezdi. Browning'i beline sokup yanına yedek bir şarjör aldı ve kimseye görünmeden otoparka giderek yeni kiraladığı Ford'a kurulup motelin çıkış kapısını gözetlemeye başladı. Saat ikiye on vardı. Eğer Wanda bir müşterisiyle çıkarsa planı suya düşecekti.

*

Kiralık kızlar küme küme motelden çıkma-

ya başlamışlardı. Malko nihayet beklediği kızı farketti. Saat iki buçuk olmuştu.

Wanda yalnızdı. Bir taksiye binip hareket etti. Malko hemen peşine düştü. Farlarını yakmamıştı. Kent içinde bir süre ilerledikten sonra taksi Kaunda Road'a döndü, beş yüz metre daha ilerledi ve durdu. Malko taksinin elli metre arkasında park etti ve hemen dışarı fırladı. Genç kadın bir binaya girmek üzereydi.

— Wanda!

Genç kadın aniden döndü. Malko elindeki elektrik fenerinin düğmesine bastı. Melezin şaşkın yüzü aydınlanıverdi. Yavaşça yanına yaklaştı. Genç kadın korkudan titreyen bir sesle:

— Kimsiniz? dedi. Ne istiyorsunuz?

Malko fenerin ışığını kendi yüzüne ve elindeki tabancaya çevirdi.

— Beni tanıdınız mı? Daha önce de karşılaştığımız.

— Burada ne arıyorsunuz? Sonra bu silah da ne demek oluyor?

Malko biraz daha yaklaştı.

— Aptal rolü oynamanın bir yararı yok, Wanda. Ben Ferdi değilim. Çantanızı yere atın, gerileyin.

Kadının hareket etmediğini görünce uzanıp çantasını aldı ve ters çevirdi. Yere düşen tabanca kuru bir gürültü çıkardı. Kendi silahını göstererek:

— İçeri girin, dedi. Biraz gevezelik edeceğiz. İçerde kimse var mı?

— Yok... Ama...

— İçeri girin.

Genç kadını bu sefer itaat etti. Kapıyı açtı, birlikte girdiler. Malko elektrik düğmesini çevirerek ışığı yaktı. Küçük hole açılan iki kapı vardı.

— Şu kapıları açın!

— Çıldırılmışsınız siz!

Buna rağmen, istenileni yaptı. Kapıların biri mutfaka, diğeri basit döşenmiş bir salona açılıyordu. Salona geçmeden önce, Malko sokak kapısını kilitleyip anahtarı üzerinde bıraktı. Wanda bir sigara yakıp ona döndü:

— Evet, ne istiyorsunuz?

— Sizinle geçen akşam karşılaştık. Size Wanda adında birini tanıyıp tanımadığınızı sordum, yanımdan uzaklaştınız...

— Wanda adını bir zamanlar kullanırdım, artık duymak istemediğim için öyle davranmış olabilirim. Kumar salonunda adımlı söyleyen siz miydiniz?

— Evet.

Malko kadının çantasından düşen silahı cebinden çıkararak gösterdi.

— Bunu niye taşıyorsunuz?

— Gaberones'da tek başına yaşayan güzel bir kadın olsaydınız, bu soruyu sormazdınız. Geçenlerde otoparkta karşıma beş sarhoş beyaz çıktı. Niyetleri hemen oracıkta bana tecavüz etmektir. Bu silah sayesinde kurtuldum... Hem niye bu soruları soruyorsunuz bana?..

Malko silahı tekrar cebine koydu. Bu kızla işi zordu.

— Arkadaşım Ferdi'yi bıraktığımda barda

içiyordu. Motelden ancak birinin peşinden gitmek için çıkmış olmalı. Orada da peşinden gidilecek tek güzel sizdiniz...

— Polis herkesi sorguya çekti. Arkadaşınız yalnız çıktı. Bunu herkes gördü. Sonra, arkadaşınızı niçin öldüreyim ben?

— Çünkü onu öldürmek isteyenlerle ilişkiniz var.

— Kimle ilişkim varmış?

— Sizi Wanda olarak tanıyanlarla.

Genç kadının gözlerinde umutsuz bir ifade belirdi.

— Wanda... Doğrusu eski adımı öğrenmenize çok şaşıtm.

— Neden?

— Bu adı uzun zamandır kullanmıyorum. Nasıl öğrendiniz?

— Jo'Burg'da biri verdi. Bana sizin bir tele-kız olduğunuzu söyledi.

— Doğru. Bir zamanlar tam bir orospuydum... Hayatımı öğrenmek ister miydiniz?

— Anlatın.

— Babam Hollanda kilisesine bağlı bir papazdı. Beyazlara zencilerle yatıp kalkmalarını öğütleyen sersemlerden biriydi. Buna rağmen, o haltı kendi yedi. Bir gün zenci aşçısını becerdi... O aşçı annemdi. Hamile olduğunu öğrenince zavallı kadını evden kovdu. O zamanlar ırk ayrımı en ateşli dönemlerinden birini yaşıyordu. Annem kendine tek gözlü bir gecekond uydurup beni büyüttü. Evimiz tahta ve saçtan yapılmıştı. Yazın pişer, kışın donardık. Annem öldüğünde on beş yaşımdaydım. Beni yan tarafımızda

oturan yoksul bir aile yanına aldı. Evin reisi kaçak içki imal ederdi. Yanlarına gittiğimin daha ilk gecesini adam beni atölyesine sokup iğfal etti. Korkudan kimselere bir şey söylemedim. Söylesem beni kapı dışarı ederdi. Bu böyle iki yıl sürdü. Sonunda, evden kaçtım ve Jo'Burg'a geldim. Tanıştığım bir adam çok para kazanabileceğimi söyledi. Beni bir eve götürdü. Adımı Wanda koydular. Beyazlarla yatıp kalkmaya başladım. Bir gün basıldık ve tutuklandım. Polislerle yatıp paçayı kurtardım. Biri Gaberones'da daha iyi iş olduğunu söyledi. Hemen kapağı buraya attım. Genelevden kurtulmuş, tek başıma çalışmaya başlamıştım. İki yıldır bu şekilde çalışıyorum. Yeterli parayı biriktirdiğimde bu işi bırakıp kendime bir dükkan açacağım... İşte hayatım, bu kadarı yeter mi?..

Sigarasını söndürüp Malko'ya döndü. Avusturyalının canı sıkılmıştı. Anlattığı hikâyeye doğruya benziyordu.

— Benden tiksiniyorsunuz, değil mi? diye sordu Wanda. Ne de olsa, zenci bir orospuyum...

— Greta Manstein adında bir kız tanıyor musunuz ? diye karşılık verdi Malko.

Wanda kaşlarını çattı, sonra:

— Greta mı? dedi... Durun bakayım... Tamam, onunla burada tanıştım. Zor durumdaydı. Sevgilisinden mi ne ayrılmış. Ona burada pek şansı olmadığını söyledim. Buraya gelen beyazlar zenci ya da melez isterler. Hem daha heyecan vericidir, hem de ucuz. Onu Jo'Burg'daki bir arkadaşına gönderdim.

Sonra ne yaptı bilemiyorum. Neden sordunuz?

— O kadın korkunç bir teröristtir.

— Hiç de öyle bir hali yoktu. Ne yaptı ki?

— Pretoria'nın göbeğinde bomba yüklü bir arabayı havaya uçurdu. Bir sürü insan öldü.

— Ölenler beyaz mıydı?

— Hem beyaz, hem de zenci.

— Hata etmiş... Yalnız beyazlan gebertmeliydi...

Malko gözlerine baktı. Sözlerinde samimiydi.

— Bütün beyazlardan nefret ediyorsunuz, değil mi?

— Hepsinden değil. Bana iyilik edenler de oldu. Mesela sizi çok sempatik buluyorum. Kibarsınız.

— Teşekkür ederim... Peki, arkadaşımın başına gelenler hakkında hiçbir fikriniz yok mu?

— Yok...

Wanda birden ayağa kalktı ve elbisesinin düğmelerini çözmeye başladı.

— Ne yapıyorsunuz?

— Görmüyor musunuz? Soyunuyorum. Uzun ve yorucu bir gün geçirdim...

Elbisesini ayaklarının dibine düşürdü. Üzerinde kırmızı slip ile yine aynı renkte jartiyerler kalmıştı. Sonra yatağa oturup bir bacağı uzattı ve çorabını sıyırdı, çıkarıp yere bıraktı.

— Eğer burada kalmak istiyorsanız, yanıma gelin, dedi Malko'ya. Can sıkıcı sorularınıza rağmen çekici bir erkeksiniz.

Malko cevap vermedi. Kadın kalktı,

salınarak yanına geldi ve Malko'nun hâlâ elinde tuttuğu silahı namlusundan yakalayarak çekip konsolun üstüne bıraktı. Malko kanının kaynamaya başladığını hissediyordu. Bunda kadının hüneri büyüktü. Parmakları vücudunun en olmadık yerlerinde dolaşmaya başlamıştı. Ağır hareketlerle Malko'yu soydu ve okşamalarına öyle devam etti. Bir süre sonra ellerinin yerini ağzı aldı. Bu da Malko'nun bir an önce doyuma ulaşmasına yol açtı. Kadın gerçekten işinin ustasıydı. Doğrulduktan sonra gözlerini Malko'nun gözlerine dikti.

— Böylece, hiç değilse buraya boşuna gelmemiş oldunuz, dedi. Eğer geceyi burada geçirmek isterseniz...

Malko kadını kalçalarından yakalayarak kendine doğru çekti.

— Söylesenize, bana yardım etmek ister miydiniz?

— Hangi konuda?

— Ferdi'nin katillerini bulmam konusunda.

Wanda başını salladı.

— Bu benim işim değil. Bunu polisten isteyin.

— Ama siz Gaberones Sun'daki herkesi tanıyorsunuz. Sizin için zor değil ki!

Wanda kollarını Malko'nun boynuna doladı.

— Sempatik bir tipsiniz. Bir deneyeceğim. Yarın aynı saatte burada buluşalım.

— Anlaştık, dedi Malko.

Geceyi orada geçirmekten yana değildi. Kalkıp aceleyle giyindi ve vedalaşıp çıktı. Eğer

Wanda umduğu kişiyse ne yapıp yapıp ona da bir tuzak kuracaktı. Ama yanılıyorsa, iyi bir müttefik bulmuş sayılırdı.

Kısacası durum, Rus ruletinden farksızdı.

XIII. BÖLÜM

Carl van Haag yüzme havuzunu çeviren ağaçlıklı alanı geçip kahvaltı yapmakta olan Matko'nun masasına oturdu.

— Girişiminiz ne sonuç verdi?

— Umduğum gibi çıkmadı, dedi Malko.

Olup biteni kısaca aktardı. Van Haag önündeki ekmek kırıntılarıyla oynuyordu.

— Bence o, diye atıldı. Bu kesin. Böyle rastlantı olmaz.

— Peki, ne yapmak istiyorsunuz? Onu polise mi verelim? Bir işe yaramaz ki! Bizim amacımız Joe Grodno ile Gudrun Tindorfu ele geçirmek...

— Benim yapabileceğim bir şey var. Polisteki muhbirlerim aracılığıyla bu kızın AUC ile bir ilişkisi olup olmadığını öğrenirim.

— Öyleyse hemen öğrenin. Çünkü onu bu akşam yine göreceğim. Şu an elimizdeki tek ipucu o

Güney Afrikalı hemen ayağa kalktı.

— Gidiyorum. Siz de lütfen kendinizi tehlikeye atmayın.

Malko kahvaltısını bitirdikten sonra odasına döndü. Canı sıkılıyordu. Joe Grodno'nun teşkilatını bir an önce ele geçirmezse Güney Afrika'da daha çok bomba patlardı. Üstelik adamlar Botswanalıların koruyuculuğundan ve KGB'nin de desteğinden yararlanıyorlardı.

Bir süre sonra Malko tekrar havuz kenarına dönüp güneşe yattı. İşe nereden başlaması

gerektiğini düşünürken yanına bembeyaz tenli nefis bir dişi uzanıp elindeki turistik broşürü okumaya koyuldu. Uzun düzgün bacaklı, kızıl saçlı bir tipti. Neden sonra sohbe başladılar. Genç kadın üç haftadan beri otel idaresinde görev yapıyordu ve can sıkıntısından patlıyordu. Malko'ya anlattığı buydu. Kırk yıllık dostuymuş gibi devam etti:

— Buraya gelen erkekler zencilerle yatmaktan başka şey düşünmüyor. Ben de zamanımı yoga yaparak ve tatile çıkacağım günü bekleyerek geçiriyorum.

— Ne tarafa gideceksiniz?

— Deniz kenarında bir yere. Mesela Eldorado'a... Ya siz? Siz de tatilde misiniz?

— Öyle sayılır. Birkaç günlüğüne geldim.

Genç kadının adı Carol idi. Birlikte alkolsüz bir içki içip ayrıldılar. Malko odasına çıktı. Carl vanHaag'dan hâlâ bir haber yoktu. Saatler sonra, hava karardığında telefon çaldı. Arayan Carl idi.

— Kusura bakmayın, beklettim, dedi binbaşı. Ama ancak bir haber alabildim.

— Nedir o?

— Buranın polisine bakarsanız, kız temiz. Siyasetle ilgisi yok.

— Güzel, dedi Malko. Bu durumda onu bizim tarafa çekmeye çalışacağım. Beceremezsem Pretoria'nın yolu göründü demektir. Gudrun'dan bir haber yok mu hâlâ?

Pretoria'daki bomba olayından sonra Alman kadın sanki yer yarılmış içine girmişti. Malko telefonu kapatıp düşünmeye başladı. Eğer Wanda gerçekten karşı tarafın adamı

değilse, hayatı tehlikede sayılmazdı. Botswanalıların verdiği bilgiye gelince, onlara pek güvenmiyordu. Masanın üzerinden bir kitap alıp açtı. Önünde çok zaman vardı. Wanda ile randevusu saat ikideydi.

*

Loş sokakta derin bir sessizlik vardı. Malko parıldayan yıldızları seyredirken bir araba sesi duydu. Döndü. Dünkü gibi bir taksiydi.

Wanda aşağı indi ve çevresine bakındı. Malko'yu görünce hızlı hızlı ona doğru yürüdü.

— İyi akşamlar! Geldiğimize sevindim.

— Bir şeyler öğrenebildiniz mi?

Esrarengiz bir şekilde gülümsedi.

— Gelin!

Birlikte içeri girdiler. Wanda ışıkları yaktı, Malko'nun belindeki silahın kabarıklığını görünce güldü.

— Benden hâlâ korkuyor musunuz?

— Mesele siz değilsiniz. Evet, ne haber?

— Arkadaşınız sıradan hırsızların kurbanı olmuş. Onu paralı sanıp saldırmışlar.

— Kimden öğrendiniz bunu?

— Bunun ne önemi var?

— Katilleri bulabilir miyiz?

— Belki, bilmiyorum.

— Başka bir haber yok mu?

— Yok.

Bir süre bakiştılar, sonra Wanda ona sokularak:

— Söz veriyorum, daha fazla şeyler öğrenmeye bakacağım. Ama şimdi başka

şeyler düşünmeliyiz.

Dönüp pikaba hareketli bir parça koydu ve müziğin ritmine uyarak salına salına Malko'ya yaklaşıp onu dudaklarından öptü.

— Benden memnun kalmadın mı? Benimle aklına gelebilecek her şekilde sevişebilirsin...

Sesi de en az müzik kadar etkileyiciydi. Malko sarılıp öperken Wanda belindeki silahı çekip koltuğun altına fırlattı. Malko da zaten şu an silaha ihtiyaç duyacağını hiç sanmıyordu. Birbirlerine sarılı durumda yatağa devrildiler. Genç kadın eteklerini sıyırmış, Malko'nun pantolonunun fermuarını indirmişti.

— Haydi, becer beni. Çıldır!..

Malko kadının isteğini bir ikinci kez tekrarlatmadı. Kollarını doladığı narin vücudu hırsıyla kendine doğru çekti. Wanda her hareketine karşılık veriyor, kesik tiz çığlıklar atarak inliyordu. Sevişmekten duyduğu bu aşırı zevke rağmen, davranışlarında izahı zor bir tuhafılık vardı. Malko yabancı, yapay bir ortamda yaşıyor gibiydi. Oysa, kadın deliler gibi sevişiyordu...

Wanda'nın sigara almak için uzattığı eli çantasına çarptı ve çanta devrildi, içindekiler yere saçıldı. Malko'nun gözü, üzerinde "Hyalomiel" yazan küçük sarı tübe takıldı. Kadın onca eşya arasında ilk olarak, onu alıp çantasına atmasa, belki de Malko bunun üzerinde hiç durmayacaktı. Kaygan bir krem olan bu maddeyi daha çok seviciler kullanırdı. Tıpkı Tindorf gibiler! Malko Ferdi'yi kimin ölümüne sürüklediğinden artık emindi. Bütün zevki bir anda kaçtı, yavaşça doğruldu.

— Benimle sevişmek hoşuna gitmiyor mu, canım? dedi Wanda. Yoksa yorgun musun?

—Evet, yorgunum, dedi Malko.

Avusturyalının kalp atışları hızlanmıştı. Bu evden bir an önce çıkmak için sabırsızlanıyordu. Tabancasının bulunduğu koltuğa doğru uzanmak istediye de daha yakında bulunan Wanda silahı yakaladığı gibi yatağın altına itti. Sonra doğruldu, iki parmağını dudaklarının arasına yerleştirerek müthiş bir ısıklık çaldı. Şehvet duygusu yaratan o etli dudaklar, şimdi sonsuz bir kinle kıvrılmışlardı.

— Pis beyazlar, diye bağırdı. Hepiniz karı kılıklı adamlarsınız!

Malko dışarda ayak sesleri duydu. Wanda ayağa kalkmış, ellerini beline dayamıştı.

— Hapı yuttun, aslanım! dedi. Arkadaşlarının hepsi burada. Seni palalarıyla doğrayıp köpeklere atacaklar. Tıpkı Amerikalıların zencilere yaptıkları gibi...

Bu sırada kapı hafifçe aralandı ve bir zenci yüzüyle bir makinelinin namlusu belirdi. Malko hiç vakit kaybetmeden kapıya bir tekme atıp kapadı ve hemen arkasına bir iskemle yerleştirdi. Wanda istifini bozmadan bir kahkaha attı.

— Bu ne işe yarar ki? Nasıl olsa köpek gibi gebereceksin. Tıpkı arkadaşını geberttiğimiz gibi..

Kapının ardında gürültüler artmış, kapı kanadı zorlanmaya başlamıştı. Malko hiç duraksamadı. Elinin keskin tarafıyla Wanda'nın boğazına bir darbe indirdi. Kadın yatağa devrilirken o da kendini yere atarak silahına

uzandı. Parmakları tabancasının kabzasını kavradığında sinirleri biraz olsun yatışmıştı. Hızla doğrulup kolunu Wanda'nın boynuna doladı ve silahı şakağına dayadı.

— Söyle onlara, içeri girerlerse seni geber-tirim.

Wanda nefretle gerilmiş yüzünü Malko'ya çevirdi.

— Sersem beyaz! Gerekirse ölmeyi de bili-rim ben.

Malko Wanda'yı iterek pencereye yaklaştırdı. Silahı şakağından ayırmaksızın kanadı açtı ve genç kadınla birlikte küçük bahçeye atladılar. Arabası biraz ilerdeydi. Wanda'yı sürükleyerek o yöne doğru ilerledi. Genç kadın hiç sesini çıkarmıyordu, ama tüm kaslarının gergin olduğu belliydi. Araba on metre ötelerindeydi.

— Seni nasıl olsa ele geçireceğiz, diye kinle fısıldadı. O zaman hayalarını kendi ellerimle koparacağım.

Malko cevap vermedi. Arabanın kapısını açtı ve melezi içeri itti. Direksiyona geçip hareket etmek üzereyken kadın boğazına saldırarak dişlerini etine geçirdi. Şahdamarını koparmak ister gibiydi. Malko daha fazla tehlikeyi göze almamak için tabancanın kabzasını Wanda'nın başına indirdi. Kadın kendinden geçerek koltuğa, oradan da döşemeye kayıp hareketsiz kaldı. Vitesi bire takan Malko gaza bastı. Aynı anda bir kurşun yağmuru ön camı paramparça etti. Buna rağmen cehennemden uzaklaşmayı başarabil-mişti.

Yaklaşık bir kilometre kadar sonra, Malko hata yaptığını farkettil. Ters yöne gidiyordu. Sınır arkasında kalmıştı. Frene basıp arabayı çevirdi ve tekrar gazladı. Bir süre sonra, Gaberones Sun'ın önünden yıldırım gibi geçtiler.

Binanın yanına sinmiş iki araç vardı. Wanda'nın arkadaşları oradan geçeceklerini hesaplamış olmalıydılar. Dikiz aynasına bir göz attı. Yanılmamıştı. İki Land Rover peşlerindeydi. Neyseki, altındaki Ford çok daha süratliydi. Gecenin karanlığında korkunç bir takip başlamıştı. Wanda'nın inleyerek kendine gelmesiyle Malko bir gözü yolda, bir gözü onun üstünde, arabayı sürmeye devam etti. Bu hızla altı, yedi dakika sonra sınırda olabilirdi. Binalar seyrekleşmiş, fundalık boş bir alanın ortasında ilerlemeye başlamışlardı. Peşlerindeki adamlar planını sezmiş olmalıydılar, ama ellerinden gelen bir şey yoktu.

Tam o sırada kontrol tablosunda yanan küçük kırmızı ışık, Malko'nun tüm umutlarını kaybetmesine yetti. Motor hararetinin tehlikeli sınıra geldiğini işaret ediyordu. Kurşunlardan birkaçı radyatörü delmiş olmalıydı. Bir süre sonra, yağ lambası da yandı. Hemen ardından çekiş düştü. Motor hapi yutmuştu. Farların ışığında bir tabela belirdi:

Bir kilometre sonra durun. Gümrük.

Dikiz aynasına baktı. Land Rover'lar yaklaşıyorlardı. Malko vitesi boşa alarak arabayı kendi hızıyla bir süre daha sürüklemeyi düşündü. Sınıra yaklaşmışlardı. Ford gitgide yavaşlıyor, arkalarındaki arabalar ise

yaklaşıyordu. Malko birden bir ses duyarak başını sağa çevirdi. Kapı açılmış, Wanda kendini dışarı bırakmıştı.

Kendini motorun durumuna kaptırdığı için melezi bir an olsun unutmuştu. Arabayı sağa çekerek yolun kenarında durdurdu, dikiz aynasına bir göz attı. Wanda ayağa kalkmış, Land Roverlara doğru koşuyordu. Malko hemen kapıyı açıp kendini dışarı attı. Araçlar elli metre ötesindeydi. Yoldan aşağı koşarak çalılıkların arasında gizlenmeye karar verdi. Ama bu açıklık arazide hasımlarından nasıl kurtulacağını kendi de bilmiyordu.

XIV. BÖLÜM

Malko çalılıkların arasında koşmaya devam ederken dönüp arkaya baktığında arabaların yol kenarına park ettiklerini gördü. Başını öne çevirirken yüzünde müthiş bir acı duydu. Kalınca bir dala çarpmıştı. Elini yüzüne götürdü, parmaklarının kanlandığını hissetti. Dal birkaç santim öteye çarpsa gözünü oyacaktı. Peşindekiler o ana kadar ateş açmamışlardı. Sınıra yaklaşık bir kilometre vardı, ama oraya varması imkânsız gibiydi.

Durup bir an soluk almaya karar verdi. Düşmanlarının ne halt ettiğini anlamanın tek yolu vardı. Tabancasını çıkardı ve arabaların bulunduğu tarafa doğru birkaç el ateş etti. Karşılık veren olmadı. Tuzağa düşmemişlerdi... Gözleriyle karanlığı delmek istercesine çevresini kontrol etti. Kimseler görünmüyordu. O sırada, sınır tarafında bir yerden ateş açıldı. Malko hemen kendini yere attı. Adamlar çevresini sarıp sınır yolunu kesmişlerdi. Yerde sürünerek ilerlemeye başladı. Her on metrede bir durup çevresini dinliyordu. Ardına sindiği çalılık kümesini terketmek üzereyken yolu üzerinde bir karaltı farkettil. Adam da onu görmüş olmalıydı. Malko ondan önce davranarak tetiğe bastı. Adam sıçrar gibi oldu, sonra düşüp hareketsiz kaldı.

Malko sağ tarafında birtakım konuşmalar ve ayak sesleri duydu. İleri hamle yaparak vurduğu adamın yanına kadar süründü.

Cesedin yanındaki makineli tabanca ile cephanе torbasını aldı. Tam bu sırada, az önce terkettiğı yer kurşun yağmuruna tutuldu. Toparlanmak üzereyken çevresinin sayısız adamlarla kuşatılmış olduğunu gördü. Adamlar saklanmaya bile gerek görmeden üzerine geliyorlardı. İçlerinden biri sertçe bağırdı:

— Laat val jou pistool*!

Malko ellerini havaya kaldırarak ayağa kalktı. Bunlar askerlerdi ve dost kuvvetler tarafından vurulmak hiç de akıllı işi olmazdı. Yüzüne bir fener tutuldu.

— My magtig! Dit is in blanke!**

— Ben dostum, diye bağırdı Malko. Binbaşı van Haag ile çalışıyorum.

Güney Afrikalılar çölde bir beyazla karşılaşacaklarını hiç ummamışlardı. Üzerinde 12.7'lik makineli tüfek bulunan bir Range Rover yaklaştı. Araçtan inen subay Malko'yu ön koltuğa oturttu.

— Yalnız mısınız?

— Evet, dedi Malko.

— Tamam. Şimdi karakola gidiyoruz.

Araba hareket ettikten birkaç metre sonra Malko'nun vurduğu adamın yanında durdu. Subay aşağı atlayarak cesedin ceplerini karıştırdı ve tekrar arabaya atladı.

— Bir AUC üyesiymiş.

Sinirleri son derece gerilmiş olan Malko titriyordu. Bıyıklı genç bir subay olan birlik komutanı ona dönerek:

— Buralarda ne arıyordunuz? dedi.

(*) At silahını

(**) Aman Tanrım! Bir beyaz bu.

— Bir tuzağa düşürüldüm. Gaberones'daki meslektaşlarınızla çalışıyorum. Arabam bozulunca fundalığa daldım...

— Bunu karakolda anlarız.

*

**

Birbirinden sıcak fincan fincan çaylar peşpeşe geliyordu. Yüzündeki yara bakım gördükten ve sıcak bir yer bulduktan sonra, bu eski telefonlu bakımsız küçük bina ona saray gibi görünmeye başlamıştı. Kendisini kurtaran genç subay böyle gizli bir olaya karışmaktan çok gururluydu. Carl van Haag telefonda Malko'yu tanımlamış ve birlikte çalıştıklarını söylemişti. Birazdan onu almaya gelecekti.

— Şansınız varmış, dedi genç subay. Kısa bir süre önce sınırda devriye gezmemiz emredilmişti. Silah sesleri duyunca farlarımızı söndürüp yaklaştık...

— Öldürdüğüm kimmiş?

— Bir AUC militanı. Üzerindeki üniforma ve silahı yepyeniydi. On, on iki kişi kadar olmalıydılar. Biz geldiğimizde arabaları Gaberones yönünde uzaklaştı.

Bu sırada içeriye Binbaşı van Haag girdi. Malko'nun elini sıktı. Karakol komutanıyla Afrika dilinde bir şeyler konuştuktan sonra Malko'ya döndü:

— Haydi, gidiyoruz.

*

**

Malko uyandığında vakit öğleye geliyordu. Saatine baktı, on bir olmuştu. Telefon çaldı, arayan Haag idi.

— Nasılsınız?

— Fena değil. Botswanalılardan bilgi alabildiniz mi?

— Maalesef. Wanda konusunda yanıldıkları için özür dilediler. AUC'un gizli kanadını bilmiyorlarmış.

— Yalan söylüyorlar.

— Evet, ama bunu , yüzlerine vuramam. Pretoria bize yardımcı gönderecek. Bu konuda çok hassaslar.

— Bize adam değil, bilgi gerekli.

Malko telefonu kapadıktan sonra kendini duşa atıp giyinmeye başladı. Sonuç almamak canını sıkıyordu. Şu sıralarda Ferdi'yi gömüyor olmalıydılar. Wanda'nın ceylan gözlerini hatırladı. Nasıl da kin doluydu! Az daha o masum görünümlü gözlerin kurbanı olacaktı. Tıpkı Ferdi gibi. Nefret dolu ve beyni yıkanmış bir katildi o. Güzelliğiyle bir kat daha tehlikeli oluyordu. Malko elini boğazına götürdü. Genç melezin diş izleri hâlâ duruyordu.

*

**

Gün çok ağır geçti. Binbaşı van Haag üç kez telefon etti, üçünde de bir sonuç elde edemediğini belirtti. Malko tek başına akşam yemeği yemeye giderken arkasındaki sesle durdu.

— İyi akşamlar!

Döndü. Havuz kenarında tanıştığı kızıl saçlıydı bu.

— İyi akşamlar, Carol! dedi.

Carol gülümsedi.

— Demek adımı unutmadınız?

Vücudunu sımsıkı saran blucini ve tişörtüyle gizli saklı hiçbir yanı kalmamıştı.

— Güzel kadınların adını asla unutmam. Sizi yemeğe davet etmeye bile cesaret edemiyorum. Çünkü bu iş için sıra bekleyenler en az bir kilometrelik bir kuyruk oluşturmuştur...

— Öyle bir kuyruk yok, dedi Carol. Daha önce de söylediğim gibi buradaki erkekler zencilerin peşinde... Ben de odamda sandviç yemeye gidiyorum.

— Öyleyse, üstünüzü değiştirmek için size on dakika mühlet veriyorum. Yemeğimizi gece kulübünde yeriz.

— Burada olmaz, dedi Carol. Bütün günüm burada geçiyor, bıktım artık. Kaunda Road'da güzel bir yer biliyorum. Üstümü değişip hemen geliyorum.

Koşarak uzaklaştı. Malko biraz değişikliğin faydalı olacağı kanısındaydı.

Bir çeyrek saat sonra, Carol ile karşılaştığında neredeyse dilini yutacaktı. Genç kadın tamamen değişmişti. Saçlarını topuz yapmış, üstüne geçirdiği panter derisi desenli elbiseyi kalınca siyah bir kemerle süslemişti.' Belini sıkıan kemer kalçalarının yuvarlaklığını daha bir belirgin kılıyordu. Kapıdan çıkarlarken:

— Mogambo'ya gidiyoruz, dedi.

Mogambo, Afrika atmosferini vermeyi amaçlayan, ama gerçekten uzak düşmüş uydurma bir lokaldi. Carol masaya otururken:

— Aylardır böyle medeni bir yere gelmemiştim, dedi. Otelden dışarı adımımı atamadım...

— Otelde çalışan Louisa adlı kızı tanır mısın? dedi Malko.

— Elbette, ama konuşmuşluğum yok. Aslında kimseyle konuşmaz. Tabii, kumar salonunun şefi olan sevgilisi Marcello Dente hariç...

Malko heyecanını gizlemeye çalıştı. Carol ona bakıyordu.

— Ne oldu size? Geçen akşam otele kan içinde gelmişsiniz. Oteldekiler sizin Güney Afrikalı aynasızlarla çalıştığınızı söylüyor. Doğru mu bu?

— Tamamen olmasa da yarısı doğru.

Carol omuz silkti.

— Beni ilgilendirmez bu. Siyasetle aram yok. Sahi, şarap içelim mi?

Malko şarap ısmarladı. Akli Marcello'daydı. Kimbilir, belki de şans yüzüne gülmeye başlıyordu.

XV. BÖLÜM

Gökyüzü parıldayan yıldızlarla doluydu. Malko Carol ile Mogambo'nun otoparkına çıktıklarında hâlâ aynı şeyi düşünüyordu: Kumar salonu şefi Marcello. Onu Wanda'ya götürecek tek kişi oydu. Adam sabahın ikisine kadar çalıştığı için önünde vakti var sayılırdı. Carol birkaç adım önde, hafiften bir şarkı mırıldanarak yürüyordu. Genç kadın iki şişe şarap devirmişti. Malko birkaç adımda yanına gelerek onu arabaya doğru sürükledi.

— Çok romantik bir halimiz var, diye güldü Carol. Liseli aşıklar gibiyiz. Bir öpüşmemiz eksik...

Malko onu arabaya yaslayarak kollarının arasına aldı ve dudaklarını dudaklarına yapıştırdı. Genç kadının dilini ağzında hissettiğinde aklı başında gitti. Ellerini yavaşça kalçalarına doğru indirdi ve yumuşak hareketlerle okşamaya başladı. Carol kesik kesik soluk olmaya başlamıştı.

— Çılgınlık bu, diye mırıldandı. Her an biri gelebilir.

Malko cevap olarak eteğini beline doğru kaldırarak elini bacaklarının arasında gezdirmeye başladı. Parmakları genç kadının slipine ulaştığında, Carol boğuk bir ses çıkardı. Malko okşamalarını sürdürerek amacını engelleyen küçük naylon parçasını sıyrıp Carol'ın ayakları dibine düşürdü. Genç kadın itiraz edecek olmuş, ama onu engellememişti.

Carol'ı arabanın kaputu üzerine sırtüstü yatırarak sakın hareketlerle ona sahip oldu. Carol titremeye, sarsılmaya başladı. Sonra, aniden hareketsiz kaldı. Her ikisi de sona çok çabuk ulaşmışlardı. Doğrulup üstlerini başlarını düzelttiler. Genç kadın slipini giyerken ağaçların arasından bir zenci çıktı ve binmeleri için arabanın kapısını açtı. Malko otopark kâhyasının eline fazladan bir beşlik sıkıştırdı. Öyle ya, seyrettiği manzarayı doyurucu bulmamış olabilirdi.

Arabaya binip hareket ettiklerinde Carol Malko'yu okşamaya devam etti. Davranışına bakılırsa, gece onun için henüz bitmemişti. Gaberones Sun'a ulaştıklarında aşk oyunlarına hâlâ devam ediyordu. Malko kapıyı açtı ve Carol indikten sonra koltuğun altına bıraktığı tabancasını alıp beline soktu.

Odaya girdiklerinde, Carol kollarını Malko'nun boynuna doladı. Bir eli usulca aşağılara doğru kayd ve tabancayı tutup belinden çekerek:

— Dedikleri kadar varmışsınız, dedi.

Malko cevap vermedi. Genç kadının parmakları arasındaki Browning'i alıp yatağın üstüne fırlattı, sonra elbisesinin düğmelerini açmaya başladı, ama giriştiği işi bitiremedi.

— Soyma beni, diye fısıldadı Carol. Böylesi daha hoşuma gidiyor.

Malko'yu iterek yatağa yatırdı, elini fermuarına attı. Malko için azaba dönüşen sevişme yeniden başlıyordu.

*

**

Malko oyun salonuna girdiğinde, saat ikiye beş vardı. Pantolonunun üzerine tabancasını gizlemek için ceket giymişti. Salon hâlâ doluydu. Salon şefi kasanın yanındaydı. İnce uzun boylu, esmer, kaytan bııklı bir tipti.

Malko adamın yanından geçerken hafif bir baş işareti yaptı. Marcello buna ticari bir gülüşle karşılık verdi.

— Bu akşam şanslı mıydınız?

— Fena sayılmazdı, karşılığını verdi Malko.

Kısa bir süre gevezelik ettiler. Marcello cebinden altın bir saat çıkararak baktı.

— Vakit gelmiş. Kapatacağız.

— Bir kadeh içkiye ne dersiniz? dedi Malko.

— Elbette. Niye olmasın?

— Sizi barda bekliyorum.

Marcello yüzünü ekşitti.

— Buradan pek hoşlanmıyorum. İçki içecek iyi bir yerim var. Beş dakika sonra lobide buluşalım.

İtalyanı beklerken kendisine tebelleş olan yosmalardan kurtulmak Malko için bir dert oldu. Kadınların biri gidiyor, diğeri geliyordu. Nihayet İtalyan görüldü. Malko'nun yanına gelerek para avcılarını kovaladı.

— Neyseki bunların dilini biraz öğrenebildim. Yoksa İngilizce ile anlaşmak, deveye hendek atlatmaktan zordur bunlarla.

Malko'ya yol göstererek onu arabasına götürdü. Araba denen şey, 4,2 litrelik nefis bir Jaguar idi. Hareket etmek üzerelerken Malko İtalyanı durdurdu.

— Bir dakika, sizinle sakın bir şekilde konuşmak istiyorum.

İtalyan şaşırdı.

— Ne hakkında?

— Sevgiliniz Louisa hakkında. Siz isterse-
niz Wanda da diyebilirsiniz...

İtalyanın gözleri bir anda top namlusu kadar ürkütücü oluverdi.

— Kimsiniz siz? diye sordu sert bir sesle.
Özel hayatıma kimse burnunu sokamaz.

— Ben geçen gün cinayete kurban giden
Güney Afrikalı subayın arkadaşıyım. Sizin o
seksi yosmanıza gelince, beni dün akşam
temizlemeye kalktı, şimdi ise ortalıklarda yok.
Bütün bunlardan haberiniz yok mu?

İtalyan'ın yüzünde belli belirsiz bir değişik-
lik oldu. Canı sıkılmış gibiydi.

— Ben... Şey... Pek de haberim yok
denemez. Polis evime gelerek Louisa'nın
silahlı bir olaya karıştığını söyledi. Onlara
hiçbir bilgi veremedim. Çünkü olaylardan
haberim yok.

— Louisa sizin metresiniz, dedi Malko.
Onun hakkında her şeyi bilmeniz gerekir.

Marcello bu söze sinirlendi.

— Bana bak, bu şekilde canımın sıkılma-
sından hiç hoşlanmam. Hele...

Birden sustu. Malko tabancasını çıkarmış
ve namluyu İtalyanın kulağına dayamıştı.
Başparmağıyla horozu kaldırdı. Zayıf madeni
ses arabanın içinde tuhaf bir gürültü yarattı.

— Bay Marcello Dente, dedi Malko sakın
bir sesle, bana yardım etmemekte direnirseniz
sizi Louisa'nın suç ortağı gibi görürüm. Tabii,

bunun sonuçlarına katlanmak da size düşecek...

— Ne demek istiyorsunuz? diye kekeledi Marcello.

— Polise gidip otel müşterilerine pezevenklik yaptığınızı söyleyebilirim, ama bu konu hiç umurumda değil. Fakat sorularıma cevap vermemekte direnecek olursanız tetiğe basarım ve beyninizin dağılmasını kimse engelleyemez. Öbür dünyayı boylamanıza birkaç saniyeniz kaldı, belirtirim.

İtalyan dut yemiş bülbüle dönmüştü. Sinirinden yüzündeki hatlar oynuyordu. Mal-ko silahın namlusunu biraz daha gömdü.

— Ben çok ciddiym, Bay Marcello...

Marcello korku dolu bakışlarını ona çevirerek kekeledi:

— Ne öğrenmek istiyorsunuz?

— Louisa'nın siyasi bir eylemci olduğunu biliyor musunuz?

— Evet.

— Onunla işbirliği yaptınız mı hiç?

— Hayır. Ama ilk tanıştığımız zamanlar sık sık ortalıktan yok olurdu. Önce beni atlattığını düşündüm. Peşine takılıp takip ettim. Bontleng Mahallesi'ne vardığında beni farketti. Ayaküstü kavga ettik. Bana Güney Afrika'nın kurtuluşu için zenci militanlarla buluştuğunu ve o gün de yine onlara gittiğini söyledi. Orası genel karargâhlarıydı. O olaydan sonra kendisine bu konuda hiçbir şey sormadım...

— Bundan polise söz ettiniz mi?

— Hayır.

— Şimdi orada mıdır dersiniz?

— Bilmiyorum...

— Öyleyse gidip bir bakalım.

İtalyan sıçradı.

— Şimdi mi?

— Şimdi ya. Gideceğimiz yeri sakın unuttum demeyin, hiç hoş olmaz bu...

İtalyan birkaç saniye hareketsiz kaldı, sonra' sert bir hareketle motoru çalıştırdı. Malko silahın namlusunu üzerinden hiç ayırmamıştı. Araba Nyerere Sokağı'ndan geçip dar bir yola saptı.

— Greta Manstein adında bir kadın tanıyor musunuz? diye sordu Malko. Buralarda bir süre yaşamış olan bir Alman.

— Greta Manstein mı? Uzun boylu, esmer, güzelce bir tip değil mi? Onu otelde Louisa ile görmüştüm. Bir müşteri olduğunu sanıyordum.

İtalyanın samimi olduğu belliydi. Araba yoksul bir mahalleye daldı. Yolun bozukluğu Jaguar'ı sıtmaya tutulmuş gibi sarsıyordu.

— İşte şurası! dedi İtalyan kısıp bir sesle.

Malko sol taraflarında bahçe içinde tek katlı uzun bir bina gördü. Damı oluklu sac ile kaplıydı. Birkaç metre ilerledikten sonra, İtalyan arabayı geri döndürdü. Çıkmaz bir sokaktaydılar.

Binanın önünden tekrar geçerlerken bir projektör yandı ve ışık huzmesi Jaguar'ı izlemeye başladı. İtalyan bir küfür savurarak gaza bastı.

Malko geri dönüp baktığı an ışık söndü. Bu olay İtalyanın sözlerini doğruluyordu. Burası Johanna ile Ferdi'nin katillerinin inleriydi.

Artık kaybedilecek zaman yoktu!

— Beni Gaberones Sun'a bırakın, dedi Malko. Bu gezimizden de kimseye söz etmeyin.

Bembeyaz kesilmiş olan İtalyan hiç ses çıkarmadı.

*

**

Gözbebekleri korkudan irileşmiş olan Gudrun Tindorf elinde tuttuğu Beretta'yı sımsıkı kavrayarak Wanda'nın az önce çıkıp gittiği kapıya bakıyordu. Çıkmaz sokağa giren arabanın sesini duymuştu. Bu saatte bu sokakta bir' araba, tehlike demekti. Güney Afrika'dan bir gün önce gelmişti. Kâbus gibi bir yolculuk geçirmiş, bu nedenle de sinirleri son derece gerilmişti. Bulunduğu yerden yan taraftaki hangardan gelen sesleri duydu. Joe Grodno da uyanmış olmalıydı.

Wanda tekrar göründü. Üzerinde blucin ve beyaz bir tişört vardı.

— Arkadaşlar sevgilimin arabasını tanıdılar. Sanırım beni arıyordu.

Gudrun başından aşağı kaynar su yemiş gibi oldu.

— Sevgilin mi? Sevgilin bu yeri biliyor mu?

Wanda gözlerini yere indirdi. Aynı anda, Gudrun'un sert tokatı yüzünde patladı. Elindeki silahı yatağın üzerine atarak Wanda'nın karşısına dikildi, bir tokat daha patlattı. Wanda yere, ayaklarının dibine yığıldı, ağlamaya başladı...

— Sersem! diye bağırdı Gudrun. Beyinsiz orospu! Hepimizi yakmaya mı niyetlisin?

Bir diz darbesiyle bacaklarına sarılan melezi uzaklaştırdı. Diğer cezalandırılan bir köpek gibi yeniden bacaklarına sarıldı.

— Bağışla beni. Bilmiyordum...

— Aptal! Sersem karı!

Gudrun yavaş yavaş sakinleşmeye başlamıştı. Wanda ağır hareketlerle doğruldu, Gudrun'a sarılarak yaşlı yüzünü boynuna gömdü.

— Bağışla beni! Bağışla!

— Tamam, anladık. Kes artık.

— Beni yine seviyorsun, değil mi? Söyle, seviyor musun?

— Evet, evet! dedi Gudrun. Fakat beyin-sizin teki olduğunu da unutma.

Wanda, Gudrun'u yavaş yavaş yatağa sürükleyip yatırdı. Başını genç Almanın adaleli bacakları arasına gömdü. Gudrun gözlerini tavana dikmiş, melezin aşk oyunlarının farkında bile değildi. Beyni karşılaşılabileceği tehlike ihtimallerini hesaplamakla meşguldü.

Bir an önce harekete geçmesi gerekiyordu.

XVI. BÖLÜM

Carl van Haag durmadan önündeki çayı karıştırıyor, bir yandan da Malko'nun anlatıklarını dinliyordu. Saat sabahın yedisi olmasına rağmen boğucu bir sıcak vardı. Güney Afrikalı subay elindeki kaşığı bırakıp Malko'ya döndü.

— O ini keşfetmekle esaslı bir iş başardınız. Bunu merkeze hemen, bildireceğim. O yılan yuvasını bir an önce imha etmeliyiz. Yalnız bu tür bir eylemin kararı yüksek rütbelilerce alınması gerekir.

— Önce aradıklarımızın orada olduğundan emin olmalıyız, dedi Malko.

— Adamlarımdan ikisini bu işle görevlendireceğim. Zenci oldukları için fazla dikkat çekmezler. O sokağı gözetlemek zor bir iş değil.

— Nasıl bir plan uygulayacaksınız?

— Geçen yıl Lesotho'da uyguladığımın aynısını. Adamların orada olduğunu belirledikten sonra saldırıya geçerim. Otuz adam yeterlidir sanırım. Ama, daha önce Botswana-lıları uyarmak gerek.

— Belki de şu İtalyan bütün bildiklerini anlatmamıştır, dedi Malko. Siz Pretoria'nın cevabını beklerken ben de onu bir daha ziyaret edeceğim. Öğle yemeğinde buluşuruz.

*

Malko Gaberones Sun'a geldiğinde,İtal-

yan'ın nerede oturduğunu bilmediğini hatırladı. Bu konuda yardım alacağı tek kişi vardı: Carol. Resepsiyon boştu. Yavaşça tezgâhın arkasına geçti ve kapıdan büroya baktı. Carol onu farkederek farketmez ayağa fırladı. Malko'ya sarılıp öptü ve büronun kapısını kilitledi. Sonra seksi bir gülüşle:

— Umarım, iyi bir niyetle gelmişsindir, dedi.

— Marcello'nun nerede oturduğunu öğrenmek istiyorum, karşılığını verdi Malko.

Carol hayal kırıklığına uğramıştı.

— Sabahın köründe aklını mı kaçırdın sen?

— Hayır, ama çok önemli bu.

— Elçiliklerin bulunduğu Sobuza Road civarında bir yerde oturuyor. Sarı bir villa. Siyah Jaguarı var...

— Teşekkür ederim.

Çıkmak üzereyken Carol yolunu kesti. Karnını Malko'ya dayamış, ışıldayan gözlerle bakıyordu. Yavaş yavaş elbisesinin alt düğmelerini çözmeye başladı, sonra külotunu sıyrıp Malko'ya yaslandı. Avusturyalıının böyle bir ikramı geri çevirecek gücü yoktu. Genç kadına sarılıp kendine çekti ve istediğini verdi. Ayaküstü kısa bir sevişme oldu bu. Carol düğmelerini iliklerken Malko dışarı fırladı. Hava hamam gibiydi.

**

Marcello Dente havuzun kenarına uzanmış, Gaberones'da altın değerinde olan Penthouse okuyordu. Birden bahçe kapısının zilini duydu. Yanında yatan Doberman ayağa

fırlayarak havladı.

— Kim o?

Cevap yok. Elindeki dergiye tekrar dönmek üzereyken bulunduğu bahçeyi çevreleyen duvarın üstünde bir gölge farketti. Bir zenciydi bu. Adam ani bir hareketle bahçeye atladı ve düştüğü yerde hareketsiz kaldı. Başında, kulaklarına kadar çekmiş olduğu bir bere vardı.

— Hey, köpeğe dikkat et! diye bağırdı İtalyan.

Doberman çoktan harekete geçmiş, davetsiz misafirin üzerine saldırmıştı. Adam yerinden hiç kımıldamadı. Belinden bir pala çekti ve köpek yanına ulaştığı anda silahıyla yatay bir daire çizdi. Köpeğin havlamaları bir anda acayip bir hırıltıya döndü. Hayvanın başı kopmuş, debelenen vücudu bir kan gölünün ortasında kalmıştı.

Marcello midesine yumruk yemiş gibi bir sıçrayışta doğruldu. Duvarın üstünde iki zenci daha belirmişti. Birlikte bahçeye atladılar. İçlerinden biri gidip bahçe kapısını açtı. İçeriye Wanda girdi. Marcello villaya döndü, silahlarının bulunduğu odaya koşmaya kalktı, ama birkaç adım sonra durduruldu. Adamlar yolunu kesmişlerdi. Pala gırtlığına dayandı.

— Lyle, acele etme! diye bağırdı Wanda.

Marcello korkudan dilini yutmuş gibiydi. Wanda gülümseyerek yaklaştı.

— Ne o Marcello, beni gördüğüne sevinmedin mi?.. Oysa, dün akşam beni arıyordun...

— Kim? Ben mi arıyordum?..

Wanda İtalyanın suratına bir tokat attı.

— Yalancı herif! Pis köpek! Dün akşamki, araba seninki değil miydi?

Marcello hiç cevap vermedi. Bahçe kapısına bir göz attı. Wanda başını salladı.

— Sakın kaçayım deme. Daha kapıya varmadan temizlerler seni. Seninle konuşacaklarım var. Gel, içeriye girelim...

İtalyanı modern döşeli salona itti. İçeri girdiklerinde Wanda çevresine bir göz attı. Salon sanat yapıtları, yumuşak kanepeler, büyük mermer bir masa ve Akai müzik seti ile döşenmişti. Marcello'ya yaklaşıp masayı işaret etti.

— Bana ilk defa şu masanın üzerinde sahip olmuştun, değil mi?

İtalyan cevap vermedi.

— Şimdi sen yat oraya!

Lyle, İtalyanın hareket etmediğini görünce palasının ucunu gırtlığına gömdü. Marcello istemeyerek ilerledi ve masanın soğuk mermeri üzerine sırtüstü uzandı. Baş boşlukta kalmıştı. Kendini zorlayarak:

— Hani benimle konuşmak istiyordun, dedi Wanda'ya.

— Dün gece bizim orada ne işin vardı?

— Seni arıyordum...

— Yalancı köpek! Gerçeği söyle, yoksa seni gebertirim...

Marcello yutkundu. Zencilerle gözgöze geldi ve her şeyi olduğu gibi anlattı. İtalyanın gerçeği söylediğine emin olan Wanda, Lyle'e bir işaret yaptı. Adam hemen cebinden bir demir testeresi çıkardı ve dişli yüzünü

Marcello'nun gırtlığına dayadı. Diğer iki adam kurbanlarının kıpırdamamasını sağlamıştı. İtalyan bağırarak oldu, sesi çıkmadı. Wanda meyve sepetinden bir portakal alıp İtalyanın açık ağzına tıktı ve düşmesini önlemek için de fularıyla bağladı.

Lyle ağır hareketlerle testereyi çekip itmeye başladı. Metal her seferinde biraz daha ete gömülüyor, akan kan miktarı gitgide artıyordu.

— Bir daha Güney Afrikalılara yardım edemeyeceksin, dedi Wanda.

Birden, İtalyanın boynundan kan fışkırdı. Testere şahdamarına ulaşmıştı. Sonunda, kurbanlarının başı tamamen kesildi. Yere düşmesini sadece ense derisi tutuyordu.

— Gidelim, dedi Wanda.

Kapıdan çıkmadan önce parmağını kana buladı ve masanın üzerine AUC yazdı.

*

**

Malko yirmi dakikadır elçiliklerin bulunduğu bölgede sarı villayı arıyordu. Nihayet, akasyalarla çevrili bir sokağın dip tarafında aradığı yeri buldu. Siyah Jaguar kapının önünde duruyordu. Bahçe kapısını itip içeri girdi ve girmesiyle birlikte olduğu yerde kaldı. Köpeğin iğrenç manzarası hiç de hayra alamet değildi. Tabancasını çekti ve villaya doğru ilerledi. Salonun kapısına ulaştığında iliklerinin donduğunu hissetti. Karşısındaki manzara mezbahadan farksızdı.

— Bu ne vahşilik! diye mırıldandı kendi kendine.

Wanda ile arkadaşları intikam almışlardı.

Aceleyle villayı araştırdı. Yatak odasında bir yığın fotoğraf vardı. Süratle hepsine bir göz attı. Marcello ile Wanda fotoğraflardan birinde bir havuz kenarında, diğerinde ise yüksek koca bir baobab ağacının önünde görülüyorlardı. Bu iki resmi alıp evden çıktı.

*

**

Carl van Haag sabırsızlıkla saatine baktı. Vakit öğleye gelmiş, sıcak bunaltıcı bir hal almıştı. Range Rover'ı Malko'nun tarif ettiği evin elli metre ötesinde park edilmişti. Malko bu arada Marcello'nun nasıl öldürüldüğünü anlatmıştı.

Malko'nun gözü binadan bir an olsun ayrılmamıştı. Belki Joe Grodno şu an içerdeydi. Eve saldırmakla Güney Afrikalıları belki güç durumda bırakacaklardı, ama Botswana düşman bir ülke değildi. Birden, binbaşının dirsek atmasıyla düşüncelerinden uzaklaştı. Koyu renk camları olan bir Mercedes yaklaşıyordu. Yanlarından geçerken dikkat ettiler, şoförü beyazdı. Arabanın forsunu baktılar ve şaşkına döndüler: Bunlar Ruslardı.

— Vay canına... Bu da ne demek oluyor?..

Mercedes binanın önünde durdu. Şoför inip kapıyı açtı. Dazlak kafalı biri indi. Van Haag ılık çaldı.

— Aman Tanrım! Bu KGB şefi Gorbaçev!

— Diplomat sıfatı taşıyor mu?

— Evet. Rus Elçiliği'nin ikinci sekreteri. Burada ne arıyor?

— Grodno'ya moral vermeye gelmiştir, dedi Malko alaycı bir tavırla.

— Deli mi bunlar?

KGB şefi binaya girdi, birkaç dakika sonra yanında iki kişiyle çıktı. Biri kadın, diğeri erkekti. Yanındakilerin kim olduklarını tanımayaya fırsat olmadı. Çünkü çevreleri nereden çıktıkları belli olmayan zenciler tarafından çevrilmiş, insandan bir duvar oluşturulmuştu. Mercedes geri döndü ve hızla uzaklaştı. Malko kadının Gudrun, erkeğin de Joe Grodno olabileceğini tahmin etti.

— Peşlerinden gidelim, dedi Malko.

Binbaşı van Haag robot gibi motoru çalıştırdı ve hareket etti.

— Ya Havaalanına giderlerse?

— Bunu birazdan öğreneceğiz.

Mercedes kentin içinden geçerek çeşitli ara sokaklara saptı. Bir ara arabayı gözden kaybettilerse de sonunda buldular. Mercedes meydanı dolanıp Rus Elçiliği'nin bahçesine girdi. Malko dikkat etti. Arka tarafta Gorbaçev ile Joe Grodno vardı, önde ise, şoför.

— Kadın nereye uçtu? diye bağırdı.

Aklı karışmıştı. Mercedes'i bir an gözden kaybetmişlerdi. Bu arada neler olmuştu? Gudrun Tindorf'u kentte bir yere bırakmışlardı. Neden?

— O namussuz karıyı mutlaka bulmalıyız! diye bağırdı van Haag.

— İyi fikir, dedi Malko. Ama nerede ve nasıl?

—Sizi otelinize bırakayım, dedi binbaşı.

Göndermem gereken bazı raporlar var. İşimi bitirince gelir sizi bulurum.

Malko arabadan inip otele girdi. Holde yürürken önünü bir komi kesti.

— Sizi barda bekleyen biri var, dedi.

Malko bara yürüdü. Tezgâhın önündeki taburelerden birinde bir kadın oturuyordu. Sırtı dönüktü ve sigara içiyordu. Yanına geldiğinde yavaşça yüzünü çevirdi ve Malko'ya gülümsedi.

Gudrun Tindorf idi bu.

XVII. BÖLÜM

Malko bir an gözlerine inanamadı. Alman teröristin Gaberones Sun'a gelmesi çılgınlıktı. Genç kadının elinde sigara vardı. Diğer eli ise, barın üstünde duran çantasında kaybolmuştu. Gözlerindeki katı ifadeye rağmen, dudaklarında belli bir tebessüm vardı.

— Yaklaşın, şöyle oturun! dedi.

Malko genç kadının sesini ilk kez duyuyordu. Tatlı, sakın bir sestti. Malko yaklaştı ve yanındaki taburenin önünde durdu.

— Ne istiyorsunuz? Burada ne işiniz var?

— Şaşırdınız değil mi?

— Niye dostlarınızın yanında değilsiniz?

— Bazı sorunlarımız var.

— Yani?

— Size bir teklifim olacak.

— Bana mı?

Gözlerini Malko'dan ayırmadan sigarasından bir nefes çekti.

— Size ya da birlikte çalıştıklarınıza... Güney Afrikalılara...

— Niye bu teklifi doğrudan onlara yapmıyorsunuz? Zaten onlardan biri birazdan gelecek...

Gerçekten de Malko Binbaşı van Haag'ı bekliyordu. Adam Gudrun Tindorf'u orada görse, hemen vururdu.

— Onlar beni sevmez, dedi Alman. Sizi elçi olarak seçtim.

Bir bu eksikti işte!

Malko karşısına dikilen barmene bir votka ısmarladı. Buna gerçekten ihtiyacı vardı.

— Peki, teklifiniz nedir?

Genç kadın gözlerini Malko'nun gözlerine dikti.

— Önce şunu belirteyim, sakın beni ele geçirmek gibi bir hayale kapılmayın. Şu an tabancamın namlusu üzerinize çevrili durumda ve ben hiç ıskalalamam. Buradan çıkınca beni izlemeye de kalkmayın. Bu size süslü bir tabuttan başka hiçbir şey kazandırmaz. Bu konuda anlaştık mı?

— Anlaştık. Ne istiyorsunuz?

— Dostlarınızla işbirliği yapmak.

— Neden?

— Onlara karşı ne nedenle savaşıyorsam, yine aynı neden: Para. Ama çok para. Belki biliyorsunuz, benim siyasi inançlarım yoktur. Ben bir teknisyenim...

Sesinde gurur vardı.

— Sizin meslekte eski dostlara ihanet tehlikelidir, dedi Malko.

— Bu doğru, ama ilk önce ihanet eden onlar oldu. Beni belli bir iş için tuttular. O işi bitirdim. Anlaşmaya göre paramı dolar olarak alacak ve Botswana'ya gidecektim. Paramı vermedikleri gibi Güney Afrika'ya geri dönmemi istediler. Bunun çılgınlık olduğunu onlar da biliyor. Ben de başımın çaresine bakmaya karar verdim. Şimdilik buraya kısıp kaldım. Herkes benim peşimde. Bu durumda seçim hakkım kalmadı...

— Peki, paraya karşılık satacağınız şey nedir?

Gudrun Tindorf sigarasını söndürdü.

— Joe Grodno. Ayrıca, Güney Afrika'da yetiştirdiğim sabotajcıların isimleri var birkaç saat sonra Güney Afrika'ya sokacakları patlayıcılar Ödeyeceğiniz para bunlara değmez mi?

Malko bir düzineye yakın insanın katili olan genç kadının soğukkanlılığı karşısında şaşkına dönmüştü,

— Değer elbette, ama size inanmıyorum.

— Hata ediyorsunuz. Yüzlük banknotlar halinde destelenmiş bir milyon dolar istiyorum. Cevabınızı yarın sabah vereceksiniz. İçkimi ödeyebilirsiniz. Sakın beni izlemeyin...

Elini çantasından çıkarmadan taburesinden indi, Malko'nun önünden geçti ve otelden çıktı. Malko böylesine soğukkanlı bir kadın tanımamıştı. Peşinden gitmeyi hiç düşünmedi bile. Çünkü blöf yapmadığını biliyordu. Genç kadın kapıdan çıktıktan birkaç saniye sonra içeriye van Haag girdi, bara doğru ilerledi.

— Kapıda genç bir kadınla karşılaştınız mı?

— Dikkat etmedim, dedi van Haag. Niye sordunuz?

— Gudrun Tindorf idi o!

Binbaşı neredeyse boğuluyordu.

— Peki, niye tutuklamadınız onu?

— Çünkü beynimi dağıtabilirdi. Profesyonel bir katil o. Bu buluşmayı tezgâhlayan kendisiydi... Neyse, Grodno ile şebekesini bize teslim etmek karşılığında bir milyon dolar istiyor...

— Ona para değil, darağacı gerek.

— Siz yine de haberi Pretoria'ya geçin. Bu

fırsat her zaman ele geçmez. Botswanalılar bize ihanet ediyor. Grondo ise Sovyetlerin himayesinde. Kaybedecek neyimiz var ki?..

— Bir milyon dolar az mı? Bizimkilerin bu parayı vereceklerini sanmam.

— Joe Grodno her tarafa bombalı arabalar yerleştireceğini haber verdi. Bu size bir milyondan fazlaya malolur.

Van Haag iyice sinirlenmişti.

— Onu ipe çekeceğimize cebine para koyup yollayacağız, öyle mi? diye bağırdı.

Malko sakın bir tavırla cevap verdi.

— O kadından ben de hoşlanmıyorum. Ama birçok insanın hayatını kurtarmak ve Joe Grodno'yu temizlemek fırsatı elimizde sayılır..

Cari van Haag birasını bir yudumda içti. Şaşırmış, beklenmedik olaylar karşısında aciz kalmıştı. Ona kalsa, bir tabur askerle Gaberones'u sarar bütün evleri tek tek arardı. Sonunda:

— Pekâlâ, dedi. Pretoria'ya bir teleks çekeceğim.

Malko bardan çıktı. Gudrun Tindorf'un ortaya çıkışını Gaberones'daki CIA şefine bildirmesi gerekiyordu. Ne de olsa, başlangıçtaki görevi sadece o Almanla ilgiliydi.

*

**

Richard Francis en az beş Afrika lehçesi biliyordu. Zaten CIA'nın onu buraya tayin etmesinin nedeni de buydu. Uzun saçları ve dikdörtgen gözlük camlarıyla ajandan çok, yıllanmış bir üniversite öğrencisini andırıyordu.

— Gudrun Tindorf AUC'un inlerinden birinde saklanıyor olmalı, dedi. Adamlar kentin hemen her yerinde sayısız villa kiralamışlar.

Malko olup biteni az önce aktarmıştı.

— Peki, Rusların bu işle ilgisine ne dersiniz? diye sordu.

— İlgileri olduğunu pek sanmıyorum, dedi Amerikalı. Aslında, Rusların burada ne halt yediklerini uzun zamandır merak ediyorum. Ortalıkta hiç görünmezler. Çoğu da Rusçadan başka dil bilmez. Gerçi telsizleri dinledikleri ve hükümetle ilgilendikleri bir gerçek, ama buradaki tek uğraşları zenci gençleri yönlendirmek...

— Ya Joe Grodno?

— Onlar için yararlı biri. AUC'un bütün militanlarını tanır. Geçen akşam bir kokteylde buradaki KGB şefi Gorbaçev ile karşılaştım. Çok şaşırdım, çünkü elçilikten hiç çıkmaz. Hem benimle ilgilenmesine daha çok şaştım...

— Gözünüzü mü korkutmak istedi?

— Tam aksine. Ferdi'nin ölümüne çok üzüldüğünü ve bu gibi şiddet hareketlerine karşı olduğunu söyledi. Sanki bana "bizim bu işte parmağımız yok" der gibiydi...

— Ama Joe Grodno onların himayesinde.

— Belki buna mecburlar.

— Gudrun Tindorf'un nerede gizlendiğini bulabilir misiniz?

— Deneyeceğim. Bu nerede saklandığına bağlı. Botswanalılar aslında çok şey bilir. Ama bütün mesele onları konuşturabilmektir.

İçeri sekreter girdi ve Richard Francis'e

gelmesini işaret ederek kulağına bir şeyler fısıldadı.

Francis gülerek Malko'ya döndü.

— Beni mazur görün. Polis şefiyle bir randevum var. Kendisine av için Amerika'dan özel bir tüfek getirmişt看, sanırım onu almaya geldi. Malum ya, fazla dost göz çıkarmaz.

Malko iki dakika sonra bahçedeaydı.

*

**

Binbaşı van Haag, Gaberones Sun'ın hölündeki turizm acentasının önünde bir karış suratla Malko'yu bekliyordu. Malko'yu görürnce hemen koştı.

— Pretoria'dan cevap geldi. Kabul etmiyorlar.

Malko bunu bekliyordu.

— Keyfiniz bilir. Beni aradığında iletirim.

— Ona tuzak kuralım, diye atıldı binbaşı. Teklifini kabul ettiğimizi ve buluşmak istediğimizi söyleriz. Sonra da...

Malko başını salladı.

— Binbaşı, siz hayal görüyorsunuz. Onu çocuk mu sandınız? Ama, yine de bir denerim. Gelin, yemek yiyelim şimdi.

— Teşekkür ederim, karnım tok. Ayrıca yazmam gereken raporlar var. Yarın sabah görüşürüz.

Sözünü bitirip hızlı adımlarla uzaklaştı. Malko da bir sandviç yiyip odasına yatmaya çıktı.

Gözünü telefonun sesiyle açtı. Arayan Almandı.

— Ne haber? dedi.

— Sanırım anlaşılabileceğiz, dedi Malko.
Buluşmamız gerek. Eğer...

Gudrun hemen sözünü kesti.

— Siz beni aptal mı sanıyorsunuz?
Şartlarımı kabul ediyor musunuz, etmiyor musunuz? Sizinle buluşmak niyetinde değilim.

— Bu durumda korkarım ki...

— Dostlarınız sandığımdan da ahmakmış.
Yine de onlara bir şans daha vereceğim.
Çünkü paraya ihtiyacım var. Dostlarınıza
Ranburg Lisesi civarını kollamalarını söyleyin.
Bugün orada olsunlar. Bomba yüklü bir araba
bulacaklar. Arabayı dört buçuktan önce
bulmaya baksınlar.

XVIII. BOLUM

Malko füze gibi yataktan fırlayıp giyinmesini koridorda tamamladı. Beş dakika sonra Binbaşı van Haag'ın evindeydi. Olanları bir solukta anlattı.

— Blöftür! dedi van Haag.

— Sanmam bir kontrol ettirin.

Binbaşı bürosuna geçti. On dakika sonra döndüğünde yüzü allak bullâktı.

—Söylenilen yerde bir araba bulmuşlar. İçinde 16.30'a ayarlı otuz kiloluk patlayıcı varmış. General van Wik, Gudrun'a istediği parayı ödeyecek.

— Öyleyse ben hemen otele döneyim, dedi Malko. Beni birazdan arar.

*

**

Otel odasına girdiği anda telefon çaldı. Gudrun Tindorf arıyordu.

— Dostlarınız fikir değiştirdi mi? diye sordu.

— Evet. Sizi dinliyorum.

— Yarın saat dörde kadar paramı hazırlayın. Parayla N'krumah Garı'nda 16.40' da kalkan Lobatse trenine binin. Kompartı-
manda pencere önüne oturun. Gaberones ile Lobatse arasında bir yerde beni yol kenarında göreceksiniz. Parayı pencereden atın. Ben de karşılığında sizi telefonla arayıp gerekli bilgileri vereceğim.

— Sözüünüzü tutacağınızı nasıl bilebilirim?

— Bakın, kadınıym diye beni atlatmaya kalkan o sersemlerden intikam almak istiyorum, inanıp inanmamak sizin sorunuz.

**

Tren düdük çalarak hareket etti. Kompartıman boştu. Malko, kendisine parayı getiren van Haag'a el salladı, sonra pencere camını indirerek yerine oturdu. Dışardan sıcak hava giriyordu. Göz alabildiğince uzanan savanda yer yer tepeler yükseliyordu. Hareketten yaklaşık otuz dakika sonra, Malko ilerde bir tepenin üstünde bir Range Rover farkettil. Yanında bir kadın duruyordu. Tren bu noktada yavaşlamıştı. Üç dakika sonra vagon kadının hizasına geldiğinde onu tanıdı. Gudrun Tindorf idi bu. Malko metalik çantayı aldı ve pencereden fırlattı. Kadın hızla çantaya koştu. Acaba sözünü tutacak mıydı?

*

**

Malko'nun odasındaki telefon çaldığında gece çoktan bastırmıştı. Ahizeyi kaldırdı.

— İyi akşamlar! dedi Gudrun. Sözüünüzü tuttunuz, şimdi sıra bende, Bay Linge. Beni iyi dinleyin. Joe Grodno ile adamları güneyden gelecek olanlarla Güney Afrika toprakları üzerinde, Werda köyünün bir kilometre güneyindeki Molopo nehri kıyısında buluşacak. Orada terkedilmiş bir çiftlik var. Buluşma yarın hava karardıktan sonra. Grodno'ya patlayıcı ve yetiştirdiğim adamların listesini getiriyorlar...

Ve telefon kapandı.

XIX. BÖLÜM

Zeerust polis karakolunun avlusunda bir Puma helikopter duruyordu. Malko peşinde van Haag olmak üzere merdivenleri tırmandı ve içeri girdi. İçerde tepeden tırnağa silahlı on altı özel komando vardı. Rotor çalıştı ve araç havalandı. Malko hareketten önce CIA şefi Richard Francis ile görüşmüş ve ondan Joe Grodno'nun Rus Elçiliği'nden ayrıldığı, özel bir uçakla gittiğini öğrenmişti. Nereye gittiği belli değildi.

Hava kararmaya başlamıştı. Puma mümkün olduğu kadar alçaktan uçuyordu. Altlarında uzanan uçsuz bucaksız çöl, zaman zaman görünen çalı ve ağaç kümeleriyle değişik bir manzara yaratıyordu. Yaklaşık bir saatlik uçuştan sonra hoparlörden pilotun sesi duyuldu.

— Hedef görüldü. Aşağıda bir araç var.

— Bulduk onları, diye bağırdı van Haag.

Puma otuz derecelik bir eğimle alçalmaya başladı. Aşağıda araç koyu siyah bir leke gibiydi. Birden göz kamaştırıcı bir ışık, ardından bir alev farkedildi.

— Üstümüze füze attılar! diye bağırdı pilot.

Malko'nun soluğu kesildi. Bağırانlar oldu ve birkaç saniye sonra helikopter müthiş bir patlamayla sarsıldı. Malko içgüdüsel olarak emniyet kemerini çözdü ve Puma yere çarpmadan bir an önce kendini boşluğa attı. Bir süre yerde yuvarlanarak doğruldu. Yere

çarpan Puma top gibi zıplayarak elli metre öteye fırladı ve yere yanlamasına değmesiyle infilak etmesi bir oldu. Araç çıra gibi yanmaya başlamıştı. Birden alevlerin ışığında ona doğru koşan birini farkettiler. Binbaşı van Haag kurtulmuştu. Yanına geldiğinde saçlarının ve kaşlarının kavrulmuş olduğunu farkettiler.

— Bizi iyi avladılar! dedi. Ellerinde Sam 7 füzesi varmış.

Bulundukları noktaya en yakın karakol yüz kilometre mesafedeydi. Bir saat kadar helikopterin yanışını izlediler. Harekete geçmek üzereyken bir motor gürültüsüyle başlarını göğe kaldırdılar. Orduya ait bir Sikorski 160 yaklaşıyordu. Puma pilotunun kazadan önceki sözlerini telsizden almış olmalıydılar. Helikopter yere kondu, içinden bir albay indi. Van Haag ile Malko'yu araca bindirdi. Araç havalandı. Tek kelime konuşulmamıştı.

*

**

Van Haag ile Malko otelin lokantasındaydılar.

— Pretoria artık bu işe tek kuruş vermez, dedi binbaşı.

Malko oturduğu yerden resepsiyondaki Carol'ı izliyordu. Birden ayağa fırlayarak:

— Bir dakika, dedi binbaşıya. Şimdi gelirim.

Hızla CaroPın yanına gitti ve Marcello'nun evinde bulduğu fotoğrafları göstererek:

—Yardıma ihtiyacım var, dedi. Bu fotoğrafların nerede çekildiğini bulabilir misin?

Carol dikkatle resimleri inceledi.

— Marcello ile Wanda bunlar. Şurası Limpopo'daki eski bir hanın havuzu. Sahibi personelle kavga ettiği için orayı kapadı. Wanda ile sevgilisi sık sık oraya giderlerdi... Şu dokuz yüz yıllık baobab ağacına gelince buraya çok yakın bir yer...

Malko genç kadının sözünü keserek yanağına bir öpücük kondurdu ve Carol'ın şaşkın bakışları altında masasına döndü.

— Sanırım, aradıklarımızı nerede bulacağımızı biliyorum. Bostwana sınırında Limpopo'da metruk bir han var. Kaçakçılık için ideal bir yer. Wanda ve arkadaşları orada olmalı. Bir uçak kiralayıp gitmemiz gerek.

— Uçak benden, dedi van Haag. Ama bir de araç gerek bize.

— Arabası olan biri yok mu o bölgede.

— Profesyonel bir avcı var.

— Öyleyse şansımızı deneyelim.

*

**

Çift motorlu Cessna toprak piste inip iki yüz metre kadar ilerledi ve durdu. Ağaçların altında eski bir pikap bekliyordu. İçinden belden yukarısı çıplak genç bir adam indi ve van Haag ile Malko'yu karşıladı. Binbaşı adamı tanıttı.

— Adı Roger: Eskiden bizde çalışırdı. Kendisine bizi beklemesini telsizle iletmişim. Şansımız varmış, avda değildi. (Sonra pilota döndü.) Biz gidiyoruz. İki saat sonra burada oluruz.

— Önemi yok, dedi pilot. Yeter ki hava

kararmadan havalanalım.

Pikap tozu dumana katarak hareket etti. Arazi örtüsü her an değişiyordu. Kuru toprak, çalılıklar, ağaçlıklar, hatta bataklıklar vardı. Bir çeyrek kadar sonra ağaçların arasında eski bir tabelaya rastladılar: "Limpopo Hanı" Okun gösterdiği yöne saptılar.

Bitki örtüsü sıklaşmıştı. Neden sonra karşılarına tuhaf bir tesis çıktı. Genişçe bir açıklığın çevresinde saz kulübeler, etrafı açık bir lokanta ve bir havuz gördüler. Arabayı durdurup indiler. Görünürde ne bir insan, ne de araç vardı. Ana binaya doğru ilerlerken van Haag eğilip yerden bir mermi aldı ve Malko'ya gösterdi.

— Haklıymışsınız. Bu bir Kalaşnikof mermisi. Ama nerede bu adamlar?

*

**

Hızla kulübeleri araştırmaya başladılar. Beşinciye girdiklerinde mısır ayıklayan dört zenci kadınla karşılaştılar. Dillerini bilen Roger bir süre onlarla konuştu, sonra Malko'ya döndü.

— Üç gündür burada silahlı adamlar varmış. Bugün Limpopo'ya doğru gitmişler.

Hemen pikaba atlayıp hareket ettiler. Yirmi kilometrelik yolu yarım saatte almışlardı. İzledikleri yol sonunda büyükçe bir nehre ulaştılar. Yol nehrin otuz metre kadar üstündeydi. Van Haag heyecanla bağırıyordu.

— işte, oradalar!

Malko ufak tefek melezi hemen tanıdı: Lyle. Üzerinde komando üniforması, elinde

Kalaşnikof vardı. Nehirdeki büyükçe salın üzerinde yeşil bir kamyon vardı ve karşı kıyıya ulaşmak üzereydi. Kamyondaki silahlı adamlar ve Lyle üzerlerine ateş açtı. Pikap zigzaglar çizerek cehennemi bir hızla yokuşu indi ve sahilde durdu.

Malko ile van Haag bir kayanın arkasına sinerek ellerindeki PM'lerle ateşe karşılık verdiler. Bu sırada kamyonun şoför mahallinde biri belirdi: Wanda. O da ateşe katıldı. Şarjörü biten Lyle silahını atarak nehre doğru koşmaya başladı. Van Haag hemen peşine düştü. Malko yoğun ateşle onu korumaya çalışıyordu. Güney Afrikalı subay Lyle'i suya girerken yakaladı ve peşpeşe attığı yumruklarla melezi sersemletti. Sonra sağ kolunu boğazına dolayarak sahile çekti.

*

**

Bu arada kamyon karşı sahile ulaşmış ve hareket ederek ağaçların arasında kaybolmuştu. Malko saklandığı yerden çıkıp yere diz çökmüş olan Lyle'in karşısına dikildi, belinden çıkardığı tabancayı suratına doğrultup iki kez tetiği bastı.

— Johanna ve Ferdi için!

Lyle'den geriye kalanlar aç kalmış vahşi bir kediye bile ürkütürdü. Malko ile van Haag koşarak pikaba döndüklerinde Roger'ı kanlar içinde buldular. Göğsü delik deşik olmuştu. Silah seslerinden sonra Limpopo'ya derin bir sessizlik çökmüştü.

— Şimdi hemen uçağa yetişip telsizle kamyonu durdurmalarını haber vermeliyiz.

Buraya en yakın karakol neresi?

— Messine, dedi binbaşı. O kamyon mutlaka bulunmalı.

XX. BÖLÜM

Zimbabve'ye birkaç kilometre uzaklıkta ve 1 No.lu Otoyol'un kenarında yer alan Messine karakolu arı kovanı gibi işliyordu. Hedef, AUC'un patlayıcı yüklü kamyonunu her ne pahasına olursa olsun bulmaktı. Bütün karakollara ve gezici ekiplere haber verilmiş, ama kamyonun varlığı hakkında en ufak bilgi alınamamıştı. İki Skorski 160 bölgeyi havadan tarıyordu.

Telefonun çalmasıyla Binbaşı van Haag'ın ahizeyi kaldırması bir oldu. Kısa bir konuşmadan sonra, binbaşı Malko'ya döndü.

— Galiba onları bulduk.

Otuz saniye sonra, polise ait mavi bir BMW ile anayolda delice gidiyorlardı. Malko başaracaklarından hâlâ kuşkuluydu. Arabanın arkasında dürbünlü tüfek taşıyan iki polis vardı. Şafak sökmesine bir saat kalmıştı. Yirmi dakika sonra birkaç polis arabasının bulunduğu bir kavşağa ulaştılar. Binbaşı van Haag bilgi alıp arabaya döndü.

— Rustenburg'a giden dağ yoluna sapmışlar. Dağın öbür yamacında adamlarımız var. Onları kısırdık sayılır.

Rustenburg yoluna saparak yarım saat sonra askerlerin kestiği başka bir kavşakta durdular.

— Kamyonu görmediniz mi?

— Hayır.

Malko ile binbaşı şaşırdılar. Koca kamyon

uçmamıştı ya! İki kavşak arasında başka yol yoktu. Geri dönüp yolu bu kez daha dikkatlice kontrol etmeye başladılar. Tepeye ulaştıklarında yol kenarında tahta bir barikat farkettiler. Ağaçların arasında kaybolan bir patikanın girişindeydi.

— Burası terkedilmiş bir çiftliktir, dedi polislerden biri.

— Bir bakalım, dedi Malko.

— Yola girdikleri anda, yerde yeni olduğu belli tekerlek izlerine rastladılar.

— Buradan geçmiş namussuzlar! dedi van Haag.

Ağaçlık bölgeyi aşip küçük bir açıklığa ulaştılar. Ne tarafa gideceklerini düşünürlerken çevredeki ağaçlıktan ateş açıldı.

— Ormandalar! diye bağırdı Malko ve kendini arabadan dışarı atarak yere yattı. Diğerleri de dışarı çıkmışlar ve sürünerek santim santim ilerlemeye başlamışlardı. Birden, bir motor gürültüsü duyuldu. Kamyon hareket etmişti. Her şeyi göze alarak ayağa kalktılar ve koşmaya başladılar. Ateş eden olmamıştı.

Ağaçlığa vardıklarında kamyonu gördüler. Bu sırada kamyonun biri yere atladı: Wanda.

— Gelin, pis beyazlar! Gelinde geberteyim sizi!

Ardından bir kurşun yağmuru geldi. Van Haag bir çığlık atarak yere yuvarlandı. Kalçasından vurulmuştu.

— Beni bırakın, dedi binbaşı. Onları yakalamaya bakın.

Malko ağaçları siper alarak ilerlemeye

başladı. Wanda patikaya hakim bir noktadaydı. Kamyon yavaş yavaş ilerliyordu. Malko silahını doğrulttu ve Wanda'yı bırakıp kamyonun arkasına nişan alarak tetiğe bastı. Mermi hedefine gitti, ama bir şey olmadı. Tekrar nişan aldı ve bir şarjör boşalttı. Sonuç aynıydı. Yeni bir şarjör takıp devam etti. Wanda karşılık verince siper aldı, sonra yine ateşe devam etti. Bu kez müthiş bir patlama oldu. Bir şok dalgası geldi geçti. Devasa alevin ardından simsiyah bir bulut göğe yükseldi. Malko ağaç gövdesine yaslandı. Çevresine taş, toprak ve ağaç dalları yağdı.

Kamyon havaya uçmuş, bulunduğu yerde derin bir çukur oluşmuştu. Topraktan dumanlar çıkıyordu. Wanda'nın cesedi biraz ötede, tanınmaz bir haldeydi.

Uzaktan siren sesleri duyuldu. Bela yok edilmişti.

XXI. BÖLÜM

Liezen'de hava açık, ama serindi. Malko, Çekoslovakya'dan altın fiyatına getirttiği mavi kiremitleri dama yerleştirirken Elko göründü.

— Alteslerini telefonda istiyorlar. Uzak-tan arıyorlarmış. Çok önemliymiş. Bir Amerikalı.

Malko bunun Gaberones'daki CIA şefi Richard Francis olabileceğini düşünerek işini bırakıp salona indi, ahizeyi aldı. Yanılmamıştı.

— Geçen gün Viktor Gorbacev ile karşılaştım, dedi Amerikalı. Bana peşinde olduğunuz birinden, Joe Grodno'dan söz etti. Adam Neuschwanstein Şatosu'nu ziyarete meraklıymış... Bu hafta sonu orada olacaktı...

— Habere teşekkürler.

— Bir şey değil. İyi şanslar!

Malko telefonu kapadı. Kafası karışmıştı. Ruslar Joe'yu neden ele veriyorlardı? Yeni bir tuzak mıydı bu?

*

**

Neuschwanstein Şatosu Bavyera'da, Liezen'e üç yüz kilometre uzaklıktaydı. Malko kiraladığı Mercedes 190'ı otoparka bırakıp aşağı indi ve şatoyu gezen turist kalabalığına karıştığında yanına biri yaklaştı.

— Yukarda, köprüdeler.

Adam Güney Afrikalı ajanlardan biriydi. Köprü, şatoya hakim bir tepede, aşağı dökülen

şelalenin üzerindeydi. Malko elindeki özel çantayı sımsıkı kavrayarak köprüye çıkan faytonlardan birine atladı. Bu işi düşünmeden kabul etmesinin nedeni Johanna ile Ferdi idi. Beş dakika sonra fayton durdu. Malko aşağı atladığında önüne bir kadın çıktı.

— Şu tarafta film çekiyorlar.

Yine bir Güney Afrikalı ajan. Malko işaret edilen yöne ilerlerken birden Joe Grodno'yu farketti. Yaşlı Litvanyalı "şatosunu" filme çekiyordu. Ne yapacağına karar vermek üzereyken adamın yanında bir sarışın belirdi. Malko midisinin kasıldığını hissetti. "Kurbanının" yalnız olmadığını söylememişlerdi.

Sarışın kadın birden döndü ve Malko başındaki sarı peruğa rağmen bunun Gudrun Tindorf o'duğunu hemen anladı. O da Malko'yu görmüştü. Eğilip Joe'ya bir şeyler söyledi. Adam kamerasını çantasına koyup hareket etmek üzereyken Malko yollarını kesti.

— Beni hatırladınız mı, Gudrun?

Almanın yüzü kinle kasıldı. Elini yavaşça cebine sokarken, Malko çantasının sapındaki tetiğe bastı. Çantaya yerleştirilmiş susturuculu 9 mm'lik özel silah, şarjöründeki otuz iki kurşunu peşpeşe kismaya başladı. Grodno yıldırım çarpmış gibi sarsılıp yere yığılırken Gudrun öne birkaç adım atmak istedi, ama başaramadı. Sendeleyerek yere yığıldı. Silah seslerini duyan olmamıştı. Yerde yatan iki cesedi farkedenden bir turist var gücüyle bağırırdı:

— Burada bayılan bir çift var!

Malko farketirmeden kurbanlarının üzeri-

ne eğildi. Kontrol etmek bahanesiyle Joe'nun ceplerini karıştırdı ve aradığını bulmakta gecikmedi: Gudrun'un yetiştirdiği patlayıcı uzmanlarının listesi.

*

**

Telefonun sesi Liezen Şatosu'nun salonunda çınladı. Malko hemen ahizeyi aldı. Pretoria'dan arıyorlardı.

— Ben General George, dedi bir ses. Gönderdiğiniz listenin en başındaki adamı yakaladık. Mary Mount Koleji'nin önüne bomba yüklü bir araba bırakıyordu. Teşekkür ederiz.

Malko ahizeyi bıraktı. Johanna ile Ferdi'nin intikamını aldığını düşünürken kapı açıldı ve içeri Alexandra girdi. Üzerinde vücudunu sımsıkı saran iç gıcıklayıcı bir elbise vardı. Seksi bir ifadeyle Malko'yu süzerek:

— Niye karanlıkta oturuyorsun? dedi. Canını sıkan bir şey mi var?

Malko yaklaştı, dudaklarından öptü.

— Vardı, ama geçti, dedi. Sen geldin ya!..